

Halim Bahadır 1958 yılında Trabzon'un Tonya ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Trabzon'da tamamladı. İstanbul'da Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'ni bitirdi ve gazeteciliğe adım attı. Onbeş yıl kadar gazeteciliğin hemen her aşamasında çalışan Bahadır, sekiz yıl önce Posta Gazetesi'nde köşe yazıları yazmaya başladı. Sıradan insanların açmazlarını, öfkelerini, korkularını yalın bir dille ele aldı. Sözün özü, sokaktaki insanın hayat karşısındaki duruşunu ele aldı yazar Halim Bahadır. "Karanlıkta Dans Ediyorum" ve "Büyüme Sakın Küçük Kız" adlı kitapları olan Halim Bahadır'ın ilk romanı "Tutunuş".

Ocak ayının ortalarıydı ve soğuk bir gecede evde sobayı yakmamıştım. Ev beşinci kattaydı, yalnızdım ve üşenmişim, bodrumdaki kömürlükten kömür çıkararak sobayla uğraşmaya. Kalın balıkçı yaka bir kazak giydim. Altıma kadife bir pantolon çektim. Elektrik ocağını yakmıştım yarım saat kadar önce ve evin soğuğu kırılmıştı biraz. Kendimi berbat hissediyordum. Elektrikli ısıtıcının yanına bir sandalye çekip oturdum. Buzdolabı salondaydı. Rakı şişesini çıkardım. Bir kadeh sek rakı koydum. Beyaz peynir ve elma da çıkardım. Biraz ısınırdım diye düşündüm. Dört yıllık evliydim. Ve son iki yılda karım uzaklaşmaya başlamıştı benden. Durduk yerde kavga çıkıyordu. Son kavganın ardından da ilişkimizi düşünmek üzere annesine gitmişti. Düşünmem gereken çok şey vardı. Karım, vereceği karar ve geleceğimiz. Oysa düşüncecek halde değildim. Kafam hiçbir şey almıyordu, işyerinde zaten yeterince yoruluyordum. Evde dinlenmek istiyordum, ama hayatımda çok berbat şeyler oluyordu. Düşünmek şarttı maalesef. Evin içinde biraz turladım. İlk kez eşyalara karşı bir yabancılik hissettim. Evin boşluğundan mı, yoksa o sıcacık havanın olmamasından mı bilmiyorum, ama o yabancılik

duygusunu hissettim. Canım fena halde sıkıldı. Tespih çektim bir süre. Rahatlatmadı. Bardağı diktim ve bir kadeh daha koydum. Dolu dolu. En azından gevşerdi sinirlerim ve uyuyabilirdim bu yalnız geceyle başa çıkabilmek için. İkinci kadehin sonlarına doğru gevşemişim biraz. Sandalyeden koltuğa transfer ettim kendimi. Bir küçük sehpaye da nevaleyi yerleştirdim. Sol elim şakağımda hayallere dalıp gittim bir an...

Bir zamanlar aynı işyerinde kısa bir süre için birlikte çalışmıştık onunla. Konum olarak daha üstteydim ve ne yapması gerektiğini ben söylüyordum. Ne zaman kafamı kaldır-sam bana bakarken yakalardım onu. Ve bir süre sonra ayak seslerimden bile beni tanıdığını söyleyecekti ilk kez birlikte çay içmeye çıktığımızda. Bakarken gözleri ışılıyordu. Beğeni doluydu bakışları. İşyerine gelmemi dört gözle beklediğini anlıyordum hallerinden. Bir bahaneyle dokunurdu bana çalışırken ve o anlarda heyecandan ter basardı alınını, yanaklarını, burnunun üstünü. Ve daha sonra evlenmiştik onunla. Aradan dört yıl geçmişti. Ve biz son iki yıldan beri kavga edip duruyorduk. Son kavgamızı etmiştik birkaç gün önce. Ve işte evde değildi. Düşünmek istediğini söylemişti ilişkimizi. Ve annesine gitmişti.

Gözlerim açtığımda güldüm hallerime acı acı. Ve bir okkalı yudum daha aldım kadehten. Ve tam o anda içime bir şey bıçak gibi saplandı sanki. Ona bir soru sormuştum son tartışmamızda. Peki o anda dikkate değer bulmadığım ne ya-

nıt vermişti bana? Ulan yanıtı doğru mu anladım, yoksa yanılıyor muydum? Ayağa fırladım hemen. Elimde tespih, sağ elimle alınımaya masaj yaparken bir yandan da düşünüyorum. Bir süre öyle deli danalar gibi volta attım evin içinde. Sonra balkona çıktım. Buz gibi hava çarptı yüzüme. Bir anda uçup gitti alkol. Birkaç dakika sonra içeriye girdim.

içim içime sığmıyordu. Boğazım kurumuştum. Öfkeden kuduracak gibi oldum bir an. Yok yahu

dedim sonra mırıltı halinde bir ses tonuyla, kimsenin günahını alma. Siktir lan, kıçından hikayeler uydurma. Ama tatmin etmiyordu beni bu söylediklerim. Otur ulan yerine dedim, biraz düşün bakalım.

Düşündüm...

Lanet olsun düşündüm. Ve az önce içime düşen o küçük kurtçuk, korkunç bir yaratık gibi tümüyle esir aldı beni. Ve anımsadım o kavganın ayrıntılarını. Yanıtı ise yanlış anlamamıştım. Ama o yanıtı hak ettiği değeri vermemiştim. Hâlâ uyanmamıştım yani. Ona güvenim hâlâ tamdı.

"Bana çok kötü davranıyorsun ve çok uzaksın. Ancak işyerindeki o piçe (bu herif ortak arkadaşımızdı) karşı kadife kadar yumuşak davranıyorsun. O yanımızda olduğu zamanlar gergin ama mutlusun. Sık sık da bana sataşmaktan geri kalmıyorsun. Adam ne zaman yanımızdan ayrılrsa suratın asılıyor. Sana güvenim sonsuz. Ama bir kocanın sorması gereken en son, o en zor soruyu sormak zorundayım sana yine de. Çok üzgünüm. Lanet olsun bunu soracağım. O adamla bir ilişkin olabilir mi?" demiştim.

İyi düşün aptal herif, iyi düşün bakalım. Çalıştır şu ahmak kafanı. O ne yanıt vermişti senin bu muhteşem soruna? Ha, buldun değil mi?

10

"Böyle aptal sorular sorma bana bir daha. O benim işyerinden arkadaşım. Senin de arkadaşın. Onunla iyi vakit geçiriyorum. Yanında kendimi iyi hissediyorum. Boşanmak üzere biliyorsun. İki çocuğu da o geri zekalı karısının elinde perişan olacak. Onların velayetini almak için didinip duruyor. Adam gibi birisi. Soruna gelince... Hayatımda sen olmasaydın belki onu düşünürdüm. Bilmiyorum! Offff..." dedi sana.

Kalk ulan yerinden diye bir emir verdim kendime. Dehşet içindeydim. Daha ne deseydi bana kadın. Ben olmasam hayatında, yani benim gibi bir dangalakla evli olmasaydı adamla bir hayat kurmayı düşünürdü. Evet bunu söylemişti! Tam olarak bu! Anlaman gereken bu!

Evimizde telefon yoktu. Üzerime bir mont aldım ve merdivenleri koşarcasına indim. Genel telefondan annesini arayacaktım. Umarım oradadır tanrım, umarım benimle ilişkisini bitirmeden gitmemiştir diye dualar okuyarak içimden, bir telefon kulübesine yaklaştım. Öfke doluydum. Tedirgindim. Onu annesinin evinde bulmak istiyordum. Güvende, orada hâlâ benim olarak bulunduğunu bilmek istiyordum. Hâlâ beni terk etmediğini, araya birinin sızmadığını öğrenerek otuzla-rımdaki ağır yükü atmak istiyordum. Soluk almak istiyordum. Katil olmak istemiyordum!

Ellerim titriyordu jetonu deliğe atmaya çalışırken. Birkaç denemeden sonra jeton isteneni yaptı. Deliğe yerleşti ve çevir sesini aldım.

Hattın öbür ucunda kız kardeşi vardı. Annesini istedim. Karımı sordum.

"Hayır" dedi, "hâlâ eve gelmedi. Sen neredesin? Ne yapıyorsun?"

Öfkeden deliye döndüm.

"Yahu" dedim, "bu manyak kadın sende kalacağını söyleyerek ayrıldı evden. Ne bok yemeye sürüyor bu saatte dışarıda. Gece yarısı oldu be! Kardeşlerine bir haber bıraktı mı?"

Hayır böyle bir haber yoktu. Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. İyi geceler dileyerek ve de daha sonra yeniden arayacağımı söyleyerek kapattım telefonu.

Burnumdan soluyordum. Yüreğim sıkışıyordu. Sol koluma bir sancı girmişti sanki. Bu yaşta kalp krizi geçirecek değildim elbette. Ama sancıyla karışık uyuşma kolumu yokla-mıştı işte. Ancak kolumun başına gelenle uğraşacak halde değildim. Sokakta birkaç tur attıktan sonra daireme çıktım.

Acaba neredeydi bu kadın? Üç gece annesinde kalmıştı. Ve söylediklerine göre, iş çıkışı eve geliyordu. Ya da en çok yarım saat sonra. Ancak artık bana karşı sorumlu hissetmek istemiyordu kendisini. Düşünecekti ya. Sesimi bile duymak istemiyordu. Bunun yanında ille de annesinin evinde düşünmek zorunda değildi. Bir yerlere gidebilir, arkadaşlarıyla takılabilirdi. İçerken bana eşlik etmezdi, ama arkadaşlarına edebilirdi. Ve bunlar normaldi aslında. İyi de ben ne halt etmeye deli oluyordum? Neden onun nerede olduğunu öğrenemedi-ğim zaman büyük bir telaşa kapılıyordum? Neydi bu kıskançlık krizlerinin gerçek nedeni?

Aslında nerede olduğunu tahmin etmiyor değildim. Ama bunu itiraf etmek, bir koca için korkunç bir şeydir. Bir yıkımdır. Kendini diri diri gömmektir. Büyük bir olasılıkla o herifle birlikteydi. Belki ondan akıl alıyordu. Boşanıp boşan-maması konusunda. Belki çay içiyorlar, sohbet ediyorlardı.

11

12

Kafasını boşaltmak istiyordu. Ve birkaç kadeh içiyorlardı. Belki de güç bela kurduğu düzeni yıkmak üzere olduğu için çok üzülüyordu ve iyi anlaşabildiği, değer verdiği bir erkekle konuşmak istiyordu.

Yada...

Sertçe açtım balkonun kapısını. Soğuk içeriye dolmasın diye arkamdan kapattım. Hafif rüzgâr ve nemli hava soğuğun şiddetini daha da artırıyordu. Bir süre caddeye baktım. Araçlar gelip gidiyordu. Az sayıdaki erkek, evlerine ulaşma çaba-sındaydı. Annesine gitmediğine göre eve gelir miydi acaba? Annesinden sıkıldığını, evi özlediğini, benim de nefret edilecek bir adam olmadığımı söyleyerek gelir miydi eve! Uzun bir süre yolu gözledim o soğuk balkonda. Evin yakınlarında duran her aracı dikkatle takibe aldım. Yoktu. Hiçbirinden inmemişti, işyerinden otomobili olan arkadaşları vardı. Bazen onlarla gelirdi eve. Otomobillerini tanırdım. Onlardan da iz yoktu. Gece yarısı olmuştu artık.

Aşağıya indim ve annesini yeniden aradım. O da çok merak ediyordu. Eve gelmemişti. Telefon etmemişti. Haber bırakmamıştı. Sırta kadem basmıştı kadın. Öfkemi dizginlemekte zorlanıyordum. Beynim uğulduyordu. Telefon kulübesini yumruklayarak çıktım dışarıya.

Eve gidip bir saat kadar daha bekleyecek ve yeniden arayacaktım annesinin evini.

Ya da...

Ya da...

Bu iki sözcüğü onlarca tekrarlardım o beş katın merdivenlerini çıkana kadar. Daireme girdiğimde dizlerimin bağı çözülmüştü sanki. Koltuğa yığılıp kaldım bir süre. Gücümün

tükendiğini hissediyordum. Bir bardak su içebilmek için büyük bir çaba harcamam gerekti.

Beynim uğulduyordu. Olabilir mi tanrım, benimle birlikteyken birini sevebilir miydi? Böyle bir şey yapar mıydı? Adamdan hoşlanmış olabilir. İyi anlaşıyor olabilir. Koca ya da sevgili adayı olarak görebilirdi herifi. Ama bana düşünmem gerekir diyerek annesine gittikten iki gün sonra gidip bir adamla yatar mıydı? Benim karım böyle bir şey yapar mıydı? Zampara bir sülalenin çocuğuydum ben. Ve karıma sadık kalmıştım. Benim sadakatim karşısında vicdanı sızlar da o eşikte durur muydu? Acaba bana hâlâ saygısı kalmış mıydı? Bir erkek olarak her zaman beğenmişti beni gerçi, ama bir sevgili olarak, bir koca olarak nefret mi ediyordu benden? Peki ben nefreti hak etmek için ne yapmıştım ona? Klasik bir koca olmamıştım pek. Onu ezmemiştim. Her yerde, her an neden diken gibi batmaya kalkıyordu bana anla-mıyordum. O hayattan habersiz cahil akrabalarının yanında neden küçük düşürmeye çalışıyordu beni bıkip usanmadan? Üstelik o insanların hepsi çok severdi beni. Takdir ederlerdi. Karıları kocalarına benim ilişkiimi örnek gösterirlerdi. Karımın rahatlığını kıskanırlardı. Ve bunu da açık açık söylerlerdi bana. Ama olmamıştı işte. O kadınlar hâlâ o götü kokmuş hıyar kocalarıyla birlikteydi ve benim karımın nerede olduğunu sadece kendisi ve yanında birisi varsa o biliyordu.

13

14

Yoksa onun sadakatini çok mu abartmıştım diye düşündüm ayağa kalkmayı başardığımda bir süre sonra. Evin içinde yeniden tura çıkacak kadar güç bulabildim kendimde. Ve kendime bir de nutuk atmam gerektiğini düşündüm...

Oğlum artık akıllan. Teorik olarak doğru olan şeyler neden senin hayatında da yerini almasın ki? Bir kadınla, hele o bir de güzel bir kadınsa bir evlilik yürütmek gerçek bir kahramanlıktır. Bunu bilmiyor musun? O evlilik dört yıl devam etmiş ve kadın hâlâ yatakta ruhuyla da seninle sevişiyorsa şayet, inan ki çok şanslısın. Ama bil ki mutsuz her kadın fiilen olmasa da ruhen aldatır kocasını. Birisiyle bakışır, birisiyle cilveleşebilir, senin esirgediğin bazı sözcüklerle adamın biri ruhunu okşayabilir. Birilerinden hoşlanır, ama o son adımı atmaz! Hoşlandığıyla kalır. Muhafazakar bir aileden gelmiştir ve tabuları vardır. Onun için aldatmaz. Ya da sana değil ama evlilik denen kurumun kutsallığına inanır ve atmaz o adımı. Kendine saygısı vardır. Bir ilişki bitmeden diğerine başlamaz. Bir yığın neden vardır o son adımı engelleyen. Ama seninle sevişirken ruhu doymaz o mutsuz kadının ve bir başkasının kollarında hayal edebilir kendini.

Sen de kendini bir bok sanırsın bu durumda. Karının sana sadık olduğunu düşünürsün. Oysa vaziyetin seninle hiçbir ilgisi yoktur. Ancak her yerde karınla gurur duyarsın. Aslında karınla da değil kendinle gurur duyarsın taşaklarını gere gere. Sen büyük adamsın çünkü. Kadın sana ihanet edemez. Hem neden etsin ki, sen iyi bir adamsın. Kadını yatakta mutlu edersin. Üstelik sosyal konum olarak onun epey üstündesin. Mesleğin iyidir. Hödük kocalar gibi her şeyine karışarak hayatını karartmıyorsun. Daha ne istiyor ki? Sana saygı duyması gerekir...

Nutuk bitince aklım ufaktan da olsa başıma gelmeye başladı. Kendini mutsuz hisseden bir kadın her şeyi yapabiliirdi. Neden yapmasın ki? Onun benim karım olması, kadın olması gerçeğini mi değiştirecekti sanki. Ama bir şey vardı. Benim çevremde hiçbir kadın kocasını aldatmamıştı. Sülalemde böyle bir şey yoktu. Mutsuz kadınlar geleneklerin baskısı altında kuyruğu kısıp oturuyordu oturduğu yerde. Çevremdekiler mutsuz ise boşanıyordu insan gibi. Ama aldatma yoktu.

Benim karım da aldatmazdı. Yok, yok, bunu bana yapmazdı! Birini severse şayet gelip söyler ve giderdi. Gitmesine izin verir miydim peki? Olan olmuştu diye düşünür ve sevdiği insanı kafasından atması için mücadele ederdim tabii ki. Ancak son tahlilde ille de öteki adam derse, izin verirdim gitmesine. Üstelik bunu da bilirdi kendisi.

Ama yoktu işte! Sevip sevmediğini "bilmediğini söyle-diği..."

Neeeee, bilmediğini mi söyledi?

Ulan kadınlar nasıl konuşurdu? Ne derken, aslında ne demek isterlerdi? Bunları az çok biliyorsun. Bilmen gereki-

15

16

yor. Kadın muhtemelen sana itiraf etmek istemiyordu o anda durumu. Aralarında kesin olarak bir şeylerin olması gerekiyordu. Artık kafan bassın buna! Artık ayakların yere değsin! Akıllan ulan, akıllan...

Yok yok! Böyle bir şey olamazdı, olmaması lazımdı diye gürledim evin içinde. Ve yine merdivenlere yöneldim hızla. Onu son kez arayacaktım. Saat gecenin ikisiydi artık. O saatten sonra annesine dönmezdi, eğer döneceği varsa. Belki bana gelebilirdi. Hâlâ ikimizin olduğunu düşündüğüm eve. Annesine dönmemişti. Haber vermemişti. Annesi endişe içindeydi. Bir haber alırsam, yani eve gelirse kızı, mutlaka aramamı söyledi annesi.

Artık saçmalamanın anlamı yoktu. İki şey yapmış olabilirdi. Ya arkadaşlarıyla -ki çoğunu tanırdım- bir yerlerde eğlenip kafasını boşaltmak istemişti ve birinde kalacaktı.

Ya da...

Yani o "ya da" gerçekleşmişti ve ilişkisinin olup olmadığını "bilmediğini" söylediği orospu çocuğuyla birlikteydi!

Telefon kulübesinin orada uzun bir süre bekledim öylece. Kendimde değildim sanki. Benim durumumda olan bir başkasıydı ve onun ne düşünebileceğini düşünüyordum sanki. Perişan durumdaydım. Sonra yeniden kendim olmayı başardım. Gözlerimden yaşlar boşanmaya başladı hemen ardından. Duygu dünyam tam anlamıyla kaosa sürüklenmişti. Bir dakikam öteki dakikaya uymuyordu. O artık ebediyen gitmişti diye düşünüyorum, hemen ardından kendimi teselli edecek bir şey buluyor ve onlara sarılıyordum. Yarın çıkıp geleceğini ve gerçekten de arkadaşlarında kaldığını söyleyeceğini hayal ederken buluyordum kendimi. Yoksa gelip her şeyi

itiraf eder ve benden aman mı dilerdi? Bu olmayacaktı gibime geliyordu. O hâlâ benim karımdı ve böyle bir şey yapmazdı. Benden kesin olarak ayrıldığını söyler ve ikimizin de hayatlarına bakması gerektiğini belirtip giderdi. Ve o zaman ne isterse yapardı. Bu yol açıkken neden adamın kollarına atlayacaktı ki. Bunu yapmazdı. Olamazdı böyle bir şey. Beni katil edemezdi. Böyle bir durumda onu ve sevgilisini yüzlerce parçaya ayırıp köpeklere yem edebileceğimi bilmesi gerekirdi. Bunu yapmayabilirdim. Ama ruhumun bir yerlerinde böylesine vahşi bir yan taşıyordum. Bunu sezmesi gerekirdi.

Merdivenleri dinlenmeden çıkmayı başaramadım. Dizlerimde derman yoktu. Bacaklarım bedenimi taşımayı reddediyordu. Üçüncü katta merdivenlere oturdum ve bir sigara yaktım. Duman ciğerlerimi dolaşarak burnumdan çıktı ağır ağır. Gözyaşlarını yanaklarımdan süzüldü. Birkaç damla gelip sakalımda konakladı. Bir küçük vadiden dudaklarıma aktı ve ıslattı. Tuzlu suyu dilimin ucuyla ağzıma aldım. Kendi gözyaşlarımla beslenerek bir süre sonra yukarı, evime çıkmayı başardım.

Kendimi attığım koltukta tavanlara bakarak konuşurken bir ara kalabileceği yerleri, arkadaşlarını aramayı düşündüm. Sonra kızdım kendime. Ulan hıyar, ne diyeceksin yani insanlara sabaha karşı. Benim karım eve gelmedi, annesine de gitmemiş. Acaba size mi geldi? Oradaysa şayet kendisiyle görüşebilir miyim? Bunu mu diyecektim? Ulan zaten madara oldun, kepaze oldun, rezil oldun, aşağılık bir yaratıktan başka nesin ki? Aşağılanmışsın. Karın ezip geçti seni işte. O kim bilir nerede şimdi. Kim bilir kaçınıcı kez sevişiyor o itle. Ve sen kalkıp onu arayacaksın ha? Otur ulan yerine, otur! Onunla

17

18

evlenirken düşünecektin bunları. Sen solcu bir adamdın. Bu memlekette düzeni değiştirmek için yola çıkmıştın. Gözünü budaktan sakınmazdın. Bir yığın güzel kızla arkadaşlık edebilirdin. Ama bunu yapmadın. Yapamadın. Kadın yoldaşların ise bacındı. Onlarla da bir ilişki düşünmedin.

Peki şimdi ne durumdasın? Seni kış üstü bırakıp sevgilisine giden karın için zırlayıp duruyorsun soğuk evinde. Bir de kalkmış gidebileceği arkadaşlarını arayacaksın. Tüh be! Tüh ulan suratına! Bok herif! Kenef ruhlu yaratık!

Bu kadar hakaret yeter diyorum kendime ve ağır ağır ayağa kalkıyorum. Elimde rakı kadehi. Ya rabbim bir an önce sarhoş olsam da sızsam diye dua edip salonda dolaşırken, nikahta çektiğimiz fotoğrafın önünde duruyorum. Çerçeveletip salonun duvarına asmıştık fotoğrafı. Uzun uzun bakıyorum ikimize. Gülüyorduk. Mutluyduk. Artık bir evimiz vardı. Gelecek düşlerimiz vardı. Yeni bir hayata adım atmıştık. Hayatlarımıza kimse bulaşmayacaktı. Mutlu olmaya çalışacaktık.

Ama olmadı diye mırıldandım acı içinde. Ve salonun ortasına halının üzerine uzandım sırt üstü. Gözlerimi açacak halim bile yoktu. Bir rüyadaydım sanki. Yıllar öncesinin gerçeğinin rüyası gibi bir şey...

I

Üç yakın dostumla birlikte İstanbul'da, Karaköy'den Beşiktaş'a yürüyorduk. Aynı yaşlardaydık. Sıkı

devrimciydik. Bir arkadaşımız çatışmada vurulmuştu. Bir böbreği ile dalağını kaybetmişti. Diğer arkadaş astım hastasıydı. Soluk alıp vermek gerçek bir işkenceydi onun için. Sağlığım yerindeydi benim, ideallerim ise toprağa düşmüştü. Öteki arkadaşımız sevimli biriydi. Hayata gülen gözlerle bakmasını biliyordu. Dördümüz de devrimciydik. Bir yığın olaya girip çıkmıştık 1980 öncesinde.

Darbeden sonra darmadağın olmuştuk. Ama bizler şanslıydık yine de. Arkadaşlarımız konuşmadığı için içeriye düşmedik. İşkence görmedik. Hapis yatmadık. Ama korku doluydu o yıllar. Yakalanan arkadaşlarımıza güvenmekten başka çaremiz yoktu. Ama karşılarında profesyonel işkenceciler vardı. Her şey bıçak sırtındaydı. Bunun yanında dışarıda olan arkadaşlar takip altında olduğu için kimse kimseye yak-laşamıyordu. Herkes tedirginlikten nasibini alıyordu. Bir arkadaşımız hariç askerliğimizi yapmıştık. 25 yaşlarındaydık. Okullarımızı bitirmiştik büyük bir şansın yardımıyla. İş hayatına bir şekilde atılmıştık. Ancak uyum sorunlarımız vardı.

19

20

Keskin devrimcilerdik ne de olsa. Düzenin çarkları arasında sıradan işler yapacak adamlar değildik. Ancak hayat acımasızdı. Ve bizler yenilmiştik. Dağılmıştık. Umutsuzduk. Eziktik. Kimliklerimizi kaybetmiştik. Ve para kazanmak, hayatımızı bir şekilde sürdürmek zorundaydık.

Ve hepimiz çok yalnızdık. Bir araya geldiğimizde bile o yalnızlığın kokusu, tedirgin edici sokuluşu, dilimize hakim olmaya çalışması, tavırlarımıza sinmesi korkunç bir duyguydu. Devrim meseleleri söz konusu olduğunda her şeyimizi, en küçük kırılmalarımızı bile açardık birbirimize. Ama yeni yeni fark ediyorduk ki, kendimizi, iç dünyamızı, sadece bize ait olanları, gerçek kimliğimizi sergilemekten çekiniyorduk.

Birer devrimci dışında neydik biz? Kimdik? Bizi birbirimize yaklaştıran devrim dışında neydi? Birbirimizde ne buluyorduk? Devrimci olmasaydık, yine de arkadaşlık eder miydik? Hobilerimizi neydi? Bir insan olarak hayattan beklentilerimiz gerçekte neydi? Nasıl insanlardık biz? Adı konmamış kurallarımız kadınlarla flörtü yasaklamıştı bizlere o zamanlar. İyi de, kadın ile erkek arasında olup bitmesi gerekenler konusunda ne düşünüyorduk? Evliliğe bakışımız neydi? Devrim nikahı gibi olmayacak saçmalıklara inanmıyorduk gönülden gerçi, ama resmi nikaha da karşı çıkıyorduk. Peki şimdi ne olacaktı? Dağılmıştık, yenilmiştik, yalnızdık, bir kadının sıcaklığına, toparlayıcılığına, idaresine ihtiyacımız vardı. Ancak bunu itiraf edecek kadar cesur değildik ne yazık ki. Böylesi soruları hiçbir zaman sormamıştık birbirimize daha önceleri. O fırtınalı yıllarda her şey gibi bu sorular da sorulmadan ve de yanıtları verilmeden darbeden sonraki yıllara sarkmıştı. Yani artık biraz da hayatı konuşabilecektik.

Biraz da hayat konuştuk arkadaşlarla, Dolmabahçe'de, denize sıfır çay bahçesinde demli çaylarımızı yudumlarken.

Sonra biraz daha cesaret aldık birbirimizden ve aşk işlerine girmek gerektiğine karar verdik, ikimizin kız arkadaşı vardı zaten. Diğer iki arkadaş henüz kendilerini toparlayama-mıştı. Bir sevgilinin sorumluluğu ağır geliyordu onlara. Sohbetin sonlarına doğru içimizi epey dökmüştük. Devrimci ahlak tepemizde Demokles'in kılıcı gibi sallanmıyordu ne de olsa artık. Daha özgür hissediyorduk kendimizi. Çaylar taze-lendikçe geçmişin masum sırları da dökülmeye başladı dudaklardan...

21

22

Bir arkadaşımız, o hızlı yaşadığımız yıllarda kaldığımız dairenin karşısında kendisine cilve yapan davetkar evli ve mutsuz bir kadınla iki kez yattığı için lanetleyip durmuş kendini o zamanlar. Meğer sonra da işlediği bu büyük günahın ağırlığından yorulmuş ve gidip örgütün orta kademe yöneticilerinden birine durumu anlatmış ve özeleştiri verip vermemesi gerektiğini sormuş. Adam neresiyle gülmüştü acaba bu işe, bilemezdik tabii ki. Ama anlatılana göre anlayışla karşılaşmış adam durumu genel olarak. Bir daha olmaması koşuluyla affedilmiş bizimki. Zira halktan biriyle cinsel ilişkiye girmek doğru olmazdı. Hele bu halktan biri evliyse durum daha da ahlak dışı oluyordu. Arkadaşla biraz kafa bulduk. O da güldü bizimle.

Ben daha boktan bir durumdaydım. Hoşlandığım bir devrimci kadın arkadaşımız vardı. Örgütümüzün üst düzey şeflerinden biri takmış o zamanlar kafayı bizim kıza. Bunu sonra öğrendim tabii ki. Kadına açılmam mümkün değildi. Ama gönül bu işte. Laf dinleyecek hali yoktu ki. Kendi kendimize gelin güvey olup gidiyorduk. Kadınla çok iyi anlaş-

yorduk ve beni dinliyordu. Görüşlerime önem veriyordu. İşte bu kadın bir süre sonra şefle evlendiğini açıkladı bizlere. Ne zaman evlendiğini sorduk büyük bir merakla. İki gün önce olduğunu söyledi. Çok şaşırmıştık. Diğerleri şaşırarak yetinmişti. Benim halim haraptı oysa. Dehşete kapılmıştım. Kız elimizin altından kayıp gitmişti. Zaten gözü yükseklerdeydi gibilerden teselli ettim kendimi sonraları. Yapacak bir şey yoktu. Ancak hikaye bu kadarla yakamı bırakacak gibi değildi. Kadın evlenmiş ama tam bir hafta adamla yatmamıştı. Cinsel ilişkiyi iğrenç bir eylem olarak görüyormuş. Ve bu kadını ikna etme görevi bana veriliyordu. Hoşlandığım kadını kocasıyla yatması için ikna edecektim! Bir arkadaşımın evinde sabaha kadar nutuk attık kadına ve ikna etmeyi başardık. O gece kocasıyla yatmış. Adam rahatlamış. Bir süre sonra da adam kaçağa düşmüş. Kadın da öyle. Ve bu kadını İzmir'e götürüp emin ellere teslim etme görevini de ben üstlenmek durumunda kaldım. Biraz acıdı bana arkadaşlar, ancak katıla katıla gülmeyi de ihmal etmediler.

Bu arada benden daha da talihsiz biri vardı aramızda. İki kardeş, aynı kadına aşık olmuş ve sıkı bir kavgaya girişmişlerdi. Kız önce ağabeyi, sonra da kardeşiyle birlikte oldu. Çok geçmeden de ikisini de terk ederek İtalya'ya yerleşmiş. Arkadaş hâlâ acı çekiyormuş. Bunun için de kimse gülmedi, güneş ışınlarını toplayıp giderken.

Bu küçük sırları da ifşa ettikten sonra evlilik, yalnızlık, erkek dünyası, kadınlar, iş dünyası üzerine konuştuk bir süre. 25 yaşlarında yorulmuştuk. Bunu çok iyi biliyorduk. Ve hepimizin bir koltuk değneğine ihtiyacı vardı. Eli ayağı düzgün adamlardık. Ve güzel birer koltuk değneğini hak ettiğimizi

23

24

düşünüyorduk. Altı ay geçmeden solculuğun kenarından köşesinden geçmemiş kızlar bulmuş ve evlenmiştik bile. Bir zamanlar yattığımızda kendimizi suçlu ilan ettiğimiz halktan güzel kızlarla...

Dostlarımla o çay bahçesinde konuşmamızın üzerinden birkaç ay geçtikten sonra hayatıma girmişti evlendiğim kadın.

O sıralar votka hastasıydım. Çalışırken yarım şişe kolanın içine votkayı da ekliyor, hem içiyor hem de çalışıyordum. Şakalar yapıyordum, rahat davranıyordum. Elim ayağım düzgündü. Nüktedan bir adamdım. Mesleğimde iyiydim. Kabul edilebilir bir serserilik vardı ruhumda ve bu kadınların çok hoşuna gidiyordu. Ve o aralar genç, güzel, sarışın bir kızla arkadaşlığım vardı. Kız küçüktü gerçi, ama ilgi duyuyordum ona. Ama daha sonra evleneceğim o kadının ilgisi de hoşuma gidiyordu tabii ki.

Bir bahar akşamıydı. Akşam soğuklarının arada bir yokladığı bahar günlerinden biri işte. Sarışın kız Sultanahmet'te bir çay bahçesinde bekleyecekti beni, öyle konuşmuştuk. İşi bitirip çıktım. Yolda, ayak seslerimi bile tanıyan kız bir anda bitti karşımda. Nereye gidiyordum? Bunu sordu. Söyledim. Hiç hoşuna gitmedi durum. Epey votka içmişim. Keyfim yerindeydi. Sevimliliğim üzerimdeydi. Bir yere oturup beş dakika konuşmak istediğini söyledi. Olmaz filan gibilerden bir şeyler geveledim, ama ısrar etti. En masum tavrını takındı ve "Beş dakika ne olacak ki. Kız beş dakika beklesin" dedi. Sonunda oturtmayı başardı beni yakında bir kafeteryaya. O çay istedi. Ben bir bira söyledim. Doğrudan konuya girdi, benden hoşlandığını söyledi. Öteki kızın daha çocuk olduğunu, aklının havalarda olduğunu söyledi. Kızın bana yakışmadı-

ğından söz etti. Beni anladığını, içimdeki o büyük yalnızlığı kendisinin doldurabileceğini ve beni çok mutlu edeceğini söyledi. Kararlı olması, tuttuğunu koparabilecek bir tavır sergilemesi hoşuma gitmişti. Gözlerimin içine bakıyordu. Güzel bakıyordu. Ruhumu okşayacak şeyler söylüyordu. Saate baktım ve küçük kıza en azından gidip haber vermem gerektiğini anlattım. Kuşkuyla gözlerle baktı bana ama sesini çıkarmadı. Küçük kıza önemli bir işimin çıktığı yalanını uydurup özür diledim. Çok üzüldü, öfkelendi ama sesini çıkarmadı. Yanaklarını öptüm ve onu otobüs durağına bırakarak biramın başına döndüm.

Hafif bir rüzgâr çıkmıştı ve hava epey soğumuştü. Şık, kahverengi bir yelek vardı yanımda. Yeleği nazikçe kızın omuzlarına attım. Nezaketimden çok etkilenmişti. Teşekkür edip durdu. Liseyi bitirememişti. Birkaç dersi vardı sanırım. Oysa ben üniversite bitirmiş, gazetecilik yapan, karizmatik bir adamdım. Saygısı vardı bana. Ve elbette ki eğitimsiz hırtlara gibi olmayacaktım. İdeal bir koca adayıydım. Bir saat kadar oturdum. İnsan ilişkilerini, birliktelikleri filan konuştuk. Sonra kalktık. Bir süre sonra elini tuttum. Tren istasyonuna kadar yürüdük. Yeleğin kendisinde kalmasını söyledim. Çok sevindi. Onu trene bindirdikten sonra Cağaloğlu yokuşunu tırmanarak gazetecilerin takıldığı lokalde bir kadeh rakı söyledim barmene...

25

26

Ter basmıştı beni o soğukta, geçmişten yakamı kurtardığımda. Fotoğraf hâlâ orada duruyordu. İkimiz de gülüm-süyorduk hayata. Ben halının üzerinde bardağımdaki rakıdan demleniyordum hâlâ, onun ise nerede olduğunu bilmiyordum. Çok içmişim, ama hâlâ bilincim yerindeydi. Buzdolabında votka da vardı. İki kadeh de ondan aldığımı hatırlıyorum. Zira öğlene doğru halının üzerinde uyandıktan sonra buzdolabına baktığımda şişenin içinde yeller estiğini gördüm.

Çabucak aşağıya indim. Annesine telefon ettim. Gitmemişti annesine. İşyerini aradım. Yemeğe

çıktığını söylediler.

O gece karısının nerede ve kiminle olduğunu bilmeyen bir koca olarak işyerime gittim. Kendimi boktan hissettiğim için belki faydası olur diye bir buket çiçek yaptırdım çiçekçiye. Çiçeği gören arkadaşlarım şaşırды. Pek yaptığım bir iş değildi çünkü. Normal davranmaya çalışıyordum, ama başarmam çok zordu. Sık sık tuvalete giderek yüzümü gözümü inceledim. Bakışlarımda en küçük bir güç belirtisi bulmak istiyordum. Kadını arayacak ve konuşacaktım ye-

mekten sonra. Ve güçlü olmam gerekiyordu. Bir kafede buluşup bağırip çağıramazdım ona. Zaten gidebileceğimiz kafelerde tanınan biriydim. Sakin olmalıydım.

Saat on üç gibi aradım onu işyerinden. Sesinde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu. Neşeli bile sayılabılırdi. Konuşmak istediğimi söyledim. İnatla reddetti. Konuşacak bir şey olmadığını söyledi. Hâlâ benim karım olduğunu ve dün geceyi nerede geçirdiğini bilmediğimi, bunu bana izah etmesi gerektiğini söyledim sertçe. Aksi takdirde bedelinin çok ağır olacağını da hatırlattım. Buluşmayı kabul etti.

27

28

Hayır, bu benim karım olamazdı! Yüz hatları, saç şekli, rujunun rengi, bakışı, duruşu değişmişti. Bir şey isteyen ve onu elde etmek için yalvaran bir çocuğun iki omzunun birbirine yaklaştırarak başını eğmesi gibi bir hali vardı. Aynı zamanda da bakışları bu halini reddeden bir güveni koyuyordu ortaya. Sinirli yüz hatlarında, daha yakından bakıldığında bir gevşemenin izleri görülüyordu. Uzun kestane rengi saçlarını toplamıştı. Pembeye yakın bir ruj kullanırdı. Bu kez kırmızıydı ruj. Önünde bir gazeteye bakıyordu. Sessizce yaklaştım yanına. Selam verdim ve karşısına oturdum.

"Merhaba" derken, sanki ilk kez tanıştığı birine bakıyordu gözlüğünün üzerinden.

"Merhaba" dedim, "görmeyeli bayağı değişmişsin. Maşallah iki günde o taşralı kız havasından çıkmayı başarmışsın."

"Bak yine küçük gördün beni işte, gördün mü. Sen hep böylesin" dedi öfkeyle.

Daha oturur oturmaz kavga başlıyordu yine. Hep böyley-dik zaten son bir yıldır.

"Hayır küçük görmedim hiçbir zaman seni. Buna benzer bir havayı kırk kez istedim senden, ama aldırmadın" dedim.

"Boş ver bunları" dedi, "şimdi sen bana dün gece nerede kaldığımı soracaksın değil mi? Birkaç kez annemleri de aramışsın gece. Sabahın köründe aradılar beni. Annem ağlıyordu telefonda."

"Evet" dedim, "onu soracağım. Neredeydin dün gece? Sakın bana artık ayrıldım filan numaraları yapmaya kalkma. Bir süre düşüneceğim dedin. Ben de tamam dedim. Hiç kimseye haber vermeden nereye gittin?"

"Arkadaşlarımla eğlendik ve bir arkadaşın evinde kaldık" dedi çok sıradan bir soruya yanıt verirmiş

gibi.

"Hangi arkadaşlar bunlar" dedim sertçe.

"Tanıyorsun hepsini işte" dedi.

"Bana hemen kim olduklarını ve kimin evinde kaldığını söyle, hemen" dedim.

"Bana hesap soramazsın" dedi, "ne oluyoruz. Senden ayrı yaşıyorum ben."

"Evet ayrı yaşıyorsun. Ama düşünmek, karar vermek için annene gittin. Hâlâ ben senin koçanım. Hâlâ seninle evliyiz. Ve ayrılık kararını daha vermedik. Onun için tekrar soruyorum. Nerede kaldın?"

Tanıdığım bir isim söyledi. Solcu molcu ayaklarında kadın avcısı biri. İyi tanıyordum o herifi. Hep birlikte oradaymışlar. İt de oradaydı tabii ki. Sormaya gerek var mıydı ki. Şarkılar türküler söylemişler, konuşmuşlar ve yatıp uyumuşlar. Ancak itin orada olduğunu inkar ediyordu.

"Bana doğruyu söyle. Yoksa inan ki şu üniversite mezunu kimliğimi, solculuğumu, eşitlikçiliğimi bir yana bırakıp, taşralı bir erkek gömleğimi giyer ve anam avradım olsun ağır ağır yakarak gebertirim seni" dedim inanılmaz bir kayıtsızlık ve ruhsuz bir tavırla.

29

30

Bakışlarımın soğukluğu, buz gibi soğukluğu karşısında ür-perdi bir an, ama kuyruğu dik tutmaya kararlıydı hâlâ.

"Seni tanıyamıyorum" dedi, "vahşi bir katil olamazsın sen." "Bak bir karıncayı bile ezmeyem ben. Ama kandırmaya kalkarsan inan ki donunla boğarım seni" diye tısladım gözlerinin içine bakarak.

"Beni hâlâ seviyor musun" dedi kendinden emin bir tavırla. Beklemediğim bir soruydu. Ama yanıtlım "evet"ti. Bunu biliyordu zaten. Neden sorduğunu düşündüm bir an. Ama aklıma bir şey gelmedi.

"Ne alakası var şimdi senin sevip sevmememle, şu anasını siktiğimin masasındaki konuşmalarımızın" dedim. "Şu hesabı öde ve gidelim" dedi.

"Ben tatmin olmadım. Hâlâ bana yalan söylüyorsun. Nerede, kiminle ve neden kaldın?"

"Allah aşkına kalk ve çıkarım buradan" dedi, "yolda da konuşuruz."

Oturmakta ısrar etsem direnecekti. Dik kafalılık edecekti. Ve ben o öfkeyle kafeyi başına yıkacaktım. Kendimi kepaze etmemek için hesabı ödedim ve çıktık.

Sultanahmet'i birkaç kez turlayarak benim sorunun çevresinde dolaşp durduk. Önerisi üzerine bir

banka oturduk. Rüzgâr vardı hafiften. Hava önceki geceye göre iyiydi biraz. Soğuktan ama biz de iyi giyinmiştik. Saç tokasını çıkardı. Rüzgâr saçlarını omuzlarıma savurmaya başladı. Farklı bir şampuan kokusu alır mıyım diye çaktırmadan kokuyu içime çekmeye çalıştım. Annesinde hangi şampuanı kullandığını bilmiyordum. Bunun yanında kaldığı arkadaşında masum bir duş da alabilirdi. Gülümsedim kendime.

Birkaç dakika konuşmadık. Aramızda çok kalın bir duvar vardı. Elle tutulmayan, gözle görülmeyen, dokunulamayan, ama orada olduğunu bildiğiniz bir duvar bu.

"Evlenden önce ben istemediğim halde benimle birlikte oldun biliyorsun. Oysa ben bekleyerek, özleyerek ve gerdek gecesinde birlikte olmak isterdim seninle" diyerek sessizliği bozdu.

"Yahu aradan beş sene geçti" dedim, "hem ben bazı orospu çocukları gibi kandırmadım ki seni. Evlenecektik nasıl olsa ve birlikte olmak istedim seninle. Nişanlıydık o zaman."

"Bir de çocuk aldırдық. Onu da unutmadın umarım" dedi. Bakışlarındaki öfkeyi görebiliyordum.

"Benim her arkadaşım evlenmeden çok önce, hatta evlenip evlenmeyeceklerine karar bile vermeden birlikte olurlardı. Onları sen de tanıyordun. Ortak arkadaşlarımız oldular daha sonra. Ne var yani birbirini seven ve ciddi bir birliktelik düşünen insanların evlenmeden önce cinselliği yaşamasında" dedim.

"Ama sen sabırsızdın. Tam olarak hazır değildim ben, beklemedin" dedi ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Üzül müştüm. Elini tutmaya çalıştım. Elimi itti. Ağlamaya devam etti. Susmasını bekledim.

"Allah aşkına" dedim, "o zamanlar deli gibi seviyordun beni. Ben de seni seviyordum. Ve seninle olmayı çok istiyordum. Benim nişanlımdın. Evet tam olarak hazır değildin. Ama onca öpüşüp koklaştıktan sonra insan sevişmek istiyor. Bu o kadar korkunç bir şey olmasa gerek. Seni severken gidip başka bir kadınla mı yatacaktım yani? Sana tecavüz etmedim ki sonra. Bunun için de bin kez özür dile-

31

32

dim senden. Ayrıca evliliğimiz süresince bu konuda çok anlayışlı davrandım sana. Sen boşalmadan ben işimi hiç bi-tirmedim hatırlarsan" dedim.

Sesini çıkarmadı. Ama beni dinlemediğinden emindim. O geçmişe fena halde takmıştı. Belki de nasıl bir hak yemiş-se vicdanına yapılan baskıyı hafifletmek için sarılıyordu geçmişimize.

"Dün gece ne yaptın" diye sordu yüzüme bakmadan. "Sabaha kadar seni bekledim. Belki gelirsin diye bin kez balkondan baktım. Yolu gözetledim. Öfkelen dim. Düşündüm. İçki içtim. Ağladım. Seni ölesiy e merak ettim. Kiskandım. Özledim. Nefret ettim" dedim.

Bir sigara istedi. Verdim ve yaktım. Dumanı ağır ağır havaya üflerken gözlerini sildi. "Bana iki-üç

gün daha zaman ver. Kararımı verip sana bildireceğim. Annemde kalacağım. İstersen, her gece her saat başı arayabilirsin. Kuşkulanmana gerek yok. Geç kalıyorum. İşe gitmem lazım" dedi ve ayağa kalktı ani bir hareketle.

"Tamam" dedim ben de ayağa kalkarken ve bakışlarını kısacık bir an için yakaladım. Öfke mi, pişmanlık mı vardı o bakışlarda. Nefret mi yoksa. Ya da hepsi birden mi? Anlayamadım. Bezgin adımlarla yürüyordu. Uzun süre arkasından baktım. Yürüyüşü değişmemişti. Yine başını hafiften sağ yana eğerek yürüyordu. Sonra adımlarını hızlandırdı ve hiç geriye dönüp bakmadan kayboldu.

Yumruğumu sıktım olduğum yerde. Dişlerimi de öyle. Bu olamazdı işte. Beş yıl önce, evleneceğim kadınla yattım diye şimdi kalkıp da bunu bahane ederek benden nefret etmesinin bir anlamı olamazdı. Mantıksız bir şey olurdu bu. Bir ka-

dın evliyken de başka birinden hoşlanabilirdi tabii ki. Bunu tartışmanın bile anlamı yok. Ama buna gerekçe olarak beş yıl önce yaşanan bir olayı göstermek kabul edilemezdi.

Hem neden durduk yerde bu hatırlatmayı yapmıştı karım? Ve neden ağlamıştı? Yediği bir bokun yükü altında ezildiği için mi yapıyordu bunu? Beni suçlayarak vicdanını mı rahatlatıyordu? İyi de ne bok yemişti bu kadın?

Ayakta öylece dikiliyordum kafamdan bunlar geçerken. Bir an işyerine giderek onu gerekirse sürükleyerek dışarıya çıkarıp gerçeğin kendisini öğrenmem gerektiğini düşündüm. Sonra kendimi kepaze ederim diye düşünerek vazgeçtim. Bana yakışmazdı böyle şeyler.

34

İşimi bitirdim. Hata yapmamak için belki on kez kontrol ettim yaptığım her şeyi. Kafam allak bullaktı. Geceki ağır içkinin etkisi hâlâ geçmemişti. Midem kavruluyordu sanki. İkinci alka seltzeri de erittim suda ve içtim. Umarım faydası olurdu. Kafam karmakarışık. Zihnim bulanıktı. Acaba annesine mi gitsem akşam? Belki annesini de alıp birlikte konuşurduk. Yok, bu iyi olmazdı. Kafayı dinleyip karar vereceğim demişti. Hem iki-üç gün sonra kararını vermiş olacaktı. Ayrıca bana güvence de vermişti annesinde kalacağına dair. Kalsın bakalım. Nasıl olsa birkaç gün sonra her şey açığa çıkacaktı. Eve gitmeyi düşündüm. Bunu da yapamazdım. Evde yalnızlığa tahammül edecek kadar güçlü görmüyordum kendimi. Bir de tehlike vardı ortada. İçkinin ölçüsünü kaçırıp annesinin evine gider ve rezalet çıkarabilirdim. Bağırıp çağırıp mahalleyi ayağa kaldırabilir, maskara edebilirdim kendimi. En iyisi arkadaşlarla bir bara uğrayıp birkaç saat takılmak. Sonra da mümkünse birinde kalmak. Bozuk plak gibi karımı kafaya takarak kendi kendimi yiyip bitirmezdim en azından.

İki arkadaşıyla Taksim'de bir bara uğradık. İki saat kadar takıldık orada. İçim asla rahat değildi. Dışarıya çıkarak annesini aradım ve aradığımı kendisine hissettirmemesini rica ettim. Evdeymiş. Mahalleden birkaç kadın arkadaşıyla sohbet ediyormuş. Biraz olsun rahatlayarak arkadaşların yanına döndüm. Birden o rahatlığın yerini bir utanç dalgası gelip aldı. Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. Yanıyordu yüzüm. Kendimden utanıyordum. Son zamanlara kadar karımı hiç de merak etmezdim. Nerede olduğunu bildirmesi yetiyordu. Ne olmuştu bana şimdi? Neden zirt pırt arayıp duruyordum? Kaybetmek üzere olan bir kocanın hezeyanları mıydı bunlar? Beni terk etmek üzere olduğu için mi kıymete binmişti gözümde? Yoksa sık sık dile getirdiği gibi kendimi dev aynasında mı gördüm şimdiye kadar? Benden ayrılamazdı karım, ben kaldırıp atardım onu

başımдан gerektiğinde. Böyle bir düşünce mi yatıyordu bilinçaltımda? Hayır, bu olamazdı, öyle biri değildim. İlişkimiz çok yapranmıştı ve onu sevip sevmediğimi bile bilmiyordum. Ama nedeni ne olursa olsun keyfim kaçmıştı. Arkadaşlardan izin istedim ve çıktım.

35

36

Akrabalarının hemen yan apartmandaki dairelerine girip bir kahve içmeye karar verdim evimin sokağına girince. Bir kuzeni vardı. Çok severdim onu. Çok iyi bir insandı. Şakacı, hoşgörülü, saygılı, insan halinden anlayan biriydi. Karımla işlerin iyi gitmediğini ve annesinde kaldığını biliyordu. Biraz laflayabilirdik. Apartmana girdim. Dairenin kapısına geldiğimde bir çift bot ilişti gözüme. Ayakkabılar dışarıda bırakılırdı o apartmanda. Ve botlar... Karım orada olmalıydı. Zili çaldım. Kapı açıldı az sonra. Salondan kadın sesleri geliyordu. Evet karım buradaydı. Allah Allah! Annesindeydi birkaç saat önce. Burada ne işi vardı acaba? Yoksa eve dönmeye mi karar verdi aniden? Ya da annesinden söylenmesinden sıkılıp kuzenine mi sığınmaya karar vermişti?

İçeri girdim. Hane halkını selamladım. İki kadın daha vardı. Gece yarısı oluyordu ve kadınlar hâlâ misafirlikteydi. Hayra alamettir inşallah diyerek içimden geçip oturdum. Karımın suratı berbattı. Tedirgindi. Yorgun görünüyordu. O yaşta gözlerinin altında morluklar belirmişti. Öğleyin gördüğüm kadın değildi sanki. Yaşlanmış buldum onu. Belki de ışığın oyunuydu bu. Kadınlarla ve kuzenle lafladık.

Karım pek konuşmuyordu, ama ben konuşurken göz ucuyla izliyordu beni. Acaba ne düşünüyordu beni izlerken? Kafasından neler geçiriyordu? İlişkimiz bu hale geldiği için kızıyor muydu bana? Acı mı çekiyordu? Kendini de suçluyor muydu? Beni hâlâ seviyor olabilir miydi? Bir zamanlar konuşurken onda hayranlık uyandıran tavırlarımdan hâlâ etkileniyor muydu acaba?

Kahvelerimizi bitirdik ve mutfağa gelmesini rica ettim. Neden ani bir kararla kuzenine geldiğini sordum. Çok zayıf bir ses tonuyla, "Annemde çok sıkıldım. Aslında eve gidecektim, ama sobayı yakacak kadar gücüm yoktu. Kuzene uğ-rayayım dedim önce" dedi. Şaşırıp kaldım. Neden eve gelmeye karar vermişti aniden acaba? Kafasını kaldırıp gözlerime bakmasını istedim, ama bakmıyordu. Kafası öndeydi. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"İstersen gel eve gidelim. Hem biraz da konuşuruz. Sarhoş filan değilim. Aklım başımda. Zaten sana hiç şiddet kullanmadım biliyorsun. Çekinmeden eve gelebilirsin" dedim.

Sesini çıkarmadan evdekilere iyi geceler diledi ve kuzenden ayrıldık.

Apartmanın girişinde, "Sen eve çık ben kömür alacağım. Sobayı yakmamız gerekiyor. Ev çok soğuktur şimdi" dedim. Bir kova kömürle açık bıraktığı kapıdan girdim eve. Evin içinde dolaşıyordu. Evin üç odası bir de salonu vardı. Sobayı, salonu ve iki odayı ısıtabilecek olan antreye kurmuştuk. Bir masa, sandalyeler ve bir de kanepede vardı orada. Acele tarafından sobayı yaktım. Kömür iyiydi, birkaç da odun attım. Soba kısa zamanda gürül gürül yanmaya başladı. Üzerindeki kalın montu çıkarmamıştı. Sobanın yanındaki kanepeye

37

oturdu. Ayaklarını poposunun altına aldı. Düşünceliydi. Konuşmuyordu. Ben de sesimi çıkarmadan sandalyenin birine oturdum ve ısınmaya çalıştım.

"Evde bira var mı" dedi kafasını kaldırmadan. "Rakı var, ama sen içmezsin. Bira yok, ama aşağıdan alıp gelirim" dedim.

Sesini çıkarmadı. İki dakika sonra altı şişe birayla evdeydim. Birayı açıp verdim. Şişeden içmeye başladı. Berbat bir durumdaydık ikimiz de. Konuşulması gereken çok şey vardı. Ama hiçbir şey de yoktu aynı zamanda. Ama konuşmak gerekiyordu. Dört yıldır evliydik. Hem ani bir kararla eve dönüp gelmişti. Geceyi dışarıda geçirmişti. Evliliğimiz fiilen bitmiş gibiydi ve ne yapacağımız bilmek zorundaydık. Konuşmak için birasını bitirmesini beklemeye karar verdim. O gece az içtiğim için ayıktım. Güvenle biramı içebilirdim. Kendime de açtım bir tane. Oturdum ve onu izlemeye koyuldum. Arada bir kaçamak bakışlar atıyordu bana. Ama hâlâ susuyordu. Biramın yarısını bitirmiştım. O son yudumu da aldı o sırada.

"Başka bira ister misin" dedim.

"Hayır" dedi, "bu arada evi dağıtmamışsın. Hayret. Dün gece beni bulamayınca evi kırıp geçireceğini düşünmüştüm." "Kendi hayatımın kırıklarıyla uğraşmaktan eve sıra gelmedi. Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" dedim.

Bir süre ofladı, pufladı, iyice ısınan ayağını sobadan uzaklaştırıp biraz geriye aldı kendini sonra. Acı bir tebessüm belirdi dudaklarında ve "Bilmiyorum" dedi.

Öfkelenmenin sırası değildi, ama bilmiyorum sözcüğünden nefret eder olmuştum artık.

"Yahu" dedim, "tanrı aşkına bir şeyi de bil be! Benden ne istediğini bilmiyorsun. O ite ilgi duyup duymadığını güya bilmiyorsun. Bundan sonra ne bok yiyeceğimizi bilmiyorsun. Bu gece neden annende değil de buradasın, bunu da bilmiyorsun. Nedir bu ya!"

"Yok" dedi, "bildiğim bazı şeyler var. Senden soğudum ve anlaşıyoruz artık."

Onu kaybetmek istemiyordum. Ve kavgalarda bağırıp çağırılmamız dışında benden neden soğuduğunu bilmek istiyordum.

"Tamam anlaşıyoruz" dedim, "peki neden soğudun benden? Bu arada az bir soğuma değil seninki. Bazen nefret dolu bakışlarını yakalıyorum. Ne yaptım sana ki nefret ediyorsun benden?"

Biraz düşündü, bakışlarını sağda solda gezdirdi.

"Birkaç kez ayrılalım dedim kabul etmedin. Bu evde benim adım yok. Senin borun ötüyor. Sorumsuz ve dağınık bir adamsın. İşine çok zaman ayırıyorsun. Büyük hedeflerin var senin. Bu arada benim küçük isteklerim güme gidiyor. Düşüncelerime değer vermiyorsun. Bana değer vermiyorsun. Gönlümü okşayacak sözleri çoktan unuttun" dedi.

Kendimi son kez savunmak gereğini hissettim bu sözleri üzerine. Artık ne diyeceksem diyeyim ve

bitsin dedim içimden.

"Bunları" dedim, "son bir yıldır bin kez söyledin bana. Başka bir şey varsa onu söyle. İnsanı zıvanadan çıkarma. Bak seni ezmedim. Liseyi bitirip üniversiteye gitmeni istedim. Sen de çok istiyordun zaten. Evet, okuman için baskı yaptım. Ama boğazını sıkmadım ki. Seni daha iyi yerlerde görmek istiyordum. Kararı her zaman sana bıraktım. Ama

39

40

sen beni küçük görüyorsun diye tutturdun. Salak kocalar gibi kendi bokumdan bile kıskanmaya kalkmadım seni. Bu kez ilgisiz koca olup çıktım. Evet işimi seviyorum ve hedeflerim var. Kötü mü bu be! Senin yok mu hedeflerin? Karşı mı çıktım hedeflerine, söylesene. Mesaiye kaldığında, işini geliştirmek için zaman ayırman gerektiğinde sesimi mi çıkardım? Evde bir kez olsun yemek olmadığında hesap mı sordum sana? Eve dünyanın eşyasını aldık. Eğlenceye para kalmıyordu pek. Kooperatife girdik. Para zar zor yetiyordu, biliyorsun bunu. Ha, sorumsuzluk nedir ki? Paramızı kumarda yemedim. Zamparalık yapmadım. Evle elimden geldiği kadarıyla ilgilendim. Ama sen titizsin ya. Benim yıkadığım bulaşığı ille de bir daha yıkayacaktın. Bir çorabımı, gömleğimi, ceketimi birkaç dakika koltuğun, kanepenin üzerinde görsen, bir numaralı Duygu Asena hayranı olarak küplere binmeye başladın epey bir zamandır. Bu evde adım yok diye tutturdun. Nasıl adın yok bu evde yahu. Şu çevrene bir baksana. Senden daha rahat bir evliliği olan var mı tanrı aşkına? Bak ben senin mükemmel bir kadın olmanı beklemedim hiçbir zaman. Senin de benden beklememen gerekirdi. Hatalarımız var tabii ki. Ama ben kendi adıma söylüyorum, dürüst bir insanım. Hile hurda, entrika yok bende. Seni bilerek, isteyerek, tasarlayarak kırmak istemem. Seni sömürmek, kullanmak istemem. Yapmadım bunları. Ama çok so-ğumuşsan benden ve bunun geri dönüşü olmayacağını ve ayrılmayı düşünüyorsan da oturup insan gibi konuşabiliriz. Ama yalan olmayacak ayrılık nedenleri arasında. Bir başkasının parmağı ya da etkisi olmayacak. Doğrunun ta kendisini istiyorum senden. Bu arada dün nerede olduğunu da sev-

gili kocacığın bir zahmet söyle artık. Bu iş çocuk oyuncağı değil kızım. Varsan buyur konuşalım."

O ne diyeceğini düşünürken buzdolabından birer bira aldım. Çerez doldurdum iki tabağa.

"Şu evlilikte en güzel yan neydi biliyor musun" dedi ağır ağır sözcüklerin hakkını vererek, "seninle her zaman her şeyi konuşabileceğimi bilmek."

"Peki" dedim, "güzel bir noktaya değindin. Acaba bu memlekette kadınların kaçta kaç bu şansa sahip, hiç düşündün mü?"

"Diğer kadınlar beni ilgilendirmez" dedi, "ben kendi hayatıma bakarım."

"Evlilik zaten iyi bir kurum değil hanımefendi" dedim, "ama kazanıp kaybettiklerini tartarsan ve kârlı olduğunu düşünürsen devam edersin. Değilse sen bilirsin. Ama bence o evlilikte konuşabilme özgürlüğü ve kendin olma hakkının varlığının büyük bir nimettir. Bunu hiçbir zaman unutma. Hele bir de bizim gibi boktan bir ülkede yaşıyorsan eğer."

"Beni hâlâ seviyor musun sen" diye sordu her sözcüğün üzerine basa basa. Tavrından, bakışlarını

kaçırmasından, soruda bir pislik olduğu belliydi, ama neydi çıkaramadım.

"Sanırım öyle. Ama dün gece kaybolduğuna göre, başkaları da olmalı seni seven" dedim.

Bir süre sustu. Birasından bir yudum aldı. Elleri titremeye başladı. Sigarasını zor yaktı. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Neden ağlıyorsun" dedim.

Bu kez hıçkırmaya başladı. Yanına gittim. Kafasını kaldırdım. Gözlerinin ta içine bakmak istedim. Dirdendi.

"Bunu da mı bilmiyorsun" dedim, "yani neden ağladığını?"

"Üstüme gelme" dedi, hıçkırıklar eşliğinde.

41

42

Eve gelmesi ve hâlâ konuşmaması, gecenin hesabını vermemesi üzerine zıvanadan çıktım.

"Ulan üstüne de sıçarım altına da senin" diye gürlüdim, "seninle mi uğraşıp duracağım be! Ne bok yediğin belli değil. Gece ortalıkta yoksun ve bir yığın maval okuyorsun bana sonra. Biri var mı diye soruyorum karanlık cevaplar veriyorsun. Beni katil mi edeceksin ulan bu yaşta?"

"Ne olur daha fazla bir şey söyleme, bitkinim. Biraz uyumak istiyorum" dedi güçlkle.

"Git yat hanımefendi. Kaç bakalım nereye kadar kaçacaksın? Bu gece sana sorular soracağımı bile bile kalkıp geldin ve yine hiçbir şey söylemeden gidip yatmak istiyorsun. Git yat, git bakalım..."

Yatak odasına gitti. Kapıyı kapattı

Salonda turlamaya başladım. Kafam kazan gibiydi. Odaya gitse miydım. Uyumasını mı bekleyseydim. Zira çabucak uyuyabilirdi. Daha önceki kavgalarımızdan biliyordum bunu. Kavga sırasında sinirleri allak bullak olsa da beş dakika sonra rahat bir uykuya dalabilme yeteneği karşısında her zaman şapka çıkarabilirdim. Acaba sessizce ağlıyor muydu odada? Hayatında birisi varsa neden dönüp gelmişti. Adamı seviyorsa, bir yolla bunu söyler ve çeker giderdi? Neden o kadar yorgundu? Ne yapmıştı da yorulmuştu? Arkadaşının evinde kaldığını söylediğine göre sabaha kadar dans etmiş olamazdı. Yorgunum derken yalan da söyleyebilirdi pekala. Bunu da hesaba katmak gerekiyordu. Can alıcı sorulara yanıt vermemek için uydurmuş olabilirdi.

Balkona çıkarak bir sigara yaktım. Hava soğuktu. Ancak üşüyecek kadar bedenimle ilgili değildim o sırada. Sokak kö-

pekleri dalaşıyordu aşağıda. Misafirlikten dönen aileler vardı sokaklarda. Salona geçerek sessizce oturdum bir süre. Daha çok gençti. Hata yapabilirdi. Bir evliliği sürdürmek orta yaşlı insanlar için bile güç bir şeydi. Belki de daha yumuşak bir dille, daha da anlayışla yaklaşmalıyım ona diye

geçirdim içimden. Ve bir an için onu özlediğimi hissettim. Ve o üç-dört adım ötede yatıyordu yatakta. Yanında olmak ve sarılmak istiyordum ona. Işıkları söndürdüm sonra ve yatak odasına girdim sessizce.

43

44

Uyumamıştı. Yastığı arkasına koymuş, karyolanın başlığına yaslanmış öylece duruyordu.

"Yanına gelebilir miyim" dedim.

Sesini çıkarmadı. Sobanın odayı sıcak tutması için kapıyı açık bıraktım. Pijamalarımı giydim ve yanına uzandım. Sokak lambalarının ışığı aydınlatıyordu odayı. Yüz hatları rahatça seçilebiliyordu. Hafif bir iç geçirdi. Bir damla yaş sü-. zülmeye başladı yanaklarından. Bütün öfkem geçti sanki o anda. Çok zor durumda olduğu belliydi ve acı çekiyordu. İyi ama ne yapmıştı da acı çekiyordu? Sert bir karakteri vardı aslında. Öyle kolay ağlamazdı. Çok öfkelenildiğinde sinirden ağlardı daha çok. İnce uzun parmakları vardı ve ellerini severdim. Bunu çoğu zaman söylerdim de kendisine. Yorganı döşemeye atmıştı. Benden yana olan eli cansızdı sanki. Kalçalarının hizasında öylece duruyordu. Bir süre hiçbir şey söylemeden baktım eline. Beş yıl önce tuttuğumda heyecandan ter içinde kalan eliydi o. Sol eli. Elinin üstüne yavaşça koydum elimi. Sesini çıkarmadı. Tepki vermedi. Dönüp bana bakmadı. Elinde bir canlanma olmadı. Elini avuç içime al-

maya çalışarak hafiften sıktım. Başını çevirerek kısacık bir an baktı gözlerime. Biraz sonra ruhunu teslim edecek kadar öteki tarafa yakın olan biri gibiydi sanki. Her şeyi ağır çekimdi. Ağzını açar gibi yaptı ama konuşmadı. Vazgeçti.

Elini okşarken, bir anda dilim çözüldü ve hangi güç o lafı neden ettirdi bana hâlâ bilmiyorum. "Bu elleri ne çok sevdim" dedim, "çalışırken de hayrandım bu parmaklara. Derinden bakan gözlerini de sevdim. Ve şimdi bu durumda olmamız çok koyuyor bana. O gözlerine baktı mı bir başkası? Bu elleri bir başkası tuttu mu, tutacak mı?"

Sesi sanki çok uzaklardan geliyordu. Birçok yere uğruyor ses, kırılıyor, dağılıyor, sonra yeniden birleşiyor ve o iki sözcüğe dönüşüyordu. Her türden duyguyu barındıran, birkaç damla gözyaşıyla sulanan, derin bir iç geçirmeye eşlik eden bir ses tonuyla, "Yattım onunla" dedi.

Damarlarımdaki bütün kan bir anda boşalmıştı sanki. Hareket etmem olanaksızdı. Hiçbir duyum hayatta değildi. Hareket edemiyordum. Konuşamıyordum. Felç olmuştum. Dilim damağım kurumuştu. Boğazım yanıyordu. Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyordu. Alnım ter içindeydi. Burnumun kanatlarında gölcükler oluşmuştu. Ofkelenemiyordum, bağırımıyordum, dönüp boğazına sarılarak doğru mu duydum diye haykırmak istiyordum, ama hareket yeteneğimi tümüyle kaybetmişim. Kafam çalışmıyordu. Ne yapmam gerektiği konusunda en küçük bir fikrim yoktu. Dönüp suratına tükürmek gibi bir fikir kırıntısı gelip geçti zihnimden sanırım, ama bunu yapacak gücüm bile yoktu. Gözlerim o loş aydınlığa dalıp gitmişti. Odanın duvarları, tavan yavaş yavaş yaklaşyordu bana. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Sonra sanki duru-

45

yordu kalbim. Derinden, sessiz çalışıyordu. Soluk almakta güçlük çekiyordum. Bir ara ağzımı açarak bir şeyler söylemek istedim. Ama sesim çıkmıyordu. Gözyaşlarım sel gibi akmaya başladı o sırada. Hıçkırmaya başladım sonra. Kendi sesimi tanıyacak durumda değildim. Birisi benim yerime yaşıyordu sanki bu olanları o yatakta. Öyle olmalıydı. Oradaki adam ben olamazdım. O iki sözcük bana söylenmemiştir. Söylenemezdi. O sözleri duyan ben değildim. O şoku talihsiz bir başka adam yaşıyordu. Hayat bitmişti. Geçmiş yoktu. O an yoktu. Gelecek diye bir şey yoktu, içinde bulunduğum yer, bir zamanlar hazlar aldığım yatak odamız değildi. Orası artık bizim değildi. Kıyamet anında bir yerlerden savrulmuştuk oraya ikimiz de. Ve birbirimize karşı katıksız iki yabancıydık.

Öylece ne kadar kaldığımı anımsamıyorum. Bir ara ellerimde bir canlanma sezer gibi oldum. Ve binbir çabayla elini bırakmayı başardım. Ve tiksindiğim, iğrendiğim ölü bir yılanı bakar gibi bakabildim o eline. Parmaklarını görmedim. Eldiven içindeki bir el gibi duruyordu orada. Biraz daha canlandığımı hissettim ve yarım dönerek suratına bakma cesaretini buldum kendimde. Öylece, taş gibi, bir mumya gibi duruyordu. Gözleri açıktı, ama hiçbir şeye bakmıyordu. Ağlamıyordu, konuşmuyordu, soluk bile almıyordu. Yaşamıyordu. Ölmüyordu. Duruyordu öyle işte.

Son bir çabayla ellerimi kaldırdım. Ancak kendim duyabileceğim çok zayıf bir ses tonuyla, "Tanrım bu gerçek mi" diye sorabildim. Tekrar suratına baktım. Başımı hızla çevirebilmişim. Dilim ağzımda büyüyordu. Soru sormak istiyordum, ama beceremiyordum. Ne soracağımı da bilmiyordum. Sorunun gerekli olup olmadığını da bilmiyordum.

Canlanıyordum artık. Başıma gelen felaketin yoğunluğunu hissedebilecek durumda değildim elbette. Şok sürüyordu. Ancak hareket edebiliyordum. Edebilecektim. Bunu hissediyordum. Ani bir hareketle soluk borusunu bir mengene gibi aldım parmaklarımın arasına. Sesini çıkaramıyordu. Zaten bir şey söylemek de istemiyordu. Hareketsizdi. Kendini korumuyordu. Biraz daha sıktım. Gözlerimin içine baktı sadece. Ölmek istemediğini, ölmeye hazır olmadığını söylüyordu bakışları. Nedeni nedir bilmiyorum, ama o bakışların ardından elimi çektim gırtlığından.

"Ne zaman" dedim.

Sesini çıkaramadı.

Soruyu tekrarladım daha yüksek bir ses tonuyla.

Susuyordu.

"Ne zaman" dedim, "ne zaman yedin bu boku?"

Aklım alacak bir iş değil ama aklım basımdaydı. Duyarsızlığın doruklarındaydım. Bu nasıl olmuştu? O şokun ardından nasıl bu kadar sakin bir insan olup çıkabilmişim? Bilmiyordum. Düzgün soru sorabiliyordum. Sesim rahat çıkıyordu. Kalp atışlarım düzene giriyor gibiydi.

Yanıt vermiyordu.

Şok etkisini kaybetmişti. Ne yaptığımı az çok bilecek durumda olduğumu biliyordum.

"Ne zaman olduğunu söyleyeceksin. Hemen Şimdi. Ve sana seğenekler sunacağım. Bunlar aslında Őeytan seğeneğidir" dedim.

Susmaya devam ediyordu.

"Dün gece mi" diye sordum, "dün gece mi düzdürdün kendini?"

47

48

Bir zamanlar sevdiğim, koynuma alıp sevdiğim, bir çocuk gibi koruduğum kadına bunları soruyordum pervasızca. Ancak o durumda kendimden utanacak halde değildim. Utanacak birisi varsa o da oydu. Ben soru soracaktım, o da yanıt verecekti. Ve beni aldatmanın ne anlama geldiğini öğrenecekti.

Soruyu yineledim büyük bir kayıtsızlıkla. Sanki karım değildi. Ve ben onun kocası değildim. Bir savcıydım sanki ve suçlu olduğuna kanaat getirdiğim saniğin itiraf sürecini hızlandırmak istiyor gibiydim.

"Evet" diyebilirdi ve yeniden o derin suskunluğuna büründü.

"Bir gece mi birlikte oldun adamlarla. Ve kaç kez yattınız?" dedim.

Artık o da konuşuyordu. Konuşmak zorunda olduğunu anlamıştı. İğgüdüleri benim pervasız kayıtsızlığımın ne anlama geldiğini söylüyordu ona. Kayıtsızlık halinde soğukkanlı bir Şekilde her Şeyi yapabileceğimi biliyordu.

"Bana ne yapacaksın?" dedi.

"Daha karar vermedim, ama önce bir güzel düzeceğim seni. Tecavüz gibi olmayacak merak etme. Erkekler kadınlara tecavüz eder, orospulara değil. Tecavüz çok arzulanan bir kadına yönelir. Ben seni Şimdi zerre kadar arzulamıyorum. Ama bu işi yapacağım. Ve kendini bir orospudan çok daha fazla kirlenmiŐ olarak bulacaksın" dedim.

Hiçbir tepki vermiyordu.

"Adamı seviyor musun, yoksa cinsellik ağırlıklı bir Şey miydi yaşadığın" dedim.

Dili çözülmeye başlamıştı. "Bilmiyorum" dedi.

Güldüm. "Demek bilmiyorsun?"

"Bak" dedim rahat bir ses tonuyla, "istersen benimle yatmayabilirsin. Ancak sana önereceğim öteki seğenekleri seveceğini hiç sanmam. Ya benimle yatacaksın ve nefret ettiğin adamlarla sevişirken büyük haz alacaksın. Ya kendini tepe üstü Şu balkondan aşağıya atacaksın. Ki imzalı bir mektup bıraktıktan sonra yapacaksın bunu. Ya da on dörtlü tabanca hazretlerinin insafına kalacaksın. Belki

bilmiyorsun, ama evde bir silah daha var. Tabancayı şakağına dayayacaksın, horozu kaldıracaksın o arada. Bendeki tabanca öteki şakağına dayalı olacak. Ve yine imzalı bir mektup bırakacaksın. Kendini temizleyeceksin yani. Belki de ben öldürürüm seni. Ne dersin?"

Ölümlerle burun burunaydı. Birkaç dakika sonra ruhunu teslim edebilirdi. Azrail çok yakınındaydı. Ama artık rahatlamıştı sanki. İtiraf etmişti ve rahatlamıştı. Yüzüme bakamıyordu. Mırıltı halinde bir şeyler gevelemeye çalıştı. Yüksek sesle konuşmasını istedim.

Ölü bir ses tonuyla, "Sen bunları hak etmedin, sen iyi bir adamsın" diye mırıldandı.

Bir şey diyemedim. Böyle bir durumda bile kayıtsız kalabilen bir adamdım. Ama bir süre içindi bu. Birden hıçkırarak ağlamaya başladım. "Neden, neden, neden ve neden o pislik? Neden ben, neden" diye inleyip durdum bir süre.

"Bilmiyorum" der demez, aklım başımdan gitti. Sıçrayarak attım kendimi yataktan. Tabancayı aldım salondaki zuladan ve yatak odasına döndüm. Hazneye mermiyi sürdüm. Horozu kaldırdım. Saçlarından tuttuğum gibi başını eğdim ve önümde diz çöktürdüm onu. Kığı bana dönüktü. Soğuk demiri ensesine dayadım. Yaprak gibi titri-

49

50

yordu. Şoka girmişti. Kurtulmaya çalışmıyordu. Direnmiyordu. Saçlarını bıraktım ve öteki elimle göğsünü yokladım. Kalbi deli gibi atıyordu. Yeniden saçlarını kavradım. Ve baş parmağımla horozu ağır ağır indirdim. Alnına dokundum. Ter içindeydi. Derin bir soluk aldı. Horozu yeniden kaldırdım. Bir süre namluyu ensesinde tuttum. Sonra ayağa kalktım. Poposuna şiddetli bir tekme attım ve salona geçtim...

Her şeyin bittiği anlar vardır. Şanın, şerefın, erkeklığın öldüğü anlar. Yaşanmaya degecek zamanın bile kalmadığı anlar vardır. Hayat sen olmadan da sürüp gider elbette. Ama o durumlarda hayatın merkezine kendini koymak zorundasın. Sen varsan hayat var. Şanın, şerefın varsa, erkeklığın olduğu gibi duruyorsa, yara almamışsa yaşamaya hakkın vardır diye düşünürsün. Yaşam senin için anlamını tümüyle yitirmiştir. Çok ağır yükü taşımak zorundasın artık yaşadığın sürece. Bu belki ömür boyu sürmeyecektir. Yük zamanla hafifleyecektir kuşkusuz. Ama o anda bunu düşünemezsin.

Peki intihar edebilir misin? Mümkün tabii ki. Ama kimin için? İntihar bir meydan okumadır. Kendi varoluşunu kanıtlama çabasıdır. Ardında acı çeken insanlar bırakma tasarısıdır. Kendinden intikam alma düşüncesidir. Hayatın hiçbir zaman iyiye gitmeyeceği çıkarsamasıdır. Utanç içinde yaşayacağına yok olup gitmenin daha iyi olacağına inanmaktır. Bir daha hiçbir kadını sevemeyeceğine adın gibi inanma halidir. Bir süre bu saydıklarımın benim durumumda karşılığı olup olmadığını tartmaya çalıştım. Ama çok yorgundum. Bir karara varmam olanaksızdı.

Bazen oturuyorum salonda koltuğa ve anlamsızca oraya buraya takılıyor bakışlarım. İçim daralıyor, yüreğim sıkışıyor. O ana kadar varlığından hiçbir zaman haberdar olmadığım, kendini asla hatırlatmayan ağırlar kendini belli ediyor bedenimde. Soğuk biranın ilk ve o görkemli yudumu iyi gelir diye düşünüyorum. Ama bira yok evde. Ya da "içmemek daha iyi belki de" diye söyleniyorum bira olmadığını gördüğümde.

Kalkıp aynanın karşısına geçiyorum ergenlik sivilcelerinden utanan bir genç kız gibi. Darmadağınık saçlarıma, gözyaşından ıslanmış kara sakallarıma bakıyorum. Kızarmış, ölgün gözlerime, altlarındaki koyu kahverengi torbacıklara bakıyorum. Sağ elimi yumruk yapıyorum. Aynayı dağıtmak istiyorum, sonra vazgeçiyorum. Hemen yandaki musluğu açıyorum. Soğuk suyla yüzümü yıkıyorum. Ensem tutuyorum buz gibi soğuk elimi. Sonra evin içinde tura çıkıyorum. Ancak bacaklarım taşımak istemiyor bedenimi. Yeniden koltuğa çöküyorum.

51

Bu noktaya nasıl gelmişti ilişkimiz? Ya da böylesine boktan bir şekilde aldatılmayı hak edecek ne yapmışım ben? Kadın da itirafında söylemişti zaten, benim böyle bir şeyi hak etmediğimi. İçinden geleni mi söylemişti yoksa postu kurtarmak peşinde miydi? İtiraf etmeden de pekala yapmak istediğini yapabiliirdi. İlle de ayrılmak istiyorum diye tutturabilir, direnirsem de çekip gidebilirdi. Bu durumda ille de geri dönsün diye şiddete başvuramazdım. Bunu bilmesi gerekirdi. Ama böyle yapmamıştı o. Aylarca adamla duygu-

52

sal bir ilişki götürmüş ve sonunda da gidip yatmıştı. Ne yapmak istiyordu bu kadın? Onu öldürebileceğimi bile bile neden itiraf etmişti ilişkisini? Aklım başımda olduğu anlar bunları da düşünüyordum o salonda. Ancak sağlıklı bir düşünme tarzı değildi bu tabii ki. Öylesine zihnime düşüp kaybolan sorular, değerlendirmelerdi.

Bazen dalıp gidiyorum. Gözyaşlarını küçük derecikler gibi süzülüyor yanaklarımdan bir kez daha. Böyle bir şeyin yaşanmamış olması için neler vermezdim acaba? Ne büyük bedeller ödeyebilirdim, bunu yaşamak zorunda kalmamak için tanrım! Şuracıkta başımı koyup uyusam ve sabah kan ter içinde yatakta uyansam. Ve şu yaşadıklarımın, o itirafın, tabancanın, gözyaşlarının, bir kabusun ta kendisi olduğuna tanık olsam. Ve karımın yanı başımda uyuduğunu görerek saçlarını öpsem! Ve onu kahvaltıyı hazırladıktan sonra uyandırıp çok kötü bir rüya gördüğümü anlatsam ve bir süre sonra, karnımızı doyurunca gül-sek birlikte benim rüyaya.

Böyle bir şey mümkün olur mu tanrım diye geçiriyorum içimden. Sana inansam benim için bu kadcırcık bir şeyi çok görür müydün bana? Yoksa sana inanmadığım için mi başıma sardın bu belayı tanrı? Yok yok, bazı şeyler seni bile aşıyor değil mi? Kader diye bir şey tutuşturuyorsun insanların eline ve onu mu yaşamak zorunda kalıyorlar yani? Hem söyler misin benim kaderimde var mıydı böyle bir şey? Kaderi bir kez yazınca bir daha değiştiremiyor musun tanrı? Gidip kendini düzdüren bir kadın bile bunu hak etmediğimi söylerken, nasıl oldu da aldatıldım? Kim karar verdi buna? Peki hak edenlerin başına daha mı

korkunç bir şey geliyor sevgili tanrı? Daha korkunç ne olabilir acaba, bilmiyorum. Sen biliyor musun? Adamı yıllardır tanıyorum. Karım da öyle. Kendi halinde, taşradan gelme, evli, iki çocuk sahibi biri. Sık sık işyerinin otomobiliyle, yakın oturduğumuz için birlikte yolculuk yaptığımız bir adam. Karım, ben ve o. Gelirken sohbet ettiğimiz, bazen birlikte yemeklere gittiğimiz, içtiğimiz biri. Arada bir karımla olan anlaşmazlıklarımızı, kavgalarımızı paylaştığım evli bir adam. Karısını terk ettiğinde, isterse evimde ev bulana kadar üç-beş gün misafir edebileceğimi söylediğim bir adam. Evimde rakısını verdiğim, yaptığım salatadan yiyen, sıkıntılı günlerinde sohbet ederek rahatlatmaya çalıştığım bir adam bu tanrı. Ve bu adamla benim karım dört aydan beri gizliden bir ilişki yaşıyor.

En son kocalar duyar kuralı gereği, en son benim haberim oluyor bu maskaralıktan. Ne dersin, daha boktan bir şey gelebilir mi bir erkeğin başına? Hak etmeyen bunu yaşarsa, hak eden ne yaşar sevgili tanrı?

Tanrıya sitemi kesiyorum. Dilim damağım kurumuş. Bir bardak su içerken parmaklarımın titremesine engel olamıyorum. Hiçbir şey düşünmemeye çalışarak koltuğa öylece yayılıyorum. Ancak düşünmemek olanaksız. Beynime binlerce figür, ses, mimik, görüntü hücum edip duruyor. Kendi içimdeki şatoma çekilmeyi başaramıyorum. Bu arada olabildiğince az içmeye çalışıyorum. Zaten ne kadar içsem de kendimden geçeceğimi zannetmiyorum. Böyle durumlarda rakı su etkisi yapardı bana. Garip, ama öyleydi. Beynimin zonklamasını birazcık da olsa engellemek için arada bir yudum alıyordum bardaktan. Sonra oksijeni beyne yollamak için bir bardak su.

53

54

Ayağa kalkıyorum. Geriniyorum. Bedenimin hâlâ güçlü olduğunu kendime kanıtlamak için birkaç hareket çekiyorum. Eskilerden boks çalışmıştım birkaç yıl. Duvarla bir süre gölge boks yapıyorum. Sonra soyunup odaya giriyorum. Hanımefendiye dokunuyorum. Irkiliyor. Gözlerini açıyor. Ya uykuya yeni dalıyordu, ya düşünüyordu ya da tavşan uykusuna yatmıştı.

Tek bir şey söylüyorum.

"Bugün duş aldın mı?"

Bakışlarındaki nefreti anlamamak olanaksız tabii ki. Gözlerini kapatıyor.

Soruyu tekrarlıyorum.

"Evet, annemde" diyor.

"O zaman soyun. Bakalım sevgilinin ardından kocanla sevişirken nasıl bir performans sergileyeceksin. Acı bir şey biliyorum, ama sen güçlü bir kadınsın. Baksana her şeyi göze alarak itiraf ettin beni aldattığını."

İtiraz etmiyor. Sadece külotunu bırakıyor üzerinde. Huyumu biliyordu çünkü. Unutmamıştı. Artı puanı hak ediyordu. Ama iyi niyetin ne yeri ne de zamanıydı. Zevk noktalarını çok iyi biliyordum. O da bunun farkındaydı zaten. Bazı geceler hiçbir şekilde istemezdi sevişmeyi. Ama ben o noktaları çok iyi kullanarak hazırlardım onu. Yine öyle yaptım. En hassas noktalarına özel bir şekilde, uzun süre ve sabırla dokundum. Nokta atışları yaptım. Bir bilim adamı edasıyla, saboyla, inceliğiyle, kılı kırk yarma hastalığıyla çalıştım üzerinde. Zamanı unutmuştum. Ama sanırım uzun direnmelerinin ardından ıslanmaya başladı. Ellerini yumruk yapmıştı. Her yanı ter içindeydi. Uyarılmak

istemiyordu. Nefret ediyordu uyarılmaktan. Sevmediği bir adamın uyarılarına karşı duyarsız kalamadığı için deliriyordu. Soluk alışları bile nefretini haykırıyordu. Ama bir noktadan sonra bırakmak zorunda kaldı kendini. O gece dehşeti yaşamıştım. Ne yapacağımı kimse bilemezdi. Nasıl tavır alacağımı ben de bilmiyordum. Bir dakika önce öldürmeye karar verdiğim kadını, iki dakika sonra özler buluyordum kendimi. Her şeyin birbirine karıştığı bir durum vardı ortada o gece.

Onunla sevişirken normal bir ilişki sürdüren ancak gece sert bir kavga eden ve daha sonra yatak odasında sevişerek barışan bir çifttik sanki. Bir an öyle düşündüm. Aklım oraya takıldı. Aldatıldığımı bir an için unuttum. Neler yapabileceğimi çok iyi bildiği o özel pozisyonumuzda her şey kısa zamanda olup bitti. Utancın, nefretin, şehvetin, ustalığın, acımanın, kadınlığın, ihanetin ve daha pek çok insan hallerinin tetiklediği bir haz durumu yaşıyordu. Ağlıyordu bir yandan da. Sessizce.

O an aklıma ikinci Dünya Savaşı sırasında bir Yahudi kadının başına gelen korkunç bir olay düşmüştü. Ama bunu karıma anlatmanın anlamı yoktu. O kadın da bir kurbandı. Nazi subaylarından biri evine zorunlu hizmetçi olarak alıyor güzel Yahudi kadını. Nazi çok hoşlanıyor ondan. Ama bir kadın olarak. Bir beden olarak. Bir güzellik olarak. Yoksa kadına değer verdiği filan yok. Cinsel ihtiyaçlarını güzel bir kadınla gideriyor. Hepsi bu. Nazi sevişme sanatında ciddi bir uzman. Yahudi kadın her seferinde uyarılmamak için inanılmaz bir savaş veriyor. Ama Nazi subayının taktikleri karşısında yelkenleri suya indirmek zorunda kalıyor. Ve kendinden daha çok nefret ediyor.

55

56

İstediğimi elde etmiştim. Küçük çığlıklar atmadı. Ama olsun. Bu özel, çok çok özel bir geceydi ne de olsa. Bir Türk Nazi olarak kalktım yataktan! Salona geçerek bir sigara yaktım. Okkalı bir yudum da aldım kadehten. Onun duygularını kirlettiğim için mutlu değildim. Hayır, bunun adı mutluluk olamaz. Az da olsa öfkemde yatışma belirtileri vardı. Hepsi bu işte. Az sonra yatak odasından gelen hıçkırıklarsa öfkemin daha da yatışmasına neden oldu. Bir gece önce aylarca beklediği sevgilisiyle sevişen aşık kadın, ertesi gece mecburen kocasıyla sevişiyordu. Ve haz alıyordu! İşte bu yıkımtı onu. Direnememek, karşı koyamamak, kendine engel olamamak bitirmişti onu. Duygu dünyası derin bir yara almıştı. Şayet iyi bir dünyaysa o içine sıçtığı yeri tabii ki.

57

Dünyam başıma yıkılmıştı zaten. Ve bunu yapan da içerde yataktaydı. Elimdeydi. Ona istediğimi yapabiliyordum. Cezaevi filan umurumda değildi. Hapsi düşünenecek halde değildim. İki dakika sonra ise hapis yatacak biri olmadığımı karar veriyordum. Medeni davranmak ise en son düşüneneğim bir şeydi. Akliud ne gelirse gelsin hemen ardından yok oluyor, yerini başka bir projeye bırakıyor, bir karıncayı incitemeyecek, sevecen bir adamken, iki dakika sonra vahşi bir katil adayına dönüşüyordum.

O içerde yattıkça ve bana yaptığını düşündükçe içim dolup taşıyor, ne yapacağımı bilemez halde evin içinde dolanıyorum. Bu iş uzamamalı. Ne yaparsam bu gece yapmalıyım. Ona çok ağır bir ceza vermeli miyim? Çünkü o beni hiç düşünmeden, onurumu, erkekliğimi, evliliğimizi hiç aklına getirmeden yedi bu boku. Bedelini de ödemeli. Onu özgür bırakmak ceza olamazdı. İte koşacaktı anında. Boşanıp birikimlerimizden, ev eşyalarından hiçbir şey vermemek olmazdı. Bana yakışmazdı böyle bir şey. Üzerinde sadece donuyla kapıya atabiliyordum onu. Ve bir daha hiçbir şekilde görmemek üzere sonsuza kadar bir çizgi çekebilirdim adının üzerine. Ya-

58

sadıklarımı unutmaya başlayabiliyordum sonra da. Onu öldürebilirdim ve bu hâlâ çok güçlü bir

olasılık. Ya da intihar etmesini sağlayabilirdim.

Acaba o kenef suratlı puştta ne yapmalıyım? Bir şekilde arkadaş olduğu, elinden rakı içtiği, kendisine dostluğunu esirgemediği bir adamın karısını baştan çıkarmıştı. Sevmiş de olabilirdi kuşkusuz. Ama her iki durumda da kadını zorlayarak daha işin başında bana bunu söylemesini sağlamalıydı. Biz sol kültürden geliyorduk. Açık insanlardık. Namussuzluk yazmazdı bizim kitabımızda. Onca kadın arkadaşımız olmuştu. Arkadaşlarımızın karıları, kız kardeşleri, boşanmış yakınları kadınlar vardı. Onları elde etmeye, baştan çıkarmaya çalışmazdık biz. Bu namussuzluktu. Ama bu bana yapılmıştı işte! Bu it, hiç çekinmeden, utanmadan böyle bir işe girmişti. Belki de bu gece doğru düzgün bir plan yaparak ikisini bir araya getirmeliyim. Suç ikisininindi. Cezasını da ikisi birlikte çekmeliydi.

Peki ne yapabilirdim?

ikisini de alıp bir bahaneyle, olmasa da kaçırıp ıssız bir yere götürebilirdim. Ellerini birbirine kelepçeleyip, kışlarına kocaman birer kazık sokardım. Sırtlarına birer büyük kaya parçasını sıkıca bağlar ve denize atabilirdim. Gerçi kolay bir ölüm olurdu bu. Ama siktir et. İki pislik temizlenmiş olurdu.

İti eve çağırıp elimdeki eşkıyalardan birine vahşice doğ-ratabilirdim. Ya da kaçırıp ıssız bir yere götürüp, kadının gözleri önünde diz kapaklarını parçalatabilirdim. Sonra da peni-

sini kesip yedirebilirdim. Kadının ise vajinasına kocaman bir kazık sokabilirdim. Geberene kadar da o kazığın yukarılara doğru ilerlemesini sağlayabilirdim.

Tasarıların ardı arkası gelmiyordu. Öfkem sonsuzdu çünkü. Acım sonsuzdu. İntikam hırslım sonsuzdu. Yitmişim. Küçülmüştüm. Bir ayın gibi düzenlenecek vahşet bile tatmin etmeyecekti beni. Birbirlerinin gözleri önünde bir alay serseriye her ikisini de düzdürebilirdim. Bu konuda artık karımdan yana derdim yoktu. Çünkü o benim karım değildi artık. O dönemi bitirmişti. O benim karım iken bir başkasının sevgilisi, aşığı olmuştu.

Yoksa ikisine de hiçbir şey yapmadan çekip gitse miydim? Ben kendini eğitmiş bir insandım. Geleceğim vardı. Mesleğim vardı. Daha çok gençtim. Gelecekte sevip sevilebilirdim. Zaman bunu da katlanılır hale getirebilirdi belki. Olan olmuştu zaten. Ne yapsam hiçbir şey değişmeyecekti. Bana ne oluyor gibilerinden avuç içime bir yumruk geçirdim. Ne demek hiçbir şey yapmadan çekip gitmek ulan diye tısladım. Ve deli gibi üzerimdeki kazağı çıkarıp attım yere, alttaki gömleği ise parçalamaya giriştim. Bir dakika sonra gömlek lime lime olmuştu. Bir yandan da hıçkırarak ağlıyordum. Nereden aklıma geldiyse aynanın önünde buldum kendimi. O halimi görmek istemişim belki de, bilmiyorum. Kendime bakma cesaretini buldum. Berbattım. Yüzüm şişmişti. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Saçlarımın her teli kendine uygun bir açıdaydı. Yanaklarım çökmüştü. Elmacık kemiklerim büyümüştü sanki. Aynanın hemen yanına duvara sert bir yumruk çaktım. Elim acıdı ama aldırmadım bile.

59

60

Böyle olmayacaktı. Hiçbir şey yapmıyor, habire tasarı üretiyordum. Her şeyi öğrenmeliydim. Artık

hiçbir şeyin önemi kalmadı ki. Kadın aldattı işte. Gidip bakalım, soralım nasıl yaptığını bu işi. Yatak odasına daldım hemen. Yan dönmüş yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Derin derin soluk alıyordu. Ya uyuyordu ya da içeriye girdiğimde öyle karşılamak istemişti beni.

Saçlarından tutarak sertçe sarstım onu. Uyandı.

Emri hemen verdim:

"Kalk ve salona gel. Hikayeni baştan aşağıya, yalansız dinlemek istiyorum. Yalansız, ona göre. Aksini sakın düşünme. Çünkü yakalayacağım yalanını. Bu gece olmasa da çok kısa zamanda. O zaman da ölmek için tanrıdan çok bana yalvaracaksın. Çabuk ol, sülalesini siktiğimin kancığı!"

Yeniden yerime oturuyorum odadan çıkıp gelmesini beklerken. Bu kez ceza tasarılarının yerini sorular almaya başlıyor. Beynimin için kazan gibi... Ne zaman birbirlerinden hoşlanmaya başlamışlardı? Ne çekmişti onları birbirlerine? Adam karısından ayrı yaşıyordu zaten. O benimle evliydi, karımdı ve ahlaken sorumluydu bana karşı. Benim veremediğim ne verilmişti ona? Ya da vaat edilmişti? Neden benden gizlemişti durumu? Evde gerçekten kadının adı yok muydu? Peki gitmek istediği yerde olacak mıydı adı? İtirafının ardında yatan gerçek niyet neydi? İtirafıta bulunacağını sevgilisi biliyor muydu? Ve adam sabah işe giderken onu da işe bırakmak için uğrayacak mıydı? Gelecek tasarıları var mıydı?

Benden tam olarak ne zaman ruhen kopmaya başlamıştı? Sorular, sorular, sorular...

Sobaya birkaç parça kömür atarken odadan çıktı. Saçı başı darmadağındı. Yüzüme bakamıyordu. Başı önde geçip karşıma oturdu. Utanıyordu. Kendini bir pislik gibi görüyordu. İki kez kirlenmişti. Biri kocasını aldattığı için. İkincisi ise kadınlığına sert bir saldırı düzenlediğim ve bir kadın olarak kendini zevk almaktan alıkoyamadığı için. Buzdolabında epey daha rakı vardı. Ama artık içmemeye karar verdim. Belki de içebilirim. Böyle bir gecede kararın lafı mı olur gibilerden geçirdim içimden ve o gece ilk kez gülümsedim. O anı yakaladı. Ne düşündüğünü çıkaramadım. Ama iyiye işaret olmadığına karar vermiş olmalıydı.

"Bak" dedim, "şimdi beni çok iyi dinle. Bir soruyu ikinci kez sormak zorunda kalırsam sonra ne yaparım bilemem. Dediğim gibi yalan yok. Daha fazla bir şey yapamazsın bana zaten. Yediğin bokla her şeyi yapmış oldun bir kere. Onun için ne anlattırsan anlat dinleyeceğim. Bu işin içyüzünü baştan sona öğrenmek istiyorum. Hayır deme şansın hiç yok. Ve artık benim karım değilsin. Bunu bil. O orospu çocuğunun biricik sevgilisisin. Ben de seni kaçırıp buraya kapattım. Bir güzel düzdüm. Ve sana şimdi de her şeyi itiraf etmen için tehdit ediyorum. Konuşmazsan da ne yapacağımı inan ki tanrı bile bilemez. İyi anladın mı beni?"

Bu işkencenin bitmesi için dua ettiğini duyar gibiydim. Başını evet anlamında salladı.

"Adamla ne zaman yakınlaştığını hissettin?"

"Üç ay kadar önce."

"Nerede?"

"Tam biliyorum."

"Yalan konuşma. Senin için özel bir an olmalı. İnsan kocasına ihanetin tohumlarının içine ne zaman düştüğünü nasıl hatırlamaz benim cici karıcığım ha?"

Ses tonumun sertliği aklını başına getirdi.

"Sık sık evliliklerimizi konuşurduk. Bir çay bahçesinde çay içerken gözlerimin içine baktı. Heyecanlandım. İki yıldır bu heyecanı yaşamamıştım. Sonra birkaç kez birlikte sinemaya gittik. Senin haberin var bunlardan. Senin sevmediğin filmlerdi, biliyorsun. O zaman ben de onunla gideceğimi söylediğimde tamam demiştin. Filmi izlemeye girmeden hemen önce yine o bakışmalardan biri olmuştu."

"Evlilikler hakkında neler konuşurdunuz?"

"Evliliğin kötü olduğunu. Kadınların evlilikte mutsuz olduğunu. Evliliğin aşkı öldürdüğünü. Heyecanları bitirdiğini. Daha çok o anlatırdı. Biliyorsun çok mutsuz bir adamdı."

"Evet, biliyorum. Mutsuzdu. Ve seninle mutlu olacağına karar vermiş olmalı. Peki bende olmayan ne vardı onda? Yani neyi çekti seni?"

"Sen benden daha yukarıydın sanki. Beni beğenmediğini düşünüyordum. O ise bayılıyordu bana. Duymak istediğim ne varsa söylüyordu. Seninle olan kavgalarımızın ardından teselli ediyordu beni. Anlayışlı davranıyordu bana. Ne istersem anında yerine getiriyordu. Önemli bir insan olduğumu hissettiriyordu bana. Her yerde savunuyordu, beni nelerin mutsuz ettiğini tahmin ediyordu. Ve dinliyordu beni."

"Bu arada ben de adamı arkadaş bildiğim için seninle olan sıkıntılarımın bir kısmını anlatıyordum. O da karısıyla olanları anlatıyordu tabii ki. Ama ben gidip bunları kullana-

cak halde değildim. Ama o kullandı bunları bana karşı. Bu arada sen de beni anlatıyordun kuşkusuz. Ve benim sana veremediğim ne varsa onların üzerine gidiyordu puşt. Yanılmı-yorum değil mi? Bir düşün bakalım."

"Doğru."

"Peki sana bu kadar iyi davranan bu prostatlı papaz taş-ğı suratlı herifin neden karısı ve çocuklarını yüz üstü bıraktığını, onlara neden sana gösterdiği bu yoğun ilginin onda birini göstermediğini hiç düşündün mü?"

Elleri koynundaydı ve bu soruya verebileceği bir yanıt yoktu belki de. Susuyordu.

"Susarak tepemi attırma yeniden" dedim öfkeyle, "bunu düşündün mü?"

"Evet, düşündüm."

"Ne düşündün?"

"Karısını tanıyorsun sen de. Adam bıkmış ondan. Cahil, görgüsüz, kıskanç biri."

"Yani kadıncağız sana gösterilen ilgiye layık değil. Sen daha güzel, çekici, hoş, ilgiyi hak eden, iyi, sevmesini bilen, sevilmeyi hak eden birisin, ama kadın değil. Bunu mu düşündün?"

"Evet."

O kadın ne çok ağlamıştı oysa kocasını kaybedeceğini anlayınca. İşi yoktu. İki çocuğu vardı. Seviyordu kocasını. Ama sevmeyi iyi bilmiyordu. Evet, eğitimsiz bir kadındı. Ama benim karım da ondan çok yukarılarda değildi. Adam da öyle. Sola bulaşmanın verdiği birazcık mürekkep yalamışlığı vardı. Sakin, silik biriydi. Çalışkandı, teknik bir işi vardı ve işinde iyiydi. Karısını beğenmiyordu artık. Kendine yakış-

63

64

madiğini düşünüyordu. Kadın otuzlarındaydı. Biraz kıskançtı. Ama bunda da haklı olduğu gün gibi ortadaydı. Başkasının karısının kışında dolaşan bir kocayı kıskanmayıp da ne yapacaktı kadın?

"Demek böyle. Sen çok şeyi hak ediyordun. Ben sana bu hak ettiğin şeyleri vermiyordum. Kadın bunları hak etmiyordu. Kocası çok iyi biriydi. Sevip sevmeye layık bir adamdı ve siz ikiniz birbirinizi buldunuz."

"Böyle bir şey planlamadım. Kendiliğinden oldu."

"Ne zaman adam senin elini tuttu. Ya da sen onunkini."

"Bir ay kadar oldu."

"Nerede?"

"Sinemada."

"Hangi filmde?"

"Kadının Adı Yok"

"O mu tuttu elini?"

"Evet."

"Sen ne yaptın?"

"Kendime engel olamadım."

"Ne hissettin o anda? Heyecanlanmaktan başka tabii ki."

"Oyun olarak girmiştim bu işe. Beni mutlu eden bir oyundu. İlk zamanlar eğlenceliydi. Ama sonra gördüm ki onu özlemeye başlamışım. Elimi tutunca da artık geri dönülmez bir yola girdiğimi anladım. Bir yandan seni aldattığım için utandım. Diğer yandan içimdeki sevilmeğe aç kadın ortaya çıktığı için mutlu oldum."

Bir sigara yaktım. Yerimden ani bir hareketle kalktım. İrkildi.

"Korkmana gerek yok sevgili karıcığım" dedim, "daha konuşacak çok şeyimiz var. Senin şimdi ağzını burnunu

yamultarak cevaplarının anlaşılmaz hale gelmesini istemem. İyi gidiyorsun üstelik. O sırada yatmaya hazır mıydın onunla? Yoksa bu el tutma vaziyeti masumane bir şey miydi?"

"Hayır. O derece ileri gidemezdim."

"Neden? Çok mu ahlaklı bir kadın olduğunu düşündün? Yoksa küçük vajinan henüz hazır değil miydi?"

Bu boktan sorum karşısında yüzünü ekşitti. Ağlayacak gibi oldu. Öfkeden kudurmasına rağmen belli etmemek için çaba harcadı, esnedi. Ama çaresi yoktu başka. Yanıt vermek zorundaydı.

"Ben bakire biri değildim. El ele tutmak ile yatmak arasında temelde bir fark yoktu. Biliyorum bunu. Ama hazır değildim işte."

"Gönlünün aktığı, seni heyecanlandıran, içindeki o sevgiye aç kadını ortaya çıkaran bir adamla neden yatmaya hazır olmayasın ki? Burada konuşuyoruz görüyorsun. Şiddet yok. Bunları bilmek istiyorum. Aldattığın kocacığın bu çok göremezsün değil mi benim güzel dilberim?"

"Beni neden öldürmüyorsun? Neden yattın benimle? Neden bu kadar acımasızca aşağılıyorsun. Ya öldür beni ya da bırak gideyim. Şimdi bile gidebilirim" derken hıçkırmaya başladı.

"Zırlamayı kes" diye gürledim. Benim hayatım kaymışken komşuları düşünecek halde değildim. ReziUikse zaten boğazıma kadar bokun içinde yüzüyordum.

"Bunları bırak şimdi ve devam edelim bu güzel sohbetimize. Evet. Neden hazır hissetmedin kendini yatmak için" dedim, çenesini tutup başını yukarıya kaldırırken.

65

66

"Hâlâ daha işin ciddiyetinin farkında değildim. İşin bu noktalara varacağını hiç düşünmedim. Belki geri dönebilirim, o yaşadıklarımı silip atabilirim diye düşündüm."

"Yani ben sikinde değildim. Kocan olmam umurunda değildi. Nasıl olsa durumun farkında

değildim. Sıkılınca hiçbir şey olmamış gibi geri dönebilirdin."

"Öyle değil. Kapılıp gittim işte. Ne yaptığımı çoğu zaman düşünmüyordum bile. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissediyordum."

"Ulan Allah belanı versin bin defa be! Evli bir kadınsın. Bu adam evimize girip çıkıyor. İşyerinin otomobilini kullandığı için sabahları seni alıp birlikte işe gidiyorsunuz. Yiyip içiyoruz birlikte. Ve senin ayaklarını yerden kesiyor bu adam. Ve bunu bana gelip söylemiyorsun. Kocana gelip de artık bu işin bittiğini başka birini sevdiğini, hoşlandığını, her ne boksa işte söylemiyorsun. Hadi sen bunu akıl etmedin. Malum ayakların yerden kesilmiş. O piç hiç böyle bir teklifte bulunmadı mı sana?"

"Son zamanlarda söylemeye başlamıştı." "Peki sen ne diyordun?" "Korktuğumu söylüyordum."

"Yani elini tuttuğunu, öpüştüğünüzü... Ha, aklıma gelmişken ne zaman öpüşmeye başladınız? Bilirsin ki, öpüşmek bir ilişkide ciddi bir aşamadır. Birinin dudağını öpmek öyle kolay değildir. Mesela ben birçok kadının dudağından öpe-mem. Sevmesem öğrenirim. O tükürükler, ıslaklık, nefesinin kokusu iğrendirir beni."

"Elimi tuttuğu sıralarda öpüştük."

"Ve hiçbir şey olmamış gibi benimle de aynı boku yiyordun."

"Sana durumu açıklayamadığım için bazen rol yapmak zorunda kalıyordum. Seninle öpüşürken de zevk aldığım oluyordu."

Derin bir iç geçirdim. Öfke dolu bir kahkaha attım. Deli gibi saçlarımı karıştırdım bir süre.

"Peki hiç acımadın mı bana? Benim gururumu nasıl böylesine ayaklar altına aldın? Gelip de insan gibi söyleyip siktirip gitsen ne olurdu! Bu eve tutup bağlayacağımı mı zannettin seni."

"Çoğu zaman seninle seviştikten sonra kalkıp gizli gizli ağladım. Sen hiç farkına varmadın."

"Neden ağladın?"

"Bilmiyorum."

"Bana bak bir daha şu bilmiyorum sözcüğünü ağzına almayacaksın. Ona göre. Neden ağladın?"

"Sana ihanet ettiğim için daha çok."

"Teşekkür ederim. Bu bile bir iştir. Benim ne ince ruhlu bir karım varmış da haberim yokmuş ey ulu tanrım! Peki daha az ne için ağlıyordun?"

"Bil..." diyor ve hemen kesiyor sözcüğü.

"Devam et."

"İkinizin arasında kalmıştım. Korkunç bir şey bu. Senin hak etmediğini düşünüyordum. Ama senin

karındım. Seninle yatacaktım tabii ki. Seni üzdüğüm için, kendimi böyle bir duruma soktuğum için. Benimle evlenmeden evvel yattığın için ağlıyordum."

"Yine aynı terane. Aradan beş yıl geçti. Hâlâ evlenmeden evvel neden yattım seninle ha? Ulan kaltak. Beni iyi tanıyordun o zaman da. İlişkilerimi nasıl yaşadığımı biliyor-

67

68

dun. Kendimi defalarca anlatmıştım sana. İlişkilere bakışımı, hayata bakışımı anlatmıştım. Sana daha başında söylemişim. Ciddi bir ilişkimiz olursa içinde cinsellik de olacak diye. O zaman kabul ettin. Ama işi hep erteleyerek evliliğe kadar zararını kurtarmaya çalıştın. İki yüzlü davranmaya kalktın. Hâlâ ne halt etmeye aynı hikayeyi anlatıp duruyorsun. Hadi o zaman öyle oldu. Cinselliğimiz her zaman iyi gitti seninle. Adamla ilişkiye girmenin temelde bu hikayeye ilgisi yok. Neyse devam edelim. Senden kuşkulandığımı hiç düşündün mü?"

"Hayır. Eğer kuşkulandıysan bile belli etmedin herhalde." "Belki beni keriz bir herif olarak gördünüz ikiniz de. Bir anlamda haklısınız da. Bir arkadaşın insanın parasını ya da karısını elinden almaya çalışacağını düşünmem gerekirdi elbette. Dünya orospu çocuğu dolu çünkü. Herkes her şeyi yapar. Hani adamın biri demiş ya bir anama güvenirdim bu dünyada. O da gitti babamla yattı durumu. Sizden iki ayrı olayda kuşkulandım."

İlk kez başını kaldırıp yüzüme baktı konuşmamızın başından beri. Şiş gözlerinde korku ve merak vardı. Yakayı nerede ele verdiğini merak ediyordu.

"Biri, iki ay önceydi. Bir çay bahçesinde oturuyorduk. Sen, beri, o it, iki arkadaşımız daha vardı. Ben kalkıp tualete gitmişim. Midem berbat biliyorsun. Sık sık giderdim kenefe o yüzden. Döndüğümün farkından değildiniz. Adam sana baktı bir an. Hiç de arkadaş bakışı değildi onlar. Ama ben pek üzerinde durmadım. Çünkü karıma yakıştıramazdım böyle bir şeyi. Konduramazdım. Herkesin karısı yapar benimki yapamaz diye düşünüyordum çünkü.

Gelelim yakayı ele verdiğiniz, ama benim o zamanlar üzerinde durmadığım ikinci vukuatınıza...

Hani çoğu akşam iş çıkışı eve bırakırdı bizi sevgilin ya. Biri daha önceydi. Diğer ikisi ise iki gün üst üste tekrarlanmıştı. Sen arkada otururdun. Ben de önde. Bizim eve yaklaştığımız sıralarda senin aşğın teyp kasetini değiştirdi iki kez. Ortada bir neden yoktu. Şarkı çalıyordu. Ama o değiştirmek gereğini hissetmişti. Şarkı neydi biliyor musun?"

Sesini çıkarmadan bekliyordu. Bakışlarımı suratında gezdirdim. Eminim ki biliyordu, ama bunu bana söyleyecek durumda değildi elbette.

"Good bye my love good bye. Artık eşek değilsin ya. Aşkınızın şarkısı olmuştu bu, ne anlama geldiğini biliyorsun tabii ki. Elveda sevgilim. Güle güle aşkım. Şu acıklı duruma bakınız! Adamcağız sevgilisini kocasına bırakmak zorunda kalıyor ve acı içinde bir özlem, ayrılık şarkısı çalıyor. İki akşam üst üste. Bizim eve yaklaştığımız sıralarda. Böyle bir şey rastlantı olamazdı tabii ki. Ayının kendi bokuna üç kez arka arkaya basarak kayıp düşmesine benzerdi durum yoksa. Ama ben bunu da önemsememiştım. Yine aynı nedenle. Sana sonsuz güvenim vardı. Konduramazdım böyle bir

şeyi. Aklıma bile getirsem kendimi ayıplardım. Sana haksızlık ettiğimi düşünürdüm. Oysa siz çoktan atı almış Üsküdar'ı geçmişsiniz meğer. Ama şunu bil ki şayet senden en küçük kuşku olsaydı beni aldatabileceğine dair, ilk günlerde yakalardım seni. Sezgilerim güçlüdür, bunu biliyorsun. Ama kuşku duymadım. Lanet olsun ki duymadım. Senin gibi bir pislğe güvendim. Neden bilmiyorum. Ama güvendim. Hani derler ya, karısının orospuluğunu en son kocası duymuş. Bu pek doğru değil. Bu

69

70

işin peşine düşen, kışkanç, karısını takip altında tutan kocalar pek yemez böyle şeyleri. Benim gibi karısına sonsuz güveni olan hıyar kocalar içindir bu söz. Çünkü biz namus budalalığına soyunup karılarımızın hayatlarını cehenneme çevirmeyiz. Bunu kendimize yakıştırmayız. Karılarımıza hakaret ettiğimizi düşünürüz, böyle davranırsak eğer. Onun için de başımıza bu tür işleri getirirsiniz. Neyse hadi sen korktun, o it korkmadı mı başkasının karısını baştan çıkarmaya?" "O da korktu. Ama artık ok yandan çıkmıştı." "Hayır sevgili karıcığım, adamın korktuğunu hiç sanmıyorum. Çünkü biz adam öldürmeyiz diye düşünmüş olmalı. Boşarız gider karımızı. Solcuyuz, aydınız ya. Ama fena halde yanıldı sevgilin. Zira anasının götüne de girmiş olsa bu gece gidip bulurum onu. Ya da buldururdum. Kaçamazdı yani. Ama şimdilik ona bir şey yapmayı düşünmüyorum. Ona çok ince işler yapmayı düşünüyorum. Üzerinde çok ustaca çalışmalıyım. Şimdilik aklıma gelen intikam yöntemlerini pek kendime yakıştıramıyorum. Zira iyi düşünemiyorum. Malum, şunun şurasında birkaç saat oldu beni aldattığını itiraf ettiğin. Sağlıklı düşünememem normal. Belki sıkıldın. Korkuyorsun. Uykusuz ve yorgunsun. Eee, kolay değil, sevgilinle tarihe geçecek bir sevişmenin ardından, gel baskı altında kocanla yat bir gece sonra. Dünyanın stresi. Zor iş elbette. Çok zor iş. Ama takdir edersin ki benim de bir şeyler öğrenme hakkım var. Ve bu hakkı kullanıyorum şimdi. Ayrıca hiçbir zaman böylesine keyifli bir sohbetimiz olmayacak bundan sonra belki de. Adamın yanında neden ille de bir mazeret bularak kavga ediyordun benimle. Neden azarlıyordun beni? Neyin peşindeydin?"

ıP^^

"Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordun. Bir şeyin farkında olmaman sinirimi bozuyordu. Onunla zaman geçirmek istiyordum. Ama seninle evliydim. Ve ne yapsan, ne söylesen batıyordu bana."

"Güzel. Ben de senin yerinde olsam, öyle olurdu sanırım. Ulan senin gibi bir şılığa güvendim ve suç oldu yahu. Neyse öfkeye kapılmamın anlamı yok artık. Ya sen... Şimdi gelelim daha özel meselelereeeee... Ne zaman yatmaya karar verdin bu herifle?"

"Evden ayrılıp annelerde kalmaya başladığımda. Senden ayrı yaşıyordum. Evliydik hâlâ kağıt üzerinde. Ama beni engelleyen ne olabilir diye soruyordum kendime. Bir engel göremiyordum. Evli ama ayırız. Ve ayrıca senden kesin olarak ayrılacaktım nasıl olsa. Bunu kafaya koymuştum."

"Ve böylece, anneme düşünüp taşınmaya, biraz da kafamı dinlemeye gidiyorum derken yalan söyledin bana. İki gün sabrettin annende. Ve sonra derhal evden firar ederek kendini herifin altına attın! Yani ilişkimizi düşünmek yerine, nasıl bir gece geçireceğini düşündün."

Hıçkırıklara boğuluyor bir anda. Biraz bekliyorum. Beni düşündüğü için ağlamıyor elbette. Benim

gibi bir düşmanın karşısında düştüğü durum kahrediyor onu. Bu sinir krizine yakın halleri ondan.

"Buna cevap vermesen de olur bebeğim... Hay Allah aklıma şimdi geldi. Herif ne diye sesleniyordu sana. Hani her erkek sevdiği kadına bir şekilde hitap eder ya. Sakın bebeğim olmasın."

"Esmerim derdi."

71

72

"Çok bayağı bir şey bu sevgili karıcığım. Bunca riske giriyorsunuz. Ve adam bula bula esmerim diye bir sözcük buluyor. Senin gibi bir kadını bununla tanımlaması çok kötü. Hiç yakışmadı. Neyse, siz bilirsiniz. Bana ne bundan."

Bir ara kafasını kaldırıp suratıma bakıyor. Dehşet içinde. Böyle bir gecede nasıl bu kadar sakin olabildiğimi ölesiye merak ediyor. Anlamaya çalışıyor, bu gerçeküstü sahneyi. Benim bu yanımı hiç bilmiyordu. Ama doğaldı bu durum. Kadının kocası değildim ki. Beni anlamaya, tanımaya çalışmıyordu. Sen ben kavgası yapıp duruyordu. Kocası değil, kumaşıydım ben onun daha çok. Böylesine kayıtsız olacağım aklının ucundan bile geçmiyordu. Ve daha çok korkmaya başlamıştı. Bu dehşet verici soğukkanlılığın ardından bir anda kendimi kaybedip onu paramparça edebileceğimi hissetmeye başlamıştı. Bakışlarımla takibe aldım onu. Bir bardak su içerken bile.

"Demek esmerim diyordu sana. Keşke aşkım deseydi. Baksana dinlediğiniz kasette bile öyle diyordu" dedim, "bu arada insan koca olunca hele de aldatılan koca olunca diğer erkeklerin performansını merak ediyor. Erkekler böyledir, ne yapacaksın. Kaç kez seviştiniz herifle? Sakın bilmiyorum ya da saymadım filan demeye kalkma!"

Ağır bir soru sorduğumun farkındaydım elbette. Aldatan bir kadına böyle bir soru sorarak gururunu incitecek kadar katı bir adam değildim tabii ki. Ama merak işte.

"Arkadaşların evindeydik. Gece çok geç yattık."

"Nasıl yani, grup yapmadınız ya? Gerçi senin ite yabancı değil bu işler sanırım. O paylaşımcı bir arkadaş. Paylaşır seni de ne olacak? Benimle paylaşıyor nasıl olsa."

Yine hıçkırıklar. Gözler kan çanağı. Yer yarılrsa içine girecek. Ama yanıt vermek zorunda da. Karşısında kocası yok. Anlayışlı o adam yok. Yerinde yeller esiyor. Psikopat biri var karşısında.

"İki kez" dedi hıçkırıklar eşliğinde.

"Aman tanrım! İki kez mi?" diye alaya aldım sevgili karıcığımı. "Yahu sen aylarca bekle. Bu işin hayalini kur. Sev, dol, taş, sabret, öze... Ve git iki kez birlikte ol. Yani sen şimdi böyle bir adamla mı birlikte yattın? Ulan herifle eşek bile yatmaz be. Hatırı sayılır bir servet almadan yatmaz eşek, o herifle. Ama sen yattın. Herifi sevdin. Ve iki kez yaptın bu işi, ha?"

"Ne olur bırak beni. Delireceğim Allahım! Ne olur yapma! Sevdim adamı işte! Sevdim! Allahım sevdim! Lanet olsun sevdim..."

"Ve benim de sana anlayış göstermemi bekliyorsun tabii ki. Eee, ben solcuyum. Hümanistim. Anlayışlıyım. Karım başka birini severse bunu anlamam lazım. Yani pezevengim de aynı zamanda. Ulan nereden çıktın karşıma be? Neden ilgilendin benimle? Neden ayak seslerimden bile tanıdın beni o götüne koyduğumun işyerinde? Neden girdin kanıma? Neden o küçük sevgilimin elinden aldın beni? Hayır sakın yerinden kalkma. Otur orada. Sıçtığım bütün bokları yedireceğim sana. Dur sen. Bekle. Sevmek ha. Bu evde de yalnız bıraktım sizi bazen. İçki almaya gittim. Ekmek almaya gittim. Burada da yattın mı herifle?"

"Hayır."

"Bak bu iyi işte. Ama bakışmışsınızdır. Adamcağıza yemeğin iyi tarafını vermeye gayret göstermişsindir. Ve bu

73

74

arada çaktırmamak için çaba göstermişsindir. Yazık sana! Kim bilir gizlemek için duygularını neler çektin. Ama teşekkür ederim yine de. Bunca rezilliğin arasına bir de evimizde düzüşmeyi sıkıştırmadın. Başka soracağın bir şey daha kaldı mı der gibi bakma bana sevgili karıcığım. Bu gece benim gecem! Bak, iki kez sevişmek, aylarca bekledikten sonra iki sevgiliye yakışmaz. Aptalca bir şey bu. Seni doyurmaz bu. Bak sakın önemli olan seksin sevilen insanla yapılmasıdır, kalite önemlidir sekste, sayı değil demeye kalkma bana. Hem sayı hem de kalite, ikisini de yükselteceksin. Gerisi palavra. Bir soru daha sana. Adamla sevişirken hiçbir şekilde aklına geldiğim oldu mu? Ne bileyim birinci postanın ardından şöyle dinlenip sigara yaktığında beni düşündün mü? Bu garip ne yapıyor acaba, beni bekli-yordur mutlaka. Ben burada ne bok yiyorum gibilerden bir şeyler geçti mi o kafandan?"

"Evet, geçti."

"Lanet mi okudun bana? Ya da karşılaştırma mı yaptın? Yoksa ihanetin için üzüldün mü? Hangisi?"

"Neden senin yanında olmadığımı üzüldüm. Neden bu hale geldiğimize üzüldüm."

"Bak sen şu Allah'ın işine. Sen kalk kocana, aylarca hazırlıktan sonra bir araya geldik. Bütün duygular, aşk, sevgi, özlem her şey vardı, de. Sonra da adamla yattıktan sonra neden bunları kocamla yaşamadım diye üzül. Hassiktir ulan."

Korkudan büzülüyor. Bekliyor, ama bende hâlâ şiddet gösterisi yok. Bu canını yakıyor. Hem de fena halde. Çünkü şiddet beklentisi içinde olmak, korkunç bir dayak yemekten daha korkunç bir şeydir. Dayağı yersin ve biterdi. Oysa ne

zaman ne olacağını bilememek, hatta hayatta kalıp kalamayacağını bilememek berbat bir şeydi.

"Eeeee epey konuştuk sevgili karıcığım. Ha, artık sana karıcığım demesem daha iyi olur sanırım. Sorularıma samimi yanıtlar verdin. Beni üzmedin. İtiraf da ettin korkmadan. Buna da sayı göstermek gerekiyor tabii ki! Ve bu işi kutlamamız gerektiğini düşündüm. Bilirsin ben ince ruhlu

biriyim aslında. Ama bu istediğim zaman ortaya çıkan bir yetenektir bende. Şimdi birer duble rakı atacağız. Bak sabaha daha iki saat var. Ne olacak bir geceni de benim için uykusuz geçir artık. Bu gece özel çünkü! Hem benim hem de senin için. Rakıyı attıktan sonra sürprizi söyleyeceğim sana. O zamana kadar konuşmasak iyi olur. Bu arada yerinden kalkmayacaksın. Poponun zarar görmesini istemiyorum. Ev hali, düşersin, cam kesebilir onu. Ayağın kayabilir ve üzerine düşebilirsin. Hadi gözümün önünde koy bakalım rakıları. Ve nefret ettiğin adamla rakı içmenin nasıl bir şey olacağını keşfetmeye başla..."

İtiraz etmiyor. İtirazın anlamsız olacağını anlıyor çünkü. Gerekirse zorla boğazından aşağıya döküleceğimi biliyor rakıyı. Yirmi dakika kadar bir sürede bitiriyoruz rakılarımızı. Nasıl bir ayın hazırladığımı merak ediyor tabii ki. Ben de gecenin o saatinde fazla merakta kalarak canını sıkmasını istemiyorum. Planım kısa aslında.

"Şimdi yatak odasına git," diyorum, "ve iki rekat namaz kıl. Hani gerdek gecesinde yaptığın gibi. Benim kılmama gerek yok. Çünkü benin dini inancım yok."

Gözbebeklerinde korku kol geziyor. Dolu dolu gözlerle bakıyor bana. Ağlayacak halde bile değil. Dehşet içinde kal-

75

76

kıyor yerinden. Otomatiğe bağlanmış gibi yürüyor yatak odasına doğru.

"Kapıyı açık bırak seni görmek, izlemek istiyorum. Bir daha ne zaman görürüm Allah bilir. Ya da... Neyse git hadi. Bu kez yorganın altına girince donunu çıkarmayı unutma" diyorum.

Nefretle bakıyor bana tekrar ve odaya giriyor.

Bazı geceler unutulmazdır insanların hayatlarında. Bizim gecemiz de öyle olacaktı. Aldatılan erkekle karısının son gecesi. Ama ilk geceye benzer bir gece de aynı zamanda. Dört yıl sonra ilk gece... Onun için de özel şeyler olmalı tabii ki. Dehşet vardı. İtiraf vardı. Kin vardı. İhanet vardı. Sıra unutulmaz bir şehvettedydi artık.

O da oldu. Unutulması güç bir yarım saate sahne oldu yatak odası. Anlayışlı bir koca olarak giderayak karımıza bir-iki özel gösteri sunmak gerekiyordu. Gözyaşları içinde olup bitti her şey. Yine haz, yine nefret, yine onca direnmenin ardından kendini şehvetin egemenliğine teslim etme halleri. Yine kendinden iğrenme. Ve banyo bile yapamama...

Salona geçtim. Bir süre aynaya baktım ve sessizce tükür-düm kendi suratıma.

Anlattırdıklarımı aslında asla ve asla duymak istememiştim. Ancak kaybedecek hiçbir şeyim kalmamıştı. Onur gitmişti. Şeref gitmişti. Evlilik bitmişti. Kendime olan güvenim sıfırlanmıştı. Ahlak bitmişti. İnsanlık çoktan ruhunu teslim etmişti o sırada. Sonra yaşamının da bir anlamı kalmamıştı

o sabaha karşı. Her ne kadar aklım arada bir başıma geldiğinde bu işten ölüp öldürmeden bir şekilde sıyrılmayı düşünsem de, yatak odasından döndüğümde ve anlattıklarını baştan sona

düşündüğümde, bir kayıt cihazından yeniden dinliyormuş gibi tane tane anımsadığımda, onu vurmaya karar verdim. Tan yeri ağarırken.

77

78

Evet, onu tanyeri ağarırken vurmaya düşünüyordum. Öldürmeyi değil, dikkatinizi çekerim. İnsanlar öldürülürdü. Mahlukları vurmaya gerekiyordu. Hem de sabah gün ışımada hemen önce. Günü görmesinler diye. Bir başkasına gün göstermeyen yaratıkların günü görme hakkı olmamalıydı.

Aslında ona seçme hakkı tanımıştım. Öldürebilirdim. İntihar edebilirdi. Daha bir yığın seçenek. Ya da benimle eşek sudan gelinceye kadar sevişecekti. İsteyerek yapacaktı bunu. Tecavüz sayılmayacaktı yani. O ölümü değil, bunu tercih etmişti.

İyi de ben bu kadını neden öldürmeye karar vermiştim, fikrimi neden bir kez daha değiştirmiştim. Gerçi bu fikir aklıma elli bin kez geldi o gece. Ama her defasında kendimi tanrı yerine koymamam gerektiği üzerine bir vaaz vermiş ve vazgeçmiştim. Sonra da tanrı olmanın iyi bir şey olacağına karar verdim. Onu öldürecektim, vuracaktım yani.

Neyse, karar verildiğine göre artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Uyumam olanaksızdı. O kadar da psikopat değildim! Bir saat sonra bir can alacaktım. Uyunmazdı tabii ki. Ama içilebilirdi. Ufak rakıyı çıkardım buzdolabından. Boğazın-

dan tutarak şefkatle okşadım onu. Çünkü uzun yıllar bir daha ne kokusunu içime çekebilecek ne de yüzünü görebilecektim. Belki de hiçbir zaman. Onun için ince uzun boylu bardağa su buluşturmanın anlamı yoktu. Bu gece her şey saf olmalıydı.

Saf, su katılmamış bir itiraf.

Saf rakı.

Saf, temiz bir karar.

Saf, geçmişinde hiçbir adli vakası olmayan bir tabanca, on dörtlü.

Hadi bakalım usta, saflığın şerefine...

Hiçliğin, bitmişliğin şerefine usta. Ey aldatılmış, katil adayı koca!

İç, bir yığın şeyin şerefine iç. İç. İç...

79

Bu arada belirtmekte belki de yarar vardır giderayak. Rakıyla tanışmam erken bir zamana denk düşmüştür. On yedi yaşındaydım. Arkadaş çevremde hemen herkes içerdi. Benden de iki-üç yaş büyüktü hergeleler. İçmem gerektiğini buyurdular. Erkek adam ya rakı içerdi ya da cin derlerdi bana. Cin bulunmazdı ya da biraz pahalıydı. Onun için rakıda karar kılmışlardı. Önceleri hık mık

ettiysem de delikanlılığın raconu olduğunda ısrar ettiler ve başladım rakıya. Gerçi ilk içişimde tuvalete çıkamadım o gece, ama becermiştim. Anason kokusuna ise daha sonraları alıştırdım nasıl olsa. Alıştım da. Yaş otuz oldu ve ben hâlâ içiyorum. Üstelik hayatımda en önemli kararlarımı bile rakı masasında aldım. Üniversite sınavına katılacağım günün gecesi bile çekmişim rakıyı.

II

80

Bu gece de öyle olacak. Hayatımın en önemli kararını verdiğimde de masamda rakı olacaktı. Gerçi kararı daha önce almıştım, ama nasıl olsa içecektim.

Bir saat sonra katil olacaktım ama nedense masanın üstüne gazete kağıtları sermeyi düşündüm. Ya da hep öyle yaptığım için alışkanlıktandı. Bilmiyorum. Sonra buzdolabını bir kez daha ziyaret ettim. Beyaz peynir, birkaç dilim kavun, yeşil zeytin, roka aldım. Bir de koca ayva vardı, onu da çıkardım. Mutfakta kendilerini bir güzel yıkadım. Soğuk su ellerime iyi geldi. Ferahladım biraz. Büyük tırtıllı bıçağı aldım elime. Ayvayı dilimleye-çektim. Keskin bir bıçak. Baktım bir süre. Işıқта parıldadı bıçak. Mahluk içeride yatıyordu. Bir hamlede kesebilirdim boğazını. Allah Allah neden bunu düşünmedim ki? Yok, yok, bu saçmalık, ne diye bıçakla kesmek için uğraşayım birini. Çekersin biraz uzaktan tetiği birkaç kez olur biter. Hem elini de kana bulamamış olursun. Koy o bıçağı yerine dedi bana içimdeki ses. Bıçaktan tiksindir gibi yüzümü buruşturdum ve yerine koydum onu.

Sağlam bir kaşık alarak kaşıklamaya başladım ayvayı. Bir yığın dilim oldu tabakta. Biraz tuz eklim üzerlerine, sonra da koca bir limonu boca ettim. Bir dilim aldım. Güzeldi. İlk kadehin yarısını bir dikişte bitirdim. Roka, ayva, peynir derken, iki okkalı yudumdan sonra bardak boşalmıştı.

Yatak odasına girdim. Işığı yakmadan eğilip yüzüne baktım mahlukatın. Uyuyordu, derin derin soluk alıp veriyordu. Ya da uyumuyordu. Pencereden dışarıya, birkaç saattir unuttuğum dışarıdaki hayata göz ucuyla bakarak döndüm salona.

Masaya geçtim. Oturdum, on saniye sonra kalktım. Buzdolabına yeni bir ziyaret. Ve bir double rakı koydum. Yanaklarım yanıyordu ufaktan. Heyecan yoktu ama. Öfke yoktu.

Hafiften bir rahatlık da yoktu. Tam bir kayıtsızlık hali. Silahı masanın üzerinden alarak belime soktum. Salonun penceresini açtım ve dışarıyı seyrettim bir süre. Apartmanın önündeki kavak ağacının yapraklarının hisirtisi hoştu.

Masaya döndüm, tabancayı masanın üzerine koydum. Haznede merminin olup olmadığına baktım. Vardı. Horozu da kaldırdım olabildiğince ses çıkartmamaya çalışarak. Yeniden masaya koydum aleti. Yarım saat sonra ikinci kadeh de bitmişti. Bir ara gerçeklikten koptum. Odaya gidiyordum o anda, düşler tarlasında yürüyordum sanki. Gözlerinin içine bakıyordum acıyla. Yalvaran bakışlarımı gözlerinin içine dikerek yalvarıyorum ona: Ne olur bütün bunların olmadığını, beni kışkandırmak için uydurduğunu söyle. Birden aklım başıma geliyor. Acı gerçekle baş başa kalıyorum. Rüya diye bir şey yok. Düş yok. Gerçeğin, orospu çocuğu gerçeğin, ta kendisi var. Tam karşımda. Hayatımın göbeğinde.

Bazen daldan dala sıçradığımın ben de farkındayım tabii ki. Ama takdir edersiniz ki iyi bir durumda

değilim. Hayatım bitmiş. Ben bitmişim. Onun için sabırlı olun lütfen biraz.

Evin içinde bir süre daha dolaştım. Birden heyecan sarmalına düştüğümü hissettim. Ellerim titremeye başladı. Adımlarım hızlandı. Kalp atışlarım hızlandı. Sırtımdan ter boşandı. Alnımda ter damlacıkları birikti bir anda. İçkinin etkisi miydi sadece bunlar. Yok, hiç sanmıyorum. Zaman doluyordu. On dakikadan daha az bir süre vardı önümde ve hayatımı kökünden değiştirecektim.

81

82

Sıkıntıya düştüğümde, daraldığımda, çaresiz kaldığımda duvarlar her zaman çekmiştir benden. Ya da ellerim onlardan. Yine bir yumruk çaktım duvara. Okkalı bir yumruktu. Elimin parçalanmadığına dua etmem gerekecekti normal bir durumda. Ayakta öylece kaldım. Elim korkunç acıyordu. Ama aldırđım yoktu. Yanımda asılı duruyordu elim. Ne olduğuna bakmak bile gelmiyordu içimden. Ya da beynimin vereceği komutlara bedenim uymuyordu. Ya da beynimin komut verecek hali yoktu. Hangisiydi? Bilmiyorum. Gözlerimi kapatmıştım. Yüreğimin derinliklerinden kopup gelen ılık su, göz kapaklarımı zorlamaya başlamıştı. O dışarıya çıkmak için saldırıyordu. Bense göz kapaklarımı kenetleyip izin vermiyordum. Neden mi bunu yapıyordum. Bilmiyordum. Dişlerim sıkış, acıyan elim de dahil ellerimi yumruk yapmış öylece ayakta bekliyordum, içimden korkunç bir acı dalgası yükseliyor, yakıyor beni. içimde kıyametler kopuyor. Kaldırıyorum göz kapaklarımdan baskıyı. Yaşlar akmaya başlıyor. Önce hızla atıyorlar kendilerini dışarıya burnumun iki yanından. Ve küçük vadide ağır ağır ilerlemeye başlıyorlar. Arkalarından diğerleri de yetişiyor. Yanaklarımdan çukurunda. Sakalımla açık alanın birleştiği yerde mola veriyor gözyaşlarını. Orada toplanıp küçük bir gölcük oluşturuyorlar önce. Kısacık bir anlık molanın ardından tellerin arasından yolunu bulan su damlacığı iniyor aşağılara. Yere düşüyor.

O sırada benim olmayan bir hıçkırık sesi çalınıyor kulağıma. Irkiliyorum. Sesin yatak odasından geldiğini anlıyorum. Orada yatan kadın da büyük acılar çekiyordu. Benim düşmanımdı o. Ama o da acı çekiyordu. Kapının önünde buldum kendimi. Sessizce gelmiştim oraya sanırım. Hıçkırık-

lar kesilmemişti. Bir süre dinledim. Bunu neden yaptığıma bir anlam verebilmiş değilim halen. Ama oracıkta durup dinledim o hıçkırıkları. Ve o gece içimin derinliklerinde bir yerlere çekilmiş o acıma hissi belli belirsiz hatırlattı kendini. Bir süre daha kaldım orada. Tabanca masanın üzerindeydi. Zaman tamam gibiydi. Ufukta o kızılığın işaretleri çoğalmıştı. Sabah olmak üzereydi. Katil adayı ayakta bekliyordu. Tabanca masanın üzerindeydi. Bir başkasını seven, daha bir gece önce onunla yattığını söyleyen karısı ise yatak odasında hakkında verilen kararın infazı için bekliyordu.

Ya şimdi ya asla! Haydi, davran! O silahı al ve başkasını sevdiği için değil, seni bu şekilde aldattığı için öldür onu. Silah orada bekliyor, haydi, üç adım atman yeterli. Kıpırda. Davran. Yürü. Kararlı ol. Geri dönme. Yüzüne katil gibi bakacaksın. Tabancanın soğuk demirini izlemesini sağlayacaksın. Gözbebeklerini göreceksin. Işığı açacaksın. Dua etmesine bile izin vermeyeceksin. Haydi yürü ve aman verme. Aman dilemesine izin verme!

Bir robot gibi yürüdüm masaya, silahı aldım. Mermi ağ-zındaydı zaten. Horozu kaldırdım. Gözlerimden yeniden boşanmaya başladı yaşlar. İlk adımı attığımda sandalyeye çarptım. Sendeledim. Bitkindim. Yere oturdum...

Çok uzak geçmişte bir tavuk kaçıyordu. Ve, sarı perçemli, on dört yaşlarında bir çocuk koşuyordu peşinden. Elinde bir bıçak vardı. Daracık bir alandaydı ikisi de. Tavuk eninde sonunda yakayı ele verecekti. Küçük adam bıçağı yere attı.

Tavuğu böylece daha rahat kovalayabilirdi. Defalarca atıldı tavuğun ardından. Tavuk kimi zaman uçmaya çalışıyor. Kimi zaman küçük bacaklarıyla can havliyle kaçıp kurtulmaya çalışıyordu. Son hamlelerden birinde tavuğun kanatlarından tüyler kaldı elinde küçük adamın. Tavuk çok yorulmuştu. Bir köşede kıstırdı onu sarı perçemli çocuk. Tavuk pes etti. Korkudan perişan durumdaydı tavuk. Bir şeyler hissetmiş olmalıydı. Hayvancağz içgüdüleriyle başına kötü bir şeylerin geleceğini sezmişti. Gagasıyla savunmaya çalıştı kendini bu kez. Gagaladı küçük adamın elini ve kanattı. Gırtlığından yakaladı tavuğu küçük adam. Tavuk titriyordu. Korkudan deliye dönmüştü. Biraz ileride annesi bekliyordu. Akşama birkaç misafir vardı. Ve tavuk onların masasında olmalıydı. Bir süre tavuk elinde öylece soluklandı küçük adam. Annesi artık işin tamam olduğuna kanaat getirmişti. Annesine dön-dü. Ve tavuğu serbest bıraktı. Tavuk bulduğu en küçük bir açıklıktan feryatlar eşliğinde kaçıp gitti. Çocuk annesine döndü ve şöyle dedi: "Hayır anne yapamayacağım. Başkası kessin tavuğu." Annenin bakışları tükürür gibiydi. Bir tavuğu bile kese-memişti on dört yaşındaki delikanlı oğlu...

Ağır ağır yerimden doğruldum. Beynim uğulduyordu. Duyularım uyuşmuştu sanki. İlahi bir güç aynaya yöneltti beni o sırada. Ve öylesine derinden bir soluk aldım ki içimdeki bütün organların ağızımdan çıkacağından korktum. Yüzüme attığım tükürük biraz aşağılara sürüklenmişti aynada. Yeni

bir tane daha attım biraz üstüne. Suratıma. İnsanlığıma. Okuduğum üniversiteye. Solculuğuma. Çevreme. Geleneklerime. Aldatan kadınlara.

Sol elimin tersiyle yaşlarımı sildim. Ve yatak odasına girdim. Uyumuyordu karım. Tabancayı görünce hafiften yorganı çekmeye çalıştı gözlerine.

"Hayır" diye inledim, yorganı çekiştirmeyi bıraktı. Bir saniye kadar bir süre içinde belki on kez bir tabancaya bir gözlerime dolaştırdı bakışlarını dehşet içinde. Yatağın kenarına oturdum ve başımı hafiften ondan yana döndüm. Bakışlarım korkunçtu.

"Onu seviyor musun" dedim. Sesimi kendim bile asla tanıyamazdım, şayet kaydedilmiş olsaydı o sırada.

Sesini çıkarmadı.

"Seni öldürmeyeceğim. Şu soruma insan gibi cevap ver" dedim.

İdam cezası son anda müebbetle çevrilen bir mahkumun kırık sevinci vardı ses tonunda. Kırık ve ölçülü o ses tonu.

"Evet. Öyle hissetmiştim. Ama ben sana dönmüştüm" dedi.

Kırık bir gülümseme yüz hatlarımda dolaştı kısacık bir süre için.

"Hayır" dedim ayağa kalkarken, "neden döndün bilmiyorum. Bunun önemi de yok zaten. Kendini düzdürdün ve bana döndün ha? Ona gideceksin. Sonunda olacak bu. Zaten onunla birlikte olduğunu gelip itiraf etmen vicdanının baskısına dayanamadığın için değildi. Birlikte verdiğiniz bir karardır bu. Ya da tek başına sen aldın bu kararı. Çok büyük bir olasılıkla seni öldürmeyeceğimi, buradan sağ çıkacağımı

85

86

biliyordun. En azından şansını denemek istedin. Kaçsaydınız şayet, bu kez sizi mutlaka bulmak zorunda kalırdım. Öldürürdüm o zaman belki de. Ya da hayat boyu kaçak yaşamak zorunda kalırdınız. Her an aldattığın bir kocanın ne zaman karşına çıkarak canını alacağını bekleyerek bir ilişki yaşamak korkunç bir kabus olurdu."

Ellerimi popomun üzerinde birleştirdim. Silahı elimde sallıyordum arkamda.

"Bu arada" dedim, "senin piç bu sabah da almaya gelecek mi seni?"

"Seninle konuştuğumdan haberi yok. Gelecek sanırım" dedi.

Bu kez güldüm. Sahici bir gülüş. Hiçbir amacı olmayan, kendiliğinden insanın kendini içinde bulunduğu bir durum gibi. Durduk yerde olan bir şey gibi. Bir gülüş işte.

"Ulan orospu kılıklı mahluk" dedim, "seninle evlenmekle zaten ben bacaklarımı kendi kıcıma sokmuş oldum. Yahu kahpeliğin de bir raconu vardır. Beni herifle aldatın. Bunu bana bu gece itiraf ettin. Ve adam aşağıda seni bekleyecek. Zili çalacak. Sen de karşılık vereceksin zille. On dakika bekleyecek. Ve sen aşağıya ineceksin buradan. Benim yanımdan. Boynuzladığın kocanın yanından. Adam kapıyı açacak. Bineceksin arabaya. Ve mahalleden ayrıldıktan sonra şu boktan halinin nedenini soracak. Sen de ağır ağır anlatacaksın durumu. Bana bunları yaptın işte. Ama seni öldürmeyeceğim. O iti de. Ha, istersem, onu buraya çıkartırım, ikinizi de çırılçıplak yatak odasına sokarım. Ve silah zoruyla herifin aletini kaldırıp içine sokmak zorunda kalırsın. Ve ben de sizi gebertirim. Ağır tahrikten iki yıl bile yatmaz çıkarım. Birisi-

ni sevmek bu kadar gaddar, orospu ruhlu, pislik, aşağılık bir kadın olmayı gerektirir mi ha? Ne dersin? Aldatılmayı hak etmeyen bir adama bunları yapan bir kadınsın sen. Peki ya hak etseydim, ne yapacaktın o zaman? Adam bir de gelip beni mi düzecekti ulan? Sana rastladığım o güne lanet olsun. Sana verdiğim o hırkaya. Seni sevmeme. Sarılmama. Bakmama. Korumama. Senin gibi pisliğe eşitlikçi yaklaşma hıyarlığıma. Her şeye lanet olsun. Seni ebediyen sileceğim hayatımdan. Hiç yaşanmamış gibi olacaksın. Hiç sevmemiş, seninle evlenmemiş gibi olacağım. Olana kadar mücadele edeceğim. Ama sen de bazı bedeller ödeyeceksin. O herifi sevdiğin için değil. Bu şekilde aldattığın, zerre kadar saygı göstermediğin, adam yerine koymadığın için. Eşeği düzmenin bile bir adabı vardır derler, belki bilmezsin. Sen bir eşek siken herif kadar olamadın.

Kalk ve hazırlan. İt biraz sonra zili çalar. Aşağıya in ve siktirip gitmesini söyle. Bir şey açıklamaya

kalkma. Ve bütün bunları yapman için iki dakikan var. Merdivenleri hızla incek, gitmesini söyleyecek ve koşarak buraya çıkacaksın. On saniye bile geç kalman ikinizin de ölmesi anlamına gelecek. Bir süre sonra kahvaltını yap. Ki sende hâlâ kahvaltı yapacak mide bulunabilir. Zira öyle bir herifle yatmak için insanda hakikaten mide olması gerekiyor. Dolmuş ya da otobüsle işine git. Takip edeceğim seni artık. Bu gün için ama. Gerisini iki adamım halledecek. Annende kalacaksın bir süre. Hakkında biraz daha düşünmem gerekiyor. Bu arada kaçıp izini kaybetme hakkın var tabii ki. Ama benim de seni arayıp bulmak ve hayatını hayat boyu karatma hakkım olduğunu bilerek yapabilirsin bunu elbette. Adamla tabii ki gö-

87

88

rüşme olmayacak. Olursa, anam avradım olsun, ikinizi de günlerce bir yere kapatıp her gün bir organınızı yakacağım canlı canlı. Umarım beni anladın."

Bir saat kadar sonra zil çaldı. Karım karşılık verdi. Hemen aşağıya indi. İki dakika sonra soluk soluğa eve döndü. Bir saat kadar sonra da işine gitmek üzere evden çıktı. Bir otobüse bindi. Ardından ben de taksiye atladım. Ve işyerinin yakınlarına kadar otobüsü takip ettim.

Mahvolmuştum. Bir hiçtim artık. Ama katil olmamıştım diye düşündüm, Sultanahmet'teki sabah kuşlarının cıvıltıları eşliğinde, işyerime doğru yol alırken.

Ona söylememiştim, ama daha sabah evde bir karar almıştım. Herifi seviyordu bizim karı. Ama bana yaptığı o korkunç saygısızlık yüzünden, çok ağır bir bedel ödeyecekti. Benden nefret ediyordu. Ve ben onu nefret ettiği adamla tam bir ay yaşamaya mahkum edecektim. Hele birkaç gün annesinde kalsın bakalım. Ben de planı netleştirmiş olurdum bu arada.

Ha, yapmam gereken bir iş daha vardı. İşyerine varınca onu da hallettim. İşsiz güçsüz takımından iki hemşerimi aradım. Durumu anlattım. Karım ve sevgilisi hakkında tüm bilgiyi aktardım. Ve ikisini de gölge gibi izlemeleri talimatını verdim.

Her ne karar alırsam alayım, kafamda daha başka şeyler de vardı aslında. Küçük düşmüştüm. Öyle düşünüyordum. Bir başkasını tercih etmişti karım. Yenilmiştim. Hem de kesin bir şekilde. Sanki elimdeki oyuncağı almışlardı. Bir küçük çocuk gibi bağırp çağırıyor, yalvarıyor, ağlıyor, tehdit ediyor, saldırıyordum oyuncağımı geri almak için. Ama o oyuncak kırılmıştı. Üstelik camdandı da. Bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Bunu aklım başımda olduğu zamanlar kabul ediyordum. Adamı sevdiğini de kabul ediyordum. Günün birinde adama gideceğini de biliyordum. Çünkü sevginin ne olduğunu biliyordum.

Her insan aldatılabilirdi artık. Bunu çok acı bir deneyim yaşayarak öğrenmiştim. Buna temelde itirazım da yoktu aslında. Ama aileme dışarıdan bir saldırıyı kabul edemezdim. Tanıdık biriydi herif. Bir it yerine bile koyulmamıştım. Birlikte olduğumuz anlarda yaptıklarım, söylediklerim kuşkusuz ikisi arasında alay konusu olmuştu. Nasıl yapabilişti bunu? Gönlü nasıl razı olmuştu buna? Daha başında neden insan gibi konuşmamıştı benimle? O kadar hayvan mıydım ben? Yoksa buyurun gidin aşkınızı yaşayın mı diyeceğimi bekle-

89

meliydi. Demeyeceğime göre, hiçbir koca bunu diyemeyeceğine göre, ne halt etmişti bu kadın!

Günlerce, geceler boyu düşünüp durdum bu gibi şeyleri. Sorular sordum. Yanıtlarını bulmaya çalıştım.

Bu arada adamlarımdan raporlar düzenli olarak geliyordu. Asayiş iyiydi. Kadın işinden çıkıp annesine gidiyor, sabah da işine dönüyordu. Artık işyerinde görüşüp görüşmediğini bilmiyordum. Çocuklar da bilemezdi zaten.

O talimatlara uyarken ben yarı deli bir halde işime gidip geliyorum, içkide sınırları zorluyorum. Yollarda taksi şoförlerine dert anlatmaya çalışıyorum. Bazen taksinin arka koltuğunda durduk yerde hıçkırıklara boğuluyorum.

Kendi başıma kaldığım bazı zamanlarda yine o eski hayallere dalıyorum. Bir gece uyusam ve ertesi gün kuş gibi hafif uyansam. Ve bu yaşadıklarım bir kabus olarak rüyalarım-daki ayrıntılar olarak kalsa. Bazen rüyamda da görüyorum durumumu. Bazen de çok farklı bir konumda mutlu bir adam oluyorum rüyamda. Ter içinde uyanıyorum. Böylesi bir gecede uyanmak korkunç bir şey. Yine aldatılmış bir erkek olarak uyanıyorsunuz. Bazı geceler bu kadına neden bu kadar önem verdiğimi sorup duruyorum kendime. Uykularım kaçıyor. Deli oluyorum. Sabaha kadar ağladığım zamanlar oluyor. Ye-diremiyorum kendime. Çıldırarak üzereyken dalıyorum yorgun kısacık bir uykuya.

Annesine gideli bir hafta olmuştu. İşyerinden çıktım ve onunla ilk kez oturduğumuz kafeteryanın yanından geçince içim acıdı. Gözlerim doldu. Ağlamamak için kendimi çok zorladım. Sirkeci'ye kadar yürüdüm. Ve çevirdim annesinin telefonunu. Hazırlanmasını, gelip alacağımı ve eve gideceğimizi söyledim. Garip bir durumdaydı duygularım. Sanki özlemiştim onu. Çok tuhaf hissettim kendimi. Böyle bir kadının neyini özlüyordum acaba? Bilmiyordum. Oysa ben onu eve sevmek için değil, bedel ödetmek için çağırıyordum. Ama bunu ona üstü kapalı bir şekilde söylemiştim. O geri döndüğünü düşünmeliydi. Onu affetmemiştim. Bu olmayacaktı. Ama biz karı kocaydık. Ve öylece devam edebildiğimiz kadar edecektik. Kol kırılacak yen içinde kalacaktı. Kim bilir belki de gelecekte bir gün, bir ay, bir yıl affederdim kendilerini. Öyle düşünecekti. Düşünmeliydi.

O birlikte geçirdiğimiz ilk gece ilişkimizi konuştuk. Böyle bir hilkat garibesine ilişki denirse eğer tabii ki. Adamı kafasından kaldırıp atmaya söz veriyordu. Artık kocasına dönmeye karar vermişti. Ne güzel değil mi? Herifle yaşayacağını yaşamış ve dönüyordu. Birlikteliklerinde hoşuna gitmeyen

şeyler mi olmuştu? Adam beklediği gibi biri değil miydi? Sihir mi bozulmuştu o gece? Hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğini mi düşünmüştü sonradan? Yoksa bana acımış mıydı? Annesinin alacağı tavırdan mı korkmuştu? Yoksa benimle bir süre daha kalarak zaman mı kazanmaya çalışıyordu? Bana acıyor muydu? Çok zırlayıp özürler dilemişim çünkü, şaşkınlığın doruklarında gezinirken.

Gerçek nedeni bilmiyordum. Bu arada benim de yaptığı bu işi kafasına vurup durmamam konusunda söz vermemi istiyordu. Her ne kadar bunu başarabileceğime inanmasa da. Bunun için çalışacağımı söyledim.

Ancak hiçbir şey değişmeyecekti. Bu açıktı. Her tavrımla onu aşağıladığımı hissettirdim henüz o konuşmamızın külleri tüterken. Daha o gece. İki saatlik suskunluk devresinin hemen ardından. Evde kölesiyle yatmak bile istemeyen, ona tecavüzü bile çok gören bir efendi gibiydim bazen. Sonraki bir hafta ise bazen eski günlerimizin hatırına biraz daha insanca davrandım ona. Ama çoğunlukla kadınlığını, kişiliğini, onurunu yıkmaya dönük eylemlerdi cinselliğe yüklediğim anlam. Yine gözyaşları döktü. Yine üzülüp hıçkırarak ağladı. Neden kendisini sevmeyen bir kadınla ille de birlikte olmak istediğimi sorup durdu ürkek tavırlarıyla. Aldırmamaya çalıştım bu hallerine. Aksine bağırp çağırdım. Yaptığının yanında bu yaptıklarımın zemzem suyuyla yıkanmış kalacağını hatırlattım sık sık. Hakaret ettim. Bir şıllık olduğunu habire vurup durdum yüzüne. Neden bir şıllığı karısı olarak yanımda tuttuğumu ise on gün sonra sormaya cesaret edebildi. Bir insanın kanını donduracak bakışlar karşısında bir daha böyle bir soru sormamak gerektiğini anladı hemen.

Bu süreçte bir kez olsun onu, arzuladığım bir kadın olarak görmek için çok uğraştım. Beynimi yordum. Ama başaramadım. Karşımda hep bir pislik duruyordu sanki. Hep hakaret edilecek, istemediği bir saatte yatılacak şehvete teslim olacak bir kadın olarak kaldı.

İç, hakaret et, bağır, itin götüne sokup çıkar, uykusuz bırak, Nazi subayı tavrından ödün verme. Bunları yapıyordum işte daha çok. Bazen kendime kızarak, utanarak ya da hiçbir bok hissetmeden.

Bazen hiç yoktan kavga çıkarıyordum. Sesini çıkardığında ağzını burnunu kırmamak için kendimi zor tutuyordum. Aradan on dakika geçtikten sonra ise oturup ağlamaya başlıyordum. İlişkimizin bu hale gelmesinde kabahatin çoğunun bende olduğunu söylüyor ve affetmesini istiyordum ondan. Bir on dakika sonra ise boğazına sarılıp geberinceye kadar sıkılmak ister halde buluyordum kendimi.

93

94

Şimdi başıma gelseydi çalışma yaşamım bundan nasıl etkilenirdi acaba? Bunu bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, nasıl oluyordu da hâlâ işimi yapabiliyordum. Aklım kesinlikle başımda değildi. Yarı deli gibi dolaşıyordum ortalıkta. Aldatılmışlığın omuzlarıma yıktığı tonlarca ağırlığı taşımak korkunç bir şeydi. Her gece kabuslarla uyanıyordum. Kan ter içinde kalıyordum. Kaçırıyordum rüyalarımnda. Babam kaçırıyordu beni ve suratıma tükürüyordu. Annem biraz daha sevecen davranınca soluk alabiliyordum.

Dikkat isteyen bir işte çalışıyordum. Ama bende dikkat diye bir şey kalmamıştı. Hatayı kolay affetmiyordu müdür. Ve hatayı insanın yüzüne sözle vurmaz, tavırlarıyla feleğini şaşırtırdı. Yani bu haldeyken bile hata yapma hakkım yoktu. Onun için birlikte çalıştığım ve dostum diyebileceğim, aynı zamanda içerken masa arkadaşım olan biriyle konuşmaya karar verdim. Ve ondan yardım da isteyecektim. Hatalarımı düzeltebilir, aklımı başıma toplayana kadar kovulma olasılığını ortadan kaldırılabirdi. Ancak ciddi sıkıntılar içindeydim adamlarla ilgili olarak. Bir yandan ondan başkasına açıklamayacağımı düşünüyordum. Diğer yandansa içkiyi fazla kaçırınca

çok boşboğaz olurdu. Hikayemi başkalarının duyması ise o işyerinden kesin olarak ayrılmamı

gerektirirdi. Böyle bir felaketi kaldırabilecek kadar kendime güvenmiyordum. Bir kadının kocasını aldatmasının kocanın namus sorunu olmadığını anlayacak entelektüel birikime sahiptim o zamanlar da. Ama bu tam olarak sindirilmiş bir kabulleniş değildi henüz. Ona aksini söylememe karşın, öldürüp her şeyi gömme düşüncesi içimde hâlâ bir yerlerde pusuda bekliyordu. Tam bir açmazdaydım. Bir tavuğu bile kesmeme engel olan vicdanım, geçmiş güzel anlar, kendi hayatıma sahip çıkma arayışları, kendim ettim kendim buldum sorgulamaları, hatalarım, boşanıp kurtulabilme olasılığı, kadının cesareti bir yanda duruyordu. Diğer yanda ise çok çirkin bir aldatma, yatak odasındaki itiraf sahnesi, adamın o karanlık suratı, intikam histerisi, evde her gece kadının suratını görecek olmam. Karar veremiyordum bir türlü. Ve bu kararsızlık bütün enerjimi alıp götürüyordu.

Editör arkadaşşıma, "Hocam akşam bir yere kaybolma. Birkaç kadeh atar konuşuruz. Sana anlatacağım bazı şeyler var" dedim. O da böyle bir şeyi bekliyormuş zaten. Çok kötü durumda olduğumu sezdiğini söyledi bana ve akşam için her zaman gittiğimiz barda buluşmaya karar verdik.

İşimi bitirir bitirmez çıktım gazeteden. Bara erken gitmek ve arkadaşım gelene kadar birkaç kadeh içmek istiyordum. Öyle de yaptım. Bir ara konuşup konuşmamak arasında gidip geldim. Sonunda kararımı kesinleştirdim. Anlatacaktım.

Yarım saat sonra çıkıp geldi arkadaş, Votka içerdi. Hemen söyledim içkisini garsona.

95

96

"Bu ne hal" dedi, "gözlerinin altı simsiyah ve torbalar var. Ne oldu sana Allah aşkına?"

"Şu kadehi temizle de konuşuruz. Sanırım ben hâlâ hazır değilim" dedim.

Lanet olsun arkadaşımın gözlerine bile bakamıyordum. Ulan ne zor bir işti bu be! Nasıl başlanırdı böyle bir hikayeye? Başına böyle bir iş gelen deneyimlerini gelip aktarmadı ki bana. İş başa düşmüştü. Birine anlatmalıydım bu işi. Birazcık olsun soluk almalıydım artık. Benden daha bilgili, insan hallerinden anlayan, entelektüel birinden akıl almalıydım. Nasihat etmeliydi bana, uyarmalıydı beni. Gerekirse bağırıp çağır-malı, hata yapmamı engellemeliydi. Umarım doğru birini seçmiştim. Bunun için de dua ediyordum içimden bu arada.

"Hocam dünyam karardı ve aklımı kaçırmak üzereyim" dedim, "bir dosta anlatmak ihtiyacı hissettim. Yoksa boğulacağım."

Gözlerini gözlerime dikti bir anda, "Saçmalama be" dedi, "ne demek dünyam karardı. Ne oldu?"

"Lanet olsun anlatılacak gibi bir şey değil. Ama anlatmam lazım. Ve senden söz vermeni istiyorum. Bu ikimizin arasında kalacak" dedim.

Kızdı bana. Kaşlarını kaldırdı. "Ya manyak mısın sen" dedi, "tabii ki aramızda kalacak. Hangi sırrını saklamadım şimdiye kadar?"

Haklıydı. Ayıkken, akli başındayken güvenilir bir insandı. Ama çok içtiğinde dili çözülüyordu. Ki çoğu zaman da çok içerdi. Aldatılan erkeklerle çok alay ederdik o zamanlar. Bir yığın fıkra anlatır,

başına böyle bir iş gelenleri küçümserdik, bir kadına sahip çıkamadı diye. O da evliydi ve ikimiz

de karılarımızın asla böyle bir şeyi yapmayacağından o kadar emindik ki! İçki yüzünden onun da karısıyla ilişkileri iyi değildi. Benim halim ise ortadaydı. Bütün cesaretimi topladım/ üçüncü kadehi bitirdiğimde. Ellerimi kenetledim, dişlerimi sıktım, derin bir soluk aldım, yardım edebilirlermiş gibi bakışlarımı duvarlarda gezdirdim bir süre. Sonra bakışlarımı önümdeki bardağa odakladım ve "Karım aldattı beni hocam" diyebildim.

"Ne" diye gürlerken elindeki bardak neredeyse kayıp düşecekti yere. "Sen kafayı mı yedin ulan" dedi, "benim tanıdığım o kadın asla böyle bir şey yapmaz. Olamaz. Saçmalıyorsun sen!"

"Zaten kuşkulanıyordum ondan" dedim sanki bana yabancı, benim olmayan bir sesle, "ve itiraf etti zaten."

"Yahu seni kıskandırmak için böyle bir şey söylemiş olmasın? Kadınlar bazen üşütür kafayı ve erkeği can evinden vurmak için böyle numaralar çevirirler" dedi, söylediğine kendisinin de inanmadığını haykıran bir tavrıyla.

"Yok" dedim, "böyle bir oyun her kadının harcı değildir. Yok yere canından bile olabilir. Kim göze alır böyle bir şeyi? Beni teselli etmeye çalışıyorsan da siktir et. Böyle bir şey mümkün değil zaten. Sadece anlatıp bu yükü daha taşınabilir hale getirmek istiyorum."

Birer içki daha söyledik. Anında servisi yaptı garson. Bir süre konuşmadık. Sanırım bana bir şeyler önermeden önce kafasında senaryolar yazıyordu. Zeki biriydi. Dil de öğreten iyi bir liseden mezundu. İyi İngilizcesi vardı. Meslekte de iyiydi. Haber analizinde çok az insan eline su dökebilirdi. Hayata ilişkin de sağlam teorileri vardı. Entelektüel birikimi iyiydi. Çok okuyordu. Sosyal, siyasal, toplum-

97

98

sal olayları iyi takip ediyordu. Özgür bir beyni vardı. Bütün bunları bir araya getirdiğimizde bana akla yakın bir şeyler söyleyebilirdi. Hayatımı daha da karartmama engel olabilirdi diye düşünüyordum.

"Peki ne yapmayı düşünüyorsun" dedi, ateşi sönen piposunu yakarken.

"Sanırım ayrılacağız. Ama şu anda inan buna bile gücüm yok. Annesine gitti. Bir süre orada kalacak" dedim. "Yani daha kesin bir karar vermedin mi?" dedi. "Adamla bağlarını kopardığını ve beni tercih ettiğini söylüyor. Ama ayrılacağız tabii ki" dedim. Bu arada karımın hâlâ evde benimle kaldığını, daha doğrusu onu benim buna mecbur ettiğimi bilmiyorlardı. Bunu söylememiştim.

İçimde müthiş bir kıyamet koptu o anda sanki. Bir yandan da az da olsa rahatlamış gibiydim. Anlatmıştım sonunda işte.

O sırada ikimizin de sevdiği ortak arkadaşımız girdi içeriye ve doğrudan masamıza yöneldi. Gelme diyecek durumda değildik. İkimizin de ağzı burnu dağılmış durumdaydı. Ve misafirimiz bir şeylerin

kötü gittiğini sezmişti. İkisi eski arkadaştı. Ben daha sonra tanıdım ve sevdim onu. İyi bir çocuktü. Benim halim berbattı özellikle ve bu gözünden kaçmamıştı. Ne olduğunu öğrenmek istiyor, ısrar ediyordu. Sonunda benim hikayeyi ona da özet olarak anlattık. Çok şaşırđı. Süklüm püklüm halime baktı. Bakışlarıyla acığını belli ediyordu. Müthiş rahatsız oldum. Rakısından bir yudum aldı, koca bir havuç dilimini mideye indirdi, peçeteyle elini sildi ve pat diye aynen şunları söyledi:

"Oğlum senin gibi bir adam bu kadını anında öldürüp kırk parçaya ayırmıştı. Sen Karadenizlisin. Nasıl dayandın? Nasıl sabrettin?"

Onun da bilgi birikimi iyiydi. Ama anlaşılan hayat okulunda öğreneceği daha çok şey vardı. Sadece kaçamak bir bakış atmakla yetindim yüzüne. Hiçbir şey diyemedim. Daha da ezildim olduğum yerde. Küçüldüm. Her yanımı ter bastı. Kulaklarım kıpkırmızı oldu. İzin isteyip lavaboya gittim. Yüzümü gözümü yıkadım. Aynaya bakacak cesareti bulabildim kendimde. Karşımdaki surat bir yabancıyı sanki. Ve o dört kısa sözcük, "senin gibi bir adam" balyoz gibi inip duruyordu beynime. Güç bela çışimi yaptım, elimi yıkadım ve masaya döndüm. Misafirimizin sırtı lavaboya dönüktü. Ve eğilmiş bir şeyler anlatıyordu bizim arkadaşā. Duymamam gereken bir şeylerdi galiba bunlar. Zira arkadaş kaş göz işaretleriyle susturmayı başarmıştı onu.

Daha fazla konuşmalarını istemedim. Kafamın dağılması için işten filan söz ettik bir süre. Kadını neden öldürmediğimi merak eden, bunu bekleyen arkadaşā karşı çıkmasını bekledim dostumdan. Ama karşı çıkmadı misafire.

Hesabı istedik ve çıktık bardan birlikte.

Nereye gideceğimi sordular. Eve gideceğimi söyledim. Kendime hakim olmamı istedi dostum. Olur anlamında başımı öne eğdim. Diğeri iyi geceler dedi ve ayrıldık.

Bir taksi çevirdim ve evin yolunu tuttuk. "Senin gibi bir adam" sözcükleri kemiriyordu beynimi habire. Kimdim ben? Ne demekti senin gibi bir adam? Bizim gibiler bu kadar vahş miydi? Aldatan karılarımızı acımadan öldürür müydük bizler? Bir başka yol yok muydu? Kadını öldürmemi bekleyen o puşt, kendi başına böyle iş gelse ne yapardı acaba? Gidip adama teşekkür mü ederdi? Yoksa tereddütsüz öldürür müydü?

99

100

Apartmanımızın dış kapısında merdivenlere oturdum bir süre. Eve çıkmadan biraz soluklanmam gerekiyordu. Dört sözcük orada da yakamı bırakmadı. Ve "senin gibi bir adam"ın sırtı kolay çözüldü. Bizim gibi insanlar taşradan gelmeydi. İki arkadaşım ise üç kuşak kentliydi. Bizim gibi insanların namus anlayışı değişikti onlara göre. Bizler aldatan karılarımızı öldürür namusumuzu temizlerdik. Onlar ise daha uygar insanlar oldukları için boşanmakla yetinirlerdi. Biz köylüydük, onlar kentliydi. Bizim gibi insanlarla yerler, içerler, zamparalık filan yaparlar, ancak kendileri gibi olanları kabul ettikleri çemberin içine sokmazlardı bizim gibileri.

Kim olduğumu anlamıştım artık. Bir büyük hata daha yapmış, felaketimi bu iki hıyara anlatma gafletine düşmüştüm. Küçük bir tesellim vardı yine de. Adamlara kadının hâlâ benimle yaşadığını, aynı evi paylaştığımızı, dışarıya karşı en azından normal bir karı koca gibi bir süre yaşayacağımızı

söylememekle akıllılık ettiğimi anladım. Bu sırrı verseydim, eminim götleriyle sabaha kadar gülerlerdi bana. Uzun süre meyhaneye masalarında meze olurdum. Şu işe baksanıza, hem karımı öldürmüyorum, hem de hiçbir şey olmamış gibi devam ediyorum hayatıma onunla.

Eve girdiğimde karım kanepenin üzerinde uyuyordu. Buzdolabından bir bira aldım. Koltuğa yayıldım. Karımı uyandırdım ve "Seninle konuşacaklarım var. Ama biraz bekle" dedim. Korku içinde doğruldu ve öylece bekledi. Yüzüme bakmıyordu. Su gibi içiyordum birayı. Zaten çok içmiştim ve öfkem burnumdaydı. Yorgundum. Koltukta sızıp kaldım.

Sabah uyandığında işe gitmişti. Çalıştığı işyerinden arkadaşlarım vardı. Ve onlarla sık sık karşılaşıyordum bir yer-

lerde. Ortak mekanlarımız vardı. Oturup sohbet ettiğim insanlardı. Acaba durumumuzu biliyorlar mıydı? Bunu soracaktım sızmadan önce. Ama artık önemi yoktu. Duş aldım. Ve aç karnına evden çıktım.

101

102

O gecenin üzerinden bir ay geçmişti. Artık onu görmeye kesinlikle tahammül edemiyordum. Son hafta evde sessizdim. Kızıyor, bağırıyor, susuyordum. O yokmuş gibi davranıyordum. Boşanmam gerekiyordu. Bu kadını hayatımdan ebediyen çıkarıp atmalı ve bir daha yüzünü görmemeliydim. Aptalca bir inadin, kendini daha fazla kepaze etmenin bir anlamı yoktu. Beni hiçbir zaman sevmeyecekti yeniden. Aksine ona böyle davrandıkça nefreti giderek artacaktı. Bir ay dolmuştu ve elimde insanlıktan biraz daha çıkmanın dışında hiçbir şey yoktu. Hiçbir kazancım yoktu. Geri getirebildiğim hiçbir şey yoktu. Öfkem azalmamıştı. Onu her gördüğümde bütün kadınlardan nefret ediyordum, ikimizin de yeterince işkence çekmiş olduğuna karar vermiştim artık. Ve umuyordum ki, o orospu çocuğu da sevgilisini başka bir adamın, nefret edilen bir adamın becermesi karşısında epey yanmıştır.

Akşam üzeri... İşyerimdeydim. Bedenim oradaydı. Ruhumun nerede olduğunu ise sanırım tanrı bile bilmekte zorlanırdı. İşimi çabucak bitirmiş, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Sizi

bilmem ama bazen telefon denen aygıttan nefret ederim. Hele de kaba bir aletse ve sesi de cırtlaksa. İşte o zaman nefretim hep üzerinde olurdu. Sanki çalacakmış da biraz işkence çektireyim şu adama der gibi geldi bana halleri. Boş bakışlarla öylesine süzüyordum büroda çevreyi. Başımı madeni dosya dolabına yaslamış-tım. Gözlerimi kapatmıştım. O sırada telefon çalmaya başladı. İşkenceye karşılık vermek gerekiyordu. Altı-yedi kere çaldı. Demek ki arayan ille de benimle görüşmek istiyordu. Sadece bana ait telefonu bilen biriydi ve ısrarla çaldırıyordu aleti.

Ahizeyi kaldırdım bezgin bir tavırla. Umarım berbat bir haber değildi diye de geçiriyordum içimden. Zira hayatım berbattı zaten.

"Efendim" dedim.

Bir saniye kadar bekledi. Sesimi tanıyan biri olmalıydı. "Nasılsınız" dedi.

"İyi. Teşekkür ederim. Kiminle görüşüyorsunuz?" dedim. "Bir dost" dedi adam.

"Bu aralar dost kıtlığı çekiyorum. Aramanıza sevindim. Nedenini öğrenebilir miyim" dedim.

"Sizi çok yakından ilgilendiren bir konu için uyaracaktım" dedi adam.

"Zaten dostlar da bunun için vardır. Buyurun sizi dinliyorum" dedim, bezgin, berbat bir ses tonuyla. Kara haber ise hiç yoktu aklımda nedense.

"Sizinkini, yani karınızı geçen gün bir adamla gördüm. İş çıkışydı. Trendeydiler. Karınız Bakırköy'de indi. Adam devam etti. Beni görmediler" dedi.

Hanımfendinin bir yığın arkadaşı vardı. İşyerinden, gittiğimiz yerlerde tanıdıklarımız vardı. Biriyle birlikte trene

103

104

binmiş, sohbet ederek yolculuk yapmış olabilirdi. Şimdi bu adam da ne demek istiyordu böyle. Mideme aniden giren sancı, şöyle bir burkularak ciğerlere, yüreğime, oradan da yüz hatlarıma kadar ulaştı. Dilimi es geçerek beynime çıktı.

"Bunun için mi dostça uyarmak istediniz beni kardeşim. Hangi çağda yaşıyoruz. Eşimin elbette ki bir tanıdığı, iş arkadaşı filandır adam" dedim, içimdeki sancıyı ses tonumdan uzak tutmaya çalışarak.

"Ben aptal değilim" dedi adam, "iş arkadaşı ile başka bir arkadaşlığı anlayacak kadar da bilirim bu işleri. Kadın arada bir adamın elini güya çaktırmadan tutuyor, çevresine bakıyor, sonra aniden çekiyor elini. Bakışları birbirini seven iki sevgilinin bakışlarıydı. Bundan adım gibi eminim. Sizi severim ve uyarmak istedim."

Adamı bir yerlerden tanıyacak gibiydim. Yalnız biraz daha telefonda tutmam gerekiyordu onu. Ama bu gücüm yoktu. Damarlarımdaki kan çekilmişti sanki. Yine de birkaç sözcüğü bir araya getirebildim.

"Nasıl biriydi adam" dedim. Ve böylece de adamın kulağına kar suyunu kaçırmış, adamın tarifini sorarak eşimden kuşkulandığımı belli etmiş oldum. "Tahmin ettiğiniz kişi" dedi adam. "Siz kimsiniz kardeşim" dedim sertçe. "Ben dostum. Buna erkek kardeşliği de diyebilirsiniz. Bence artık aklınızı başınıza alın. Bu kadın size yakışmıyor. İyi akşamlar" dedi ve kapattı telefonu.

Kalakaldı elimde ahize. Ve o ahizeye boş gözlerle baktım bir süre. Sonra yerine koydum onu usulca. Eğer adam o he-rifse ok yaydan çıkmış oluyordu artık. Gebertmediğim için

oturup dua edeceğine bizim pislikle hâlâ bir şeylerin peşindeydi. Bir yerlere mi güveniyordu acaba? Niçin bu kadar cüretkar davranabiliyordu? Yoksa sıırıslıklam aşık mıydı da gözü hiçbir şeyi görmüyordu? Peki ya karım? Kararını vermişti. Adamı kafasından çıkaracaktı. Az bir zaman istemişti benden. Ve ben o zamanı vermiştim. Şimdi bu iş nasıl olurdu? Böylesi bir orospuluk nereye sığardı

artık?

Beynim uyuşmuştu sanki. Sağlıklı düşüncecek halde değildim. Ama düşünmek zorundaydım. Bir dehşet gecesinden katil olmadan çıkmayı başarmıştım. Aradan bir ay geçmişti. Arada bir de olsa sağlıklı kararlar verebiliyordum. Kendimle baş başa kaldığımda oluyordu bu daha çok. Şimdi de kendime ihtiyacım vardı, içimdeki o ses yine çıkmıştı ortaya. Sakin ol diyordu bana. Hayat böylesine büyük sınavlara sokar insanı ve sınırdı diyordu ses. Aklın emrettiğini yaparsan çok sonraları çok daha güçlü bir insan olma şansını yakalarsın. Aksi durumda kendi felaketini kendi ellerinle yaratmış olursun. Sesi daha net dinlemeye karar verdim. Dışarıya çıkmak ve kendimi kış soğuşuna teslim etmek iyi gelecekti. Soğuk biraz olsun aklını başına getirirdi benim gibi şaşkınların çünkü.

Masamı toplarken telefon yeniden çaldı. İkinci ötüşünde kaldırdım ahizeyi. Arayan karımdı. Madeni bir ses tonu vardı hattın öteki ucunda. Belli belirsiz bir rahatlığı ileten bir ses tonu aynı zamanda. Biraz da kayıtsızlık taşıyordu. İşten çıkış saatimi biliyordu ve genellikle çıkmadan on-onbeş dakika önce arardı. Bir planımın olup olmadığını sordu. Hayır planım yoktu. "Bir dost"un verdiği haber her şeyi berbat etmişti. Plan yapacak halim yoktu.

105

106

İşyerime yakın bir kavşakta buluştuk. Biraz konuşmak istediğini söyledi. Birbirinden sıkılan ve bir şekilde birlikte yürümek zorunda olan kırk yıllık karı kocalar gibiydik yolda. Bir tuhaflik seziyordum onda. Yüzüme bakmıyordu pek. Utancından mı, nefret ettiğinden mi, güçsüzlüğünden mi ya da hepsi birden miydi bilmiyorum. Emin değildim. Birkaç dakika sonra ise sorduğum sorulara dönüp gözümün içine bakarak yanıt vermişti. Hatta bir ara gülümsemişti bile. Rahattı. İşte beni rahatsız eden bu rahatlıktı. Acaba neden rahattı? Kendini dost diye tanıtan herifin söylediklerinden haberi yoktu belki de. Ya da... Evet, olabilirdi. Tarihi bir karar almış olabilirdi. Nasıl olsa ucunda ölüm olmayacaktı her ne karar alırsa alsın. O eşikten o gece geçmişti. Ayrıca bir şey daha vardı. O herifi seviyordu bu kadın. Ve bana sadece kocası olduğum için katlanabiliyordu. Belki annesi, kız kardeşleri, çevresi filan için biraz da. Önceleri annesinin onurunu düşünür diye geçmişti aklımdan ama bu olamazdı. O kimse için bir şeye katlanmazdı. Benimle açık, ama acımasızca konuşmuştu. Bir kocaya söylenebilecek en ağır şeyi söylemişti. Adamı sevdiğini, onsuz olamayacağını, iki sevgilinin aralarında olması gereken neyse onun olduğunu söylememişti bana. Ambalaja gerek duymamıştı. En mahrem yerimizde, yatağımızda, "Onunla yattım" demişti. Ve hemen arkasından da o meşhur savunma mekanizmasını devreye sokmuştu: "Üzgünüm sen bunu asla hak etmemiştin!" İyi de ne bok yemeye yatmıştın adamlar? Neden benden gizlemiştin bunca zaman adama ilgini? Korktuysan daha önce söylemeye, bu büyük cesareti nereden buldun da yatak odasında konuşabildin?

Acabaları bir kenara attım kafamda. Nasıl olsa bitecekti bu iş. Belki de hayatımız boyunca son kez konuşacaktık.

Sirkeci tren istasyonunun hemen yukarısında küçük taburelerde oturup bir çay ocağından çay içerdik arada bir. Oraya gittik. Adamın çayı çok iyiydi. Birer demli çay söyledik. Lafı uzatmadan ve eveleyip gevelemeden kendini dost olarak tanıtan adamın telefonu hikayesini anlattım. Pek renk vermedi. Dinledi sonuna kadar. Adamın kim olduğunu ve neden yanında bulunduğunu sordum.

Önce yalan söylemeyi denedi. İş arkadaşları, tanıdıklar, kuzenler filan gibi şeyler geveledi benim sorularım sertleştiğinde. Kolundan tuttum, siktim kolunu, acıyordu, ama sesini çıkarmadı. Dişlerini sıkıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu. O gece sığma-mıştım ağzına, ama orada pantolonumu çıkarıp bu işi yapabiliyordum. Bunu anlamıştı sanırım.

"Bana sakın bir daha yalan söylemeye kalkma, küçük orospu" diye tısladım. Korkmuştu. Gözbebeklerine o yılsarı ifade gelip yerleşti. Benden kurtulmak istiyordu. Nefret ediyordu benden. Kolunu yavaşça bıraktım. Acıyan etini ovuştururken, "Ben hâlâ bir çocuğum Allah'ım! Trendeki adam oydu. Aynı yöne gidiyorduk ve trene birlikte bindik. Sıradan şeyler konuştuk yolda. Yine sözümü tutamadım değil mi? Onunla görüşmeyecektim, ama yine de trene birlikte binerek yolculuk yaptım" dedi.

"Bizim dost" dedim, "senin bir akraban. İlk anlarda çıkaramadım sesinden. Ama telefonu kapattıktan hemen sonra tanıdım adamı. Senin bana yakışmadığını söylerken haklıydı. Ve sana bir şey daha söyleyeyim, o akraban olacak itin sende gözü vardı. Bunu hissettirmemeye çalışıyordu elbette. Ama bazı par-

107

108

çaları bir araya yeni getirmeye başladım. Çünkü nasıl senin beni asla aldatmayacağını düşünmüşsem bir zamanlar, bir insanın evli akrabasına aşılmayacağını, onda gözü olamayacağını da düşünüyordum. Onun için de herifin tavırlarını seni bir küçük kardeş gibi sevmesine yordum. Yakıştıramadığım için yaptım bunu belki de. Ama öyle düşündüm. Allah belanızı versin ulan sizin."

"Artık boşanmamız gerekiyor" dedi, söylediklerimin umurunda olmadığını belli eden bir rahatlıkla.

Daha fazla bu siktiri boktan şeylere katlanmanın anlamı yoktu. "Tamam" dedim öfkeyle.

"Davayı ben açarım" dedi, "avukatımla muhatap olacaksın. Hakimin karşısına çıkmak istemiyorum."

"Tamam" dedim, "bir an önce başlatsın işlemleri avukatın. Ve sen de uğruna her şeyi yıkıp geçtiğin sevgiline özgürce gidersin artık. Bu arada evden ne istersen al. Ortak kullandığımız hiçbir şey istemiyorum."

"Sen avukat tutmayacak mısın" derken endişeliydi. Galiba orada çıkıp yediği haltı anlatacağımı düşünüyordu.

"Hayır" dedim, "herhalde beni boşamayacak bir hakim yoktur bu ülkede. Boşuna para harcamak istemem."

Bu kez korkmuştu gerçekten, ancak kuyruğu dik tutmak istiyordu yine de. Bakışları yerdeydi. "Avukatım seninle konuşacak nasılsa. İlk celsede bitse iyi olur" derken yüzüme baktı. Zorluk çıkarmamdan korkuyordu elbette. Çay paralarını ödedim, ayağa kalktık. Elini uzattı bana. Sıkmadım o eli. Bir pisliğe bakar gibi baktım gözlerinin içine. Mahkemede konuşacağıma inanıyordu artık.

Birkaç adım atmıştı ki seslendim. Yarım dönüp baktı bana. "Avukatına söyle davayı şiddetli geçimsizlikten açsın. İki

de yalancı şahit bulsun, zor olmaz" dedim ve tren istasyonunun önünden vapur iskelelerine doğru inmeye başladım. Ceplerimi karıştırdım yürürken. Sigaram bitmişti. Sigara almak için gardaki büfeye yürümeye başladım. Otuz metre kadar ileride, hareket saatine beş dakika kalan trenin solundaki büfeden sigara alıyordu o da. Ve yanında bir an önce kollarına atılmak için yanıp tutuştuğu adam vardı.

Rahatlığının ve her ne olursa olsun benimle kavga etmemeye kararlı duruşunun nedeni açıktı. Ayrıca, ben kendini dost olarak tanıtan adamın söylediklerini kendisine sormasam da o konuşacak ve işin kesin olarak bittiğini söyleyecekti. O gün. Kim bilir belki de "dost" onun bir dostuydu. Ama artık önemi yoktu bunun. Tümünüyle farklı bir hayata adım atıyordum artık. Yenilmiş, yere serilmiş, aldatılmış, terk edilmiş, onuru kırılmış, ruhu paramparça olmuş bir erkek olarak...

109

110

Önce Eminönü'ndeki Üsküdar vapur iskelesini, ardından Kadıköy, sonra da boğaz hattını geçtim. Galata Köprü-sü'ne gelmişim. Acaba aşağıya inip birkaç kadeh atsa mıydım? Atmasam daha iyi olurdu diye söyleniyordu içimdeki ses. Onu dinledim. Zaten içtiğim içkiden de bir şey anlamayacaktım. Doğru düzgün sarhoş bile olamıyordum o sıralar. Bu hakkım bile alınmıştı elimden. Bilincim hep uyanık kalıyordu çok içsem bile. Dayanılmaz bir beden yorgunluğu ve komaya yakın bir hal aldığımda sızabiliyordum ancak.

Ayaklarım Karaköy'e kadar götürdü beni. Yürümek istiyordum. Habire yürümek, durmadan yürümek istiyordum. Kerhane sokağının yanındaki sokaktan Tünel'e çıktım. Oradan da ağır adımlarla Taksim'e doğru yürüyüşe geçtim. Binlerce insan gelip geçiyordu. Yürüyorlardı, konuşuyorlardı, öpüşüyorlardı, cilveleşiyorlardı, koşturuyorlardı, iş konuşuyorlardı, derslerinden söz ediyorlardı, dükkanlara girip çıkıyorlardı. Kahkahalar atıyorlardı, ayak üstü bir sohbet tutturuyorlardı. Gelip geçeni seyredenler vardı. Köşelere çömelmiş dilenciler vardı. Gelecek tasarılarından söz edenler vardı. Üzgün olanlar, parasızlar, cinsel açlıktan perişan durum-

da olanlar vardı. Bir bankanın önüne postu sermiş üç genç gitar çalıp şarkı söylüyordu. Travestiler erken bir saat olmasına karşın İstiklal Caddesi'ndeydi. Kendini birkaç şişe biraya verecek kızcıklar vardı.

Ve hayret!

Bu olamazdı işte! Onca insan vardı caddede. Daha bir hafta önce hepsi bana bakıyordu. Hepsi beni aşağılıyor, suratıma tükürmek için birbirlerini eziyorlardı. Gözlerimin içine bakıyordu çoğu ve ben anında bakışlarımı yere indiriyordum. Oysa aldatıldıktan sonra kaç kez kendimle yüzleşmek için karışmışım kalabalıkların arasına. Hep aynı şey oluyordu. Sanki başıma geleni hepsi biliyordu. Ve hepsi bunu yüzüme vurmayı ne kadar da çok istiyordu. Siktir ulan buradan boynuzlu hıyar sözcükleri nasıl da hep bir ağızdan çıkarmış gibi gür bir şekilde dolduruyorlardı kulaklarımı. Kaç kez kaçıp bir sinema salonunun karanlık köşelerine atmıştım kendimi böyle zamanlarda. Kaç kez kaçmıştım insanlardan. İşyerimde iki arkadaşın suratına doğru düzgün bakamıyordum. Gazeteci

olmayan dostlarım durumu henüz bilmedikleri için biraz olsun rahattım onların yanında. Gazetecilere güvenmiyordum çünkü. Çok dedikodu yaparlardı. Ve çoğu da insana belden aşağı vurmaya bayılırdı. Özel yaşam umurlarında değildi. Didik didik eder, anasını bellerlerdi insanın. Velhasıl insanın olduğu hiçbir yerde tam olarak rahat değildim.

Ama bugün. Bu saatte. Ne olmuştu bu insanlara da bırakmışlardı yakamı? Bu sürü neden yüzüme tükürmeye hazır değildi? Neden beni kovmuyorlardı caddeden? Neden biri bile anlamlı anlamlı bakmıyor suratıma? Nasıl oluyor-

111

112

du da bu tükenmiş adam, o kalabalık caddede hoş bir genç kadının bakışlarını üzerinde hissediyor, sonra da o bakışları görüyordu?

Ne olmuştu?

Bir karar almıştık ve artık fiilen evli değildim. Bu arada beni aldattıktan sonra aynı evi paylaştığımızı, hiçbir şey olmamış gibi hayata devam etmeye çalıştığımızı kadının annesi ve sevgilisinden başka kimse bilmiyordu. E, şimdi de ayrılmaya karar vermiştik işte. Kadını o adamların gören bir tanıdığı sorusuna vereceğim yanıt açıktı. Biz bir süre önce ayrılmaya karar verdik. Artık beni ilgilendirmiyor. Hatta bu kararı aldıktan bir saat sonrası bile ilgilendirmez beni. Kadının namusunu sırtımda bir yük olarak taşımayacaktım artık. O benim karım değildi artık. Canı cehennemeydi. İsterse gidip ayıyla yatsındı. Bana ne bundan. Bana ne ey millet!

O akşam belki de yirmi kez turladım caddede. Rahatlığımın tadını çıkarıyordu ayaklarım. Hiçbir şeye aldırmadan yürüyor, yürüyordum.

"Peki her şey bu kadar basit miydi?"

Bu soruyu kendime defalarca sormam için saatlerin birbirini kovalaması ve sabaha iki saat kalması gerekiyordu. Gece yarısına kadar içimdeki o mantığın sesini dinlemeyi başarmış, ağzıma içki koymamıştım. Ancak ondan sonra kendimi ikna çabaları ufaktan başlamıştı bile. Yahu deyip duruyordum kendime, bu gece içmeyip de ne zaman içer insan? İşte özgürsün. Sırtından devasa bir yükü attın. Kutla

kendini. Bak, insanların tavrı da değişti sana karşı. Ayrıca gece yarısı bile geride kaldı. Kimin ne işi olur ki senin geçmişinle? Hadi gir şu barlardan birine de keyfine bak. Buz gibi birayı çek, ardından sek bir duble rakı. Sonra yeniden bira. Tekrar rakı. Biraz dinlen. Yeniden bira. Taksim meydanına çık sonra. Bir taksi alıp evine git. Ya da sabah olmak üzere nasılsa. Güneşin doğuşunu bekle.

Barın birine girdim. İçkiyi yukarıdaki sıraya göre devirmeye başladım. Sonra birayı söylediğimde göğsümde bir sıkışma hissettim. Derin bir soluk aldım. Ve bira önüme kondu. Karşı duvardaysa Sirkeci tren istasyonunda büfeden sigara alan bir kadınla yanındaki adam vardı. Sigarayı alıyor kadın, çantasına yerleştiriyor ve adamın elini tutuyor. Özgürce, arkasına, sağına, soluna bakmadan. Ve yürüyüp biniyorlar trene.

Bira bardağından dev bir yudum alıyorum. Birbirlerine ilk ısınmalarını, ilk bakışlarını, ilk kez ne zaman ellerinin kenetlendiğini ve ne zaman birbirlerini sevdiklerini dile getirdiklerini düşünüyorum. Gözlerimin kan çanağına dönmüş olması gerektiğini, yüz hatlarımın en az on yıl yaşlandığını düşünüyorum. Nasıl oldu da birden bir rahatlığın kollarına atılabildiğimi düşünüyorum. Ve işte o soruyu belki on kez tekrarlıyorum fısıltıyla:

"Peki her şey bu kadar basit miydi?"

113

Sabahı Taksim'de bir bankın üzerinde yarı kestirir durumda karşıladım. Güneş, ufku sıyırıp çıktı ortaya nihayet. Dizlerim donmuştu. Galiba biraz da ağlamıştım. Ya-

114

naklarımnda soğuk ıslaklıklar vardı. Ellerimi koynumda saklamayı akıl ettiğim için sıcaktılar. Beynimi karıncalar kemiriyordu. Karnım çok açtı. Çevreme bakındım. Benim gibi hiç kimse sabaha karşı o parkta bankın üzerine uzanmaya cesaret etmemişti sanırım. Ciddi bir şekilde üşümüş-tüm. Nasıl farkına varmadım bilmiyorum. Allah'tan kalın bir kabanım vardı. Ayağımnda botlar. Sanırım onlar korumuştı beni.

Bir börekçide karnımı doyurdum. İçtiğim çay içimi ısıttı. Sobanın yanına geçtim sonra ve biraz ısındım.

Caddeye çıktım yeniden. Bir sigara yakarak dudağımın kenarına astım. Bitene kadar da elimi sürmedim sigaraya. Külü kendiliğinden düştü. Ellerim ceplerimde uzun bir volta attım caddede.

Beyoğlu'nu, İstanbul'u çok seviyordum. Taksim. Bir zamanlar ilk kez İstanbul'a geldiğimde 1 Mayıs kutlamalarına katıldığım yer. Otuzdan fazla insanın çatışmada öldüğü yer. Taksim'de ne çok anım vardı daha sonraları biriktirdiğim. Korsan gösteriler, bildiri dağıtmalar, eylem kararları almalar, toplantılar... Başım dik, alnım açık geçip gittiğim yerler. İstiklal Caddesi'nde attığım amaçsız turlar. Bazen de düşünce turları. İdeallerim vardı o zamanlar. Kendime güvenim tamdı. Kentten korkmuyordum. Kenti ve ülkeyi değiştirmek için yola çıkmıştım. Yirmili yaşlardaydım. Zıpkın gibi bir delikanlıydım. İstanbul'da okumuş, meslek sahibi olmuş, dostlar edinmiş, kendimi geliştirmeye çalışmıştım. Sevgililerimle gururla geçmişim caddeden. Ara sokaklarda barlara girip demlenmiş, birbirimize sevgi sözcükleri mırıldanmıştık. Sonra darbe olmuş,

üzerimizden buldozer gibi geçmişti diktatörlük. Ve ben ikinci büyük darbemi de yemiştim İstanbul'da. Buldozerler yeniden çiğneyip geçmişti beni aşık olduğum kentte. Batıyordu, üstüme üstüme geliyordu, boğuyordu beni İstanbul. Boğuyordu beni sevdiğim kent. Taksim de Beyoğlu da. En çok sevdiğim kentte en çok güvendiğim kadın tarafından aldatılmıştım. Kaçmalıydım bu kentten. Hiç değilse bir süre için kaçmalıydım. Ama nereye? Sessiz sakin bir yere mi? Küçük bir kasabaya mı? Olabildiğince uzağa mı? Ailemin yanına mı? Nereye?

Şubat ayının ortalarındaydık. İstanbul bile çok soğuk değildi. Normal bir kış işte. Güney ya da Ege iyi gelebilirdi bana. Harem'e gittim. Yarım saat sonra İzmir'e bir otobüs vardı. Biletimi aldım. Bir bardak çay içtim. İşyerimi arayarak müdürün sekreterine bir hafta İstanbul dışında olacağımı, hayati bir sorun çıktığını şefime iletmesini söyledim. Sonra bir süre Boğazı seyrettim. Otobüse

bindim ve daha hareket etmeden uykuya daldım.

115

Akşam olmuştu ve İzmir'deydim. Otogardan yarım saat sonra Kuşadası'na otobüs kalkıyordu. Ve son otobüstü bu. Oraya gidebilirdim. Ne de olsa turistik bir yerdi ve kışın da keyif verebilirdi insana. Bindim otobüse. Sonra vazgeçtim. İçmek, uyuşmak, hiçbir şey düşünmemek istiyordum. İzmir'i az çok biliyordum. Ve de çok seviyordum. Bir taksiyle Al-sancak'a gittim. Bir bara girdim. Rakı istedim. Yanına rakıya eşlik edecek sadece çerez. Garson bir de dilimlenmiş limonlu

havuç bıraktı masaya. O barda ne kadar içtiğimi hatırlamıyorum. Garsonlar getiriyordu ben de içiyordum. Tam bir kayıtsızlığa gömülmüştüm. Zaten düşünecek halde değildim. Gece yansı geride kalmış olmalıydı. Çünkü barın kapanacağı gibi bir şeyler duyduğumu zannediyordum. Bardan çıktım ve bir taksi çevirdim...

116

117

Odanın içine güneş dolmuştu. Soğuk ama pırıl pırıl bir güneş. Odayı boydan boya dolduruyordu. Gözlerimi kamaştırdı, yaktı. Gözlerimi kapattım ve uzun süre ovuşturdum. Güneş vardı odada. Bir de yatak. Ve ben o yatakta yatıyordum. Kafam çatlayacak gibiydi. Yerimde doğrulmak istedim, ama beceremedim. Dirseğim kayıp kaburgalarımın altında kaldı. Hâlâ sarhoş olmalıydım. Dilim ağzımda şişmişti sanki. Kendi kendime bir şeyler söylemeye çalıştım. Sözcüklerin ağzı burnu kırılıyordu dudaklarımdan çıkarken. Gözlerimi kocaman açmaya çalıştım güneşten saklanarak. Oda tanıdık değildi. Yatak odam değildi. Birkaç dostuma gittiğimde kaldığım odalara da benzemiyordu burası. Odayı yakından incelemeye aldım yattığım yerden. Bir televizyon vardı. Hemen yanımda bir yatak daha. O da tek kişilik. Küçük bir masa ve iki sandalye vardı. Küçük bir gardrop vardı. Yere baktım. Botlarım yerdeydi. Kabanım da. Üstümü başımı yokladım. Pantolon ve kazakla yatmışım. Pantolonumun arka cebindeydi cüzdanım, içinde dolarlar vardı. Önce anlamadım durumu. Dolarların ne işi vardı acaba cüzdanımda diye düşündüm. Sonra bıraktım konuyu araştırmayı. Perdeler yarı açıktı. Kafamı biraz da-

118

ha kaldırdım yataktan. Biraz sonra yatakta oturmayı başardım. Pencereden baktım. Karşıda yüksek olmayan apartmanlar görünüyordu. Daha yukarıda ise boş tepeler. Tek tük ağaçlar. Birkaç tane de iki katlı villa türü evler.

İyi de ben neredeydim? Tamam bir otel ya da motel odası burası. Bunu anlıyordum. Ama Türkiye'nin neresindeydim ben? Buraya nasıl gelmişim?

O sırada içimin yandığını fark ettim. Ve feci bir açlık çektiğimi de. Ağır ağır çıktım yataktan. Pencereye doğru yürüdüm. Sonra mini barı açtım ve içinden buz gibi bir soda alıp indirdim mideye. Musluktan soğuk suyu defalarca çarptım yüzüme. Birazcık kendime geldim. Pencereyi açtım. Çok soğuk olmayan hava daldı içeri anında. Sağa sola bakındım pencereden. Bir yığın bina vardı. Bir kilometre kadar ötede bitiyordu bulunduğum şehir ya da ilçe. Artık her neyse. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu hâlâ. Ancak galiba biraz tepelerde bir yerde kalıyordu bulunduğum mekan.

Pencereden biraz daha uzattım başımı. İki binanın arasından deniz görünüyordu. Yoksa bir göl müydü? Biraz daha dikkatlice baktım. Daha uzaklarda da deniz vardı. Mavi su kütlesi uzanıp gidiyordu başka binaların tepelerinin ötesinde. Göl değildi galiba bu mavi su kütlesi. Başımı biraz daha uzatırken elimle pencerenin pervazına sıkıca tütündüm. Sol tarafta kale gibi bir yer görünüyordu. Kalenin içinde ağaçlar vardı. Birkaç da yazın hizmet veren kafeterya gibi yer. Bir süre kaleyi inceledim. Bulmuştum. Nerede olduğumu artık anlamıştım. Kuşadası'ndaydım. Kale oradaydı işte. Biraz daha dikkatli baktım çevreye. Ana caddeleri bilirdim. Ama görünmüyorlardı bulunduğum yerden.

Param yanımdaydı. Bankamatik kartım da öyle. Bankada param olmalıydı. Cebimde ise bin dolara yakın para vardı. Anladığım kadarıyla da Kuşadası gibi bir yerde hem de kışın bu küçük odanın geceliği az bir şey olmalıydı. Küçük bir şans diye düşündüm. Bir aydan beri ilk kez.

Karnımı doyurmalıydım. Hem de hemen. Sağa sola bakındım. İyice araştırdım. Çanta filan yoktu. Demek bir anda aklıma esmiş ve gelmişim buraya diye düşündüm. Ama ne zaman ve nasıl? Bunu öğrenmem gerekiyordu. Resepsiyonun numarasını çevirdim. Bir kadın çıktı. Birazdan aşağıya ineceğimi söyledim.

"Ben ne zaman geldim otelinize" diye sordum resepsiyondaki bayana.

Şaşkın tavrımdan şaka yapmadığımı anlamıştı. Saygılı bir tavırla, "Ben görevli değildim" dedi, "ama arkadaşlarım söyledi. Önceki gece sabaha karşı gelmişsiniz efendim. Çok içkiliymişsiniz. Önce almak istememişler sizi. Ancak içkili olmanıza karşın kibar davranmışsınız personele. Sadece uyumak istediğinizi ve parayı de iki gün için peşin ödeyeceğinizi söylemişsiniz. Çok üzgünmüştünüz. Öyle söylediler. Dün akşama doğru kapınızı çaldık, ancak ses vermediniz. Derin uykuda olacağınızı düşünerek vazgeçtik. Gece ise kapınızdan dinlemiş arkadaşlar. Derin derin soluyor, arada.bir horluyor-dunuz. Yani hayattaydınız. Malum, ağır içki komaya sokabilirdi sizi. Öyle olmamış. Biz de sizin uyanmanızı bekledik. Artık size günaydın diyebilirim efendim."

Şaşkın şaşkın baktım genç kızın gözlerinin içine. Bir yandan da parmaklarımla hesap yapıyordum.

"Yani ben şimdi önceki gece geldim buraya, öyle mi?"

119

120

"Evet efendim. Taksiyle gelmişsiniz. İzmir plakalı bir taksi. Taksici buraya kadar da refakat etmiş size."

"Sağ olsun" dedim ve hesabımı yapmaya giriştim:

"Sabaha karşı gelmiş olmalıyım. Bu sabaha karşı eder 24 saat. Beş altı saat daha şimdi eklersek, yani ben otuz saattir uyuyordum. Aman tanrım!"

"Karnınız çok aç olmalı efendim. İsterseniz kahvaltımız var."

Teşekkür ederek bu saygılı kıza, kahvaltı salonuna yollandım. Birkaç soda daha içtim. Süt içtim.

Çay içtim. Ardından bir neskafe. Karnımı doyurdum sayılırdı.

O gün akşama kadar ilçede dolaşıp durdum. İçki içmedim. Param vardı. Yakın yerlerdeki tatil beldelerine taksi tutup gittim. Dolaştım. Geri döndüm. Öğleden sonra işyerimi aradım her ihtimale karşı ve müdürle konuştum. Ağır bir hikaye uydurarak bir haftalık iznimin onaylanmasını istedim. Kabul etti. Sahilde uzun yürüyüşler yaptım. Akşama doğru öğlen yemeğini yedim. Biraz kendime gelmişim. Birkaç dakika bile olsa aldatıldığımı unutabiliyordum. Ne güzeldi o anlar. Ama neden uzun sürmüyordu? Neden hemen bitiyordu ve beynime çivi gibi çakılıyordu aldatılmışlığım tanrım! Ne yapacaktım bunu atlatılabilmek, unutabilmek için? Kim bana yardım edecekti? Annemden ayırıyordum. Her erkek gibi benim karım da ikinci annem gibiydi. Ve o bana ihanet etmişti. Annesiz kalmıştım tümüyle. Kim tutacaktı elimden? Sudan çıkmış bu şaşkın balığı kim tutup yeniden bırakacaktı

suya? Yaşamak için gerekli soluğu nerede alacaktı bu küçük çocuk? Bilmiyordum. Bilmiyordum. Bilmiyordum...

İyi bir bar bulmak üzere hareket geçmenin zamanı gelmişti. Turistik eşya satan bir dükkana girdim ve o iyi barlardan birini bilip bilmediklerini sordum tezgahlar çocuklara. Üç yer tarif ettiler. Ama biri daha iyiymiş diğerlerine göre. Canlı müzik de varmış üstelik. İyi diye düşündüm. Şubat ayı ortasında turistik bir yerde canlı müzik. Kuşadası caddelerinde birkaç kez daha turladım. Bara geç bir saatte gitmek istiyordum. İçkiden bıkmıştım aslında. Ama başka ne yapabiliyordum ki böyle bir yerde kış ortasında. Kafam her zaman dumanlı olmalıydı. Yoksa kafayı rahat üşütebilirdim. Üstelik bir işim de yoktu beni oyalayacak. Oturup kendimi dinleyip duracaktım. Tam bir kabus, eziyetin daniskası...

Saat 21.00 sıraları. Kapıdaki görevli saygıyla içeriye davet etti beni. Otantik bir havası vardı barın. Küçük bir bar tezgahı vardı. On kadar da masa. Masanın üzerinde hoş desenli kilimler vardı. İncecik. Rengarenk. Sandalyeler hasırdı. Masalar alçaktı. En çok sevdiğim masa türüdür. Oturduğumda göğüs hizama gelen masaları hiç sevmem. Görevli bayana yalnız olduğumu ve mümkünse arka masalardan birini tercih ettiğimi söyledim. "Elbette, nasıl isterseniz" dedi ve arkalarda bir masaya davet etti beni. Sırtımı duvara vermişim. Sol yanımda bir pencere vardı. Sokağı görebiliyordum. Barın içindeki müşterileri de öyle. Ortada müzik tertibatı vardı. Canlı müzik daha başlamamıştı.

121

122

"Efendim ne alırdınız" dedi garson.

Hay Allah diye geçirdim içimden bu küçük yerde herkes | ne kadar da saygılı bana karşı. Yoksa herkese karşı mı? Galiba öyle. Neyse. Efendi rakı alırdı. Bir ufak rakı. Beyaz peynir, salata, acılı ezme, süzme yoğurt, pancar turşusu ve bir de bulunursa eğer acılı şalgam suyu. Hepsi efendi için hazırdı efendim. Çok güzel. Hadi usta bir de söz ver kendine şayet tutabilirsen. Bu gece gel pek bir şey düşünme. Olan oldu artık. Ayrılma kararı da verdiniz. Elini kana da bulamadın. Siktir et artık. İç, eğlen, birazdan başlayacak şarkılara eşlik et, keyfine bak. Yalnızlığın keyfine bak. Rakının keyfine bak. Acıya bulanmış olsa da özgürlüğün keyfine bak.

Bir yere kadar tuttum sözümü. Pek düşünmedim başıma geleni. Canlı müzik çok geçmeden başladı. Şarkılara eşlik etmeyi bile başardım iki kadehin ardından. Ancak bizim barlarda her zaman canlı müzikler neşeye davet etmiyor insanı. İlle de içinde acı, özlem, hayal kırıklığı, aldatılma, aldatma olan şarkılar da çalınır. Hem de kaç kez! Orada da öyle oldu. Uzaklarda kalan sevgiliye özlemler dile getirildi. Bırakıp giden sevilenlere lanet edildi. Ve keyfim kaçmaya başladı. Biraz önceki neşeli olmasa da durgun, arada bir de olsa hareketli halimden eser kalmadı. Suratım asıldı. Rakıyı bitirdim bu arada. Kafam epey iyi. Ama kendimdeyim. Belki de bana göre kendimdeyim. Bomboş gözlerle öylesine bakıyordum ortalığa. Bazen dalıp gidiyordum. Bazen de kendimdeydim. İçindeki rakı bitmişti, ama masada duruyordu şişe. Bardağımın ise yarısını bitirmiştim. Bir ara başımı arkamdaki duvara yasladım. Gözlerimi kapattım. Yüreğimden bir şeyler kopup geldi hemen. Göz kapaklarımı sıktım. Birkaç damla yaş bir

yolunu bulup sıyrılmayı başardı aradan. Yeniden önümdeki masaya döndüm. Ve birden boş rakı şişesiyle konuşur durumda buldum kendimi. Önceleri bir oyun gibi başladı sohbetimiz şişeyle. Sonra iş ciddiye bindi. Şişeye dert yanıyordum. Konuşup duruyordum. Başıma geleni anlatıyordum. Bu dünyada beni kendisinden başka kimselerin anlamayacağını söylüyordum. Onu dostum olarak görüyor ve her şeyi anlatıyordum. Ama o sustukça susuyordu. Birden boğazına sarıldım. Ve ince boğazını sıktım. "Konuş benimle" dedim, "hep ben konuşuyorum. Bana hiç mi akıl vermeyeceksin? Bütün kadınlar benim karım gibi mi dostum? Ne diyorsun bu evlilik işlerine? Dilin yok mu senin? Aklın fikrin yok mu usta?"

Şişenin yakasını bıraktım sonra ve yeniden arkama yaslandım. Kafamı duvara verdim. Ve kendi kendime sessizce söylendim bir süre. Hemen yanımda bir sandalye tıkırdadı. Gözlerimi açtım. Barın ortağı olduğunu sandığım ve insanların Ayşe Hanım diye hitap ettiği kadın masama bir kadeh rakı koymuş ve ayakta dikiliyordu. O anda aklım başıma geldi. Yaptığım resmen delilikti. Ayşe Hanım gülümsüyordu karşımda. "İzin verirseniz size bir süre eşlik etmek isterdim" dedi. Olur anlamında başımı salladım. Sandalyeyi çekip oturdu. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Sizi izledim bir süre" dedi, "şişeyi az kalsın boğacaktınız."

Gülümsedim sadece.

"Berbat bir derdiniz olduğu belli. Ve de buralı değilsiniz. Buralara kışları pek yerli turist gelmez. Sizi buraya atıp da şu şişeyle konuşturan bir şeyler yaşamış olmalısınız" dedi.

"Bakın Ayşe Hanım" dedim, "rakı için çok teşekkür ederim. Evet, sıkıntım büyük. Ama konuşmak ve beni teselli etmek gibi

123

124

bir niyetiniz varsa, boş verin. Aklım kesinlikle başımda değil ve hiçbir şeyin beni teselli edebileceğini de sanmıyorum."

"Benim müşterimsiniz" dedi bu kez, "ve buraya aşıklar, dertliler, iflas edenler, ayrılık acısı yaşayanlar, aldatılanlar, eğlenmek isteyenler, yalnızlık çekenler damlar daha çok. Ben de elimden geldiğince hayattan dayak yemiş bu insanlarla birkaç laf etmeye çalışırım. Bu arada siz iyi bir insan izlenimi bırakıyorsunuz insanların üzerinde. Zararsız, kendi halinde, saygılı, dertli, hüzünlü biri

olarak tanımlayabilirim sizi."

Öffif. Ne çok şey biliyor Ayşe Hanım diye geçirdim içimden. Umarım bütün derdimi oturup anlattırmaya kalkmaz bana. Rahat, güler yüzlü bir kadındı. Türkçe'yi iyi konuşuyordu. Sevimli, hoş, otuz yaşlarında biriydi. Parmağında yüzük yoktu. Evli filan da değildi galiba. Rakı da içiyordu. Ve ben rakı içen kadınların kötü olabileceğini düşünmezdim.

O barın ortaklarından biriymiş. Müşterilerle yakından il-gilenirmiş. Aslen Ankaralı'ymış. Uç yıl önce neyi var neyi yok satıp savmış ve Kuşadası'na yerleşmiş. Bunları bana neden mi anlatmıştı? Bir sohbet ortamı oluşturmak istemiş olabilirdi. Benim hikayemi öğrenmek isteyen meraklı bir kişiliği vardı belki de. Kim bilir, anaç bir kadındı ve mekanında acı çeken bir insana yardım etmek istemişti.

"Boktan bir ayrılık vaziyeti yaşadım. İstanbul'a sığamaya-cağıtnı keşfettim birkaç gün önce. Ve burada buldum kendimi" dedim. Kadehi elimde çekiştiriyordum bu arada.

"Üzıldüm" dedi hüzünlü bir ses tonuyla, "hepimizin bir hikayesi var elbette. Ama bazılarının hikayeleri çok yakıcı. Yıkıcı. Altından kalkılması zor. Umarım tez zamanda atlatır, normal yaşama dönersiniz."

"Artık normal yaşam diye bir şey yok Ayşe Hanım" dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak, "Bu iş benim miladım olacak. Öyle görünüyor. Hayatım dramatik bir şekilde değişmiş bulunuyor. Daha ne kadar değişecek onu da ancak tanrı bilir;"

Ayşe Hanım ilgiyle dinliyordu beni. Ama benim konuşacak halim yoktu. Rakı bitmişti. Kalkmak istiyordum. Kadın da bunu hissetmişti. Kuşadası'nda kaldığım sürece bara beklediğini söyledi ve izin isteyerek ayrıldı yanımdan. Hesabı ödedim hemen ve soğuk sahillere attım kendimi. Orada kalırsam Ayşe Hanım'ın barına gidebilirdim. Hatta bu kadınla konuşabilirdim de. İyi birine ihtiyacım vardı aslında. Ve o iyi birine benziyordu.

125

Sabah ayrıldığıım otele gitmedim o gece. Kaleyi gören sahilde bir otel seçtim. İki günlük paramı ödedim ve ertesi gün akşama kadar kimsenin rahatsız etmemesini isteyerek odama çıktım. İki bira içtim odada volta atarak. Sonra yattım. Ertesi gün akşama doğru ancak uyandım. Karnım açtı. Bir şeyler atıştırdım. Önceki geceyi düşündüm. Rakı şişesiyle konuşmama güldüm. Ayşe Hanım'ın ilgisi garip geldi bana. Önüme gelen herkese aldatıldığımı anlatmaya mı başlıyordum yoksa. Taksiye bindiğim zamanlar bile kaç kez ağlamıştım arka koltukta. Böyle giderse aldatılan kadınlardan farkım kalmayacaktı. Zırl zırl ağlayarak önüme gelen herkese aldatıldığımı mı anlatacaktım? Peki neye yarayacaktı bu? Ben ne biçim bir adam olmuştum tanrım! Ne yapıyordum ben? Yüz

126

hatlarım gerildi. Yumruklarımı sıktım. Kafama vurdum sertçe her iki yumruğumu da. Bu hallere nasıl düştüm diye sordum kendime defalarca. Aynadan şöyle bir görür gibi oldum kendimi. Korkunçtum. Yaşlanıyordum günden güne. Dehşete kapıldım. Utandım. Kahroldum. Ve hemen harekete geçtim. Satın aldığıım gömleği giydim. Kirli olanı çöpe attım. Önce İzmir'e geçtim. Gece otobüse bindim. Sabah İstanbul'daydım.

Çok ciddi bir sorunum olduğunun farkına varmışım İstanbul'a döndüğümde. İşyerimdeki iki hıyara aldatıldığımı anlatmakla hata yaptığımı anlamışım. O itiraf akşamından sonra bana karşı tavırları değişmişti. Pisliğin birine bakar gibi bakmıyorlardı bana. Yok, bu kadarını yapmazlardı zaten. Ancak belli belirsiz bir küçümsemeyi seziyordum tavırlarından. Bana karımı öldürmem gerektiğini söylemeye çalışmışlardı. Bana yakışan buydu onlara göre. Ama ben bunu yapmamışım. Üstelik neden yapmadığımı da bilmiyorlardı. Dahası, kadını öldürmek için bir alay plan yaptığımdan ve hep son anda vazgeçtiğimden de haberleri yoktu. Bir de benden uzaklaşmak istediklerini anlıyordum. Zira her içki içtiğimizde bir nedenle içinde bulunduğum durum anlatıyordu beni. İçime dönüyordum böyle zamanlarda. İçki geyiğine katılamı-yordum. Ama oradan kalkıp gitmeye de gücüm olmuyordu. İçim yanarken sessizce içiyordum. İtirafı takip eden o günlerde birkaç kez böylesi sahneleri yaşamıştık.

Son kez içmeye gitmişim adamlarla. Ağlamamışım bu kez. Bir ufak rakı içebilmişim ancak. Dahası yıkardı beni. Ve bu adamların daha fazla dillerine düşmek istemiyordum.

Hem çok kısa bir sürede dost olduğum yaşlı adama da söz vermişim o sıralarda. "Böyle boktan durumlardan sonra aklının başına geldiğini hissettiğinde hasar tespit çalışması yap. Bir an önce yap bunu. Acınla kesin bir yüzleşme yaşa. Ama tarafsız ol. Kendine karşı bile. Ben öyle yaptım ve kendimi toparlamayı başardım" demişti bana dostum. Ve bu konuda söz almayı da başarmıştı benden. Kalkmak için izin istedim. Rahatlamışlardı. Yüzlerinden okunuyordu bu. Ancak yine de kal filan gibi isteksizce teklifte bulundular ağızlarının kenarıyla. Hesabımı ödedim ve kalktım.

Galata Köprüsü'nün altındaki salaş meyhanelerden biriydi postu serdiğimiz yer. Zaten birkaç mekanımız vardı. Biri doluysa ötekine giderdik. Köprüye çıktım. Çok tatlı bir rüzgâr esiyordu. Eminönü'ne kadar yürüyebilirdim. Orada büfeden bir soda içersem kendimi iyi hissederdim. Gece yarısına bir saat kadar vardı. Köprü kalabalık değildi artık.

Ve deniz. Tanrım, biz insanlar neden bazı güzellikleri başımıza ille de bir felaket geldikten sonra görebiliyoruz. O köprünün üzerinden yüzlerce kez geçmişim. Ve o yürüyüşler sırasında çoğu kez ay vardı yukarıda. Ayın ışığı denize düşerdi, o gece olduğu gibi. Vapurlar gelip giderdi. Martılar hâlâ faaliyette olurdu. Uzaklarda bir yerlerden yine karabatakların, kuzgunların sesleri gelirdi. Şarkılar mırıldanarak geçerdim o köprünün üzerinden hemen her zaman. Bazen kendimle gurur duyduğum da olurdu. Küçük bir taşra kasabasında doğmuştum. Fakir bir çocukluğum olmuştu. Hiç oyuncuğım olmamıştı. Ama derslerime iyi çalışmış, takdirnameler almış, sınıf birincilikleri birbirini kovalamış ortaöğretimde. Ve üniversiteyi kazanmışım. Okulumu bitirmeden bir gazeteye gir-

miş, sonra hep çalışmak istediğim gazeteye transfer olmayı başarmışım. Kazancım kötü değildi. Mesleğimi çok seviyordum. Meslekte daha da ilerlemeyi kafama koymuştum bile.

Ama o akşam gurur vesilesi olan her şey bir daha çıkma-macasına gömülmüştü Halic'in karanlık sularına sanki. O köprüden yirmi gün kadar önce, bir başkasını seven karımla geçmiştik. Köprüyü yürürken sigara istemişti benden. Ve bunu kadının özgürlüğünün bir parçası olarak düşündüğünü söylemişti. Erkekler içiyorsa o neden içmeyecekti. Sanki ben böyle bir şeye karşı çıkacakmışım gibi.

Benim böyle işlerle başım hoş değildi. O köprüyü geçerken ben içiyorsam sigarayı o da içebilirdi. Başkalarının yargılarının canı cehenne-meydi. Böyle düşünüyordum. Bunu bildiği halde meydan okumaya çalışıyordu bana. Erkek millete karşı bir hınçtı onun bu tavrı belki de. Birini aldatıp yere sermişti. Ama yetmemişti ona anlaşılan. Onlar gibi sokakta sigara içerek küçük bir intikam alıyordu.

Köprüden de uzun bir süre geçmemeye karar verdim. En azından böyle ay ışığının denize indiği gecelerde. Eminönü'ne varmıştım. İki şişe soda aldım. Sonra bir taksiye binip Taksim'e çıktım. İstiklal Caddesi'nde birkaç tur attım. Taksim parkında bir saat kadar oturdum. Bir bara girip bir bira yudumladım. Saat iki buçuk filandı. Bir taksiye bindim. Sadece birkaç mutfak eşyasının kaldığı, perdelerin olmadığı ve birkaç gün sonra terk edeceğim evime gidiyordum.

Hasar tespitini orada yapacaktım. Yaralarım taptazeydi ve o korkunç geceyi yaşadığım evde olacaktı bu çalışmam.

"Orada olmalı" demişti yaşlı dost, "kadınla paylaştığın evde olan biteni düşünmelisin. Bunu çoğu erkek başaramaz.

129

130

Çok zordur. Ama inan ki başına gelenden daha zor değil. Ve mümkün olduğu kadar az içkili ol. Hesabı tamamladıktan sonra istiyorsan iyice iç ve siz. Zararı yok."

Eve yüz metre filan kala taksiden indim ve üç dört şişe bira aldım. Açılmıştım artık. Bir bira zarar vermezdi bana. Bilincim yerinde olurdu. Zaten artık sarhoş olmayı bile özler hale gelmişim. Namussuz içki su gibi gidiyordu son zamanlarda. Biralardan birini apartmanın önündeki loş merdivenlerde içtim ve dairemin kapısını açtım sessizce ve süzöldüm içeriye.

Kadın birkaç gün önce taşınmıştı. Her yer pislik içindeydi. Ayakkabılarımı çıkarmam gerekmiyordu. Nasıl olsa ben de defolup gidecektim bu pislik yuvasından. Biralalar ısınacaktı, ama ne yapabilirim ki. Buzdolabım yoktu artık. Oturacak bir şey de yoktu. Pencerelerin kapalı olup olmadığını kontrol ettim. Yere çömeldim, bacaklarımı uzattım. Sırtımı duvara yasladım. Bakışlarımı gezdirdim boş evin içinde. Işığı açmadım. Kafam duvara dayalı. Gözlerim kapandı kendiliğinden...

Bir zamanlar doluydu o ev. Neşeli kahkahalar yükselirdi her yerinden. Tuvalette ağır bir operasyon yaparken bile şarkı söylerdim. Genç yaşta evlenmişim. Mesleğimde hedeflerim vardı. Bir kooperatife girmiştik. Evimiz olacaktı. Sonra otomobil. Daha sonra da yazlık. İyi bir hayat...

Susamıştım. Gözlerimi açtım ve şişeye uzandım. Koca bir yudum aldım. Şişeyi yana koydum. Banyo kapısının camı olduğu gibi duruyordu. Kırık cam. O bir aylık berbat dönemde bir öfke nöbetinde attığım yumruğu anımsatıyordu bana. Sağ koluma on dört dikiş atılmasına neden olan yumruğumun hatırası olarak selamlıyordu beni.

Ayağa kalktım. Gözyaşı yoktu nedense. Ses çıkarmamaya dikkat ederek bir süre volta attım boş salonda. Birayı bitirdim. Oturma odasına geçtim. Sonunda da kılıç yarasını aldığım yere, yatak odasına geçtim. Bomboş bir oda. Dört yıl dolu kalan, şimdi ise boş olan bir mekan. Pencereden dışarıya baktım bir süre. Sonra çıktım odadan. İçim sıkışmamıştı. Boğazımda bir şeyler

düğümlenmemiştii. Öfkem yoğun değildi. Kendime acımıyordum. İhaneti düşünmüyordum. Kendimi aşağılık bir varlık gibi görmüyordum. Kayıtsızdım, toplum dışı biriydim artık ve aklım basımdaydı.

Biraları balkona koydum. Elimin altında bulunmaları iyi olmayabilirdi çünkü.

131

Hasar tespit çalışmasına başlayabilirdim...

Evet, aldatılmıştım. Hem de boktan bir şekilde. Asla başıma gelmeyecek olan gelmişti. Benim başıma böyle bir şey gelmez dediğim şey başıma gelmişti. Ancak kişiliğimin hâlâ bir parçası olan feodal kültüre başkaldırmayı başarmış, ne karımı ne de kendimi öldürmüştüm. Aldatılmış bir erkek olarak hayata devam edecektim.

İşyerinden iki arkadaşına durumu anlatmıştım. Hataydı bu. Vaziyeti başkalarına anlatmamalarını ummak ve beni tanıyanlardan hiç kimseyle bu konuyu konuşmamam gerekiyordu. Ne kadar çok bilen olursa o kadar boka sarardı iş çünkü. Bunca dert arasında insanların o kinayeli bakışlarını çekemezdim.

Taşınacaktım o çevreden. Uzak ve doğru düzgün bir eve taşınacaktım. Eşya almam gerekiyordu. Ancak param yoktu.

132

Taksit yaparsam ödeyemezdim. Çünkü kendime tanıdığım dağıtma hakkının ne zaman biteceğini kestiremiyordum. Ne yapalım, eşyasız idare edebilirdim bir süre. Ya da dostlardan alabilirdim. Bir daha sülalesinden kimseyi görmeyecektim. Ortak tanıdıklardan uzak duracaktım. Onu hatırlatacak her şeyi yasaklayacaktım kendime. Öyle gerekiyordu. Kooperatiften çıkacaktım. Ödeyemezdim çünkü. Entelektüel birikimim iyi değildi. Daha çok okumalıyım. Arkadaş çevremi içkici, düşkün, laf ebesi insanlardan değil, doğru düzgün edebiyatçı, şair, entelektüellerden kurmalıyım. Beni aşağıya çekecek insanlardan uzak durmalıyım.

Kadınlara güvenim dibe vurmuştu. İyi kadınlar olabilirdi. Ama artık ben onlara da güvenemezdim. Zira en çok güvendiğim kadın tarafından sırtımdan hançerlenmişim. Bu durumda kız arkadaşım olmayacaktı uzun bir süre. Evlilik ise hiçbir zaman gündemime giremezdi. Birilerinden hoşlanabilir, yatabilirdim. Ama sadece yatmak. İçinde cinselliğin dışında hiçbir şey bulunmayan bir ilişki. Sadece şehvet. Ama bunun için de zaman geçmesi gerekiyordu.

Duygulu, iyi bir adamdım. Bunu biliyordum. Kolay hata yapıyordum. İnsanların çevirdikleri entrikaları pek anlayamıyordum. Anlam da veremiyordum zaten. Ağır yaralıyım ve birine kapılıp gidebilir, başıma yeni işler açabilirdim. Dikkatli olmalıyım.

İyi gidiyordu çalışma. Bir bira aldım balkondan. Ve onu bitirene kadar volta attım evin içinde.

Kafam yeniden bozulabilir, öfkeden kuduracak hale gelebilirdim. Aldatılmayı kendime yediremeyebilirdim bir şey

bana onu anımsattığında ve silaha sarılmaya kalkabilirdim. İşte bunun olmaması için namusum

(acı bir gülümseme gelip oturdu yüz hatlarıma ve 'neyin namusu' diye geçti içimden) üzerine yemin etmem gerekiyordu. Kendime söz verdim. Silah külah olmayacaktı.

Bir kadını sevmenin ne anlama geldiğini düşünecek durumda değildim. Evliliği de öyle. Çünkü ciddiye alınması gereken bir psikopattım artık. Ve uzun süre de öyle kalacaktım. Bu iki işi çok sonraya ertelemem gerekiyordu. Aklımı başıma devşirdiğimde düşünmek için çok zamanım olacaktı nasıl olsa.

İçki konusunda kendime gereksiz sözler vermenin ise anlamı yoktu. İhtiyacım vardı ve olduğu sürece de içecektim.

Sık sık öfke nöbetlerine tutuluyordum. Bu nedenle de insanlardan uzak duracaktım bir süre. İşimi iyi yapacak, tartışmalara girmeyecek, sorulmadığı sürece düşüncemi açıklamayacaktım.

Hata yaptığımı kabul etmem gerekiyordu. Genç, güzel, kurnaz, ama cahil biriyle evlenmişim. Bir büyük boşluğu doldurmak isterken yanlış bir seçim yapmışım. Bunu kabul ediyorum. Bu arada değil o kadın, o boşluğu hiçbir kadın dolduramazdı tam olarak.

Birlikteliklerde yaşanan sorunların anlatılabileceği tek bir adres vardır. O da psikiyatristlerdir. Arkadaşa, dosta böyle şeyler anlatılmaz. Ben anlatmış, başıma gelecek olana davetiye çıkarmışım bir anlamda.

Kalkıp bir bira daha aldım balkondan.

Peki başka? Ne gibi bir hasar kaldı sözünü etmediğim diye bir süre düşündüm.

133

134

Birkaç şey daha vardı galiba.

Birlikteliklerden, evliliklerden, insanlardan çok şey beklemenin anlamı yoktu artık. Asıl olan insanın kendisiydi. Zaten 15 yaşından beri yalnızdım ben. Ailemden uzaktaydım. Bu işe de ailemi bulaştırmamalıydım. Her durumda ayakta kalmayı becermeliydim.

Hayat benim hayatımdı. Ve özgürdüm. Hiçbir kadına karşı sorumluluğum yoktu. Ne istiyorsam onu yapabiliirdim. Vicdanımı kanatmayacak her şey serbestti bana artık.

Çocuk ruhlu koca bir bebektim. Ve o bebek büyümüş insanlardan zarar görüyordu. Ben de biraz olsun büyüssem iyi olacaktı.

Yaralarım büyüktü. Kırılmış, incinmiş, utanca boğulmuş, maskara olmuş, onurunu kaybetmiş biriydim.

İşte bunları düşündüm o gece. Daha doğrusu düşünebil-diklerimdi bunlar.

Son birayı da yudumladığımda sabah olmuş, güneş kızıl-

laştırmıştı ufku.

Aşağıya indim. Bir otobüse bindim. Eminönü'nde şoför uyandırdı beni. Sultanahmet'e kadar yürüdüm. Bir banka oturdum. Gözlerimi kapattım. Yorgundum. Öylece bir saat kadar oturdum. Hava güzeldi. Güneş baharı haber veriyordu. Biraz üşümüş olsam da iyi hissettim kendimi. Kalkıp işyerime yürüdüm.

Ertesi gün taşınacaktım, ama fikrimi değiştirmiştim. Hemen taşınmalıydım. O evde kalmanın anlamı yoktu. Hem hiç eşyam yoktu. Birkaç parça mutfak eşyası, annemin aldığı birkaç küçük hediye, dostlarımdan aldığım tablolar, fotoğraflarım, çok sevdiğim üç tane hasır iskemle ve giysilerim. Bunları taşıyacaktım işte. Eşyaları kolilere doldurdum. Eve giderken satın aldığım bir çalı süpürgesiyle her yeri süpürdüm. En azından kaba temizliği yapmıştım. O kadar pis bırakmak istemedim evi nedense. Sonra dışarıya çıktım ve küçük bir kamyonet buldum. Adama adresi verdim ve tam bir saat sonra gelip zili çalmasını istedim. Yeniden eve çıktım. Bir yabancıydım evde. Sanki o evde yıllarca yaşayan ben değildim. Bir evi iki kişi kurdu mu orası hep öyle kalırdı insanın zihninde. Orası hep iki kişilikti. Biri giderse o ev yabancılaşır. O ev sadece anı olurdu. Acı ve tatlı anılarla dolu bir yer. Ama yaşanacak bir yer değil artık. Anıları barındıran bir mekan.

O sıralar sigarayı da artırmıştım doğal olarak. Bazen birini söndürmeden diğerini yakıyordum. Parmaklarım sapsarı olmuştu sigara dumanından. Bıyıklarım bile sararmıştı biraz. Evin içinde dolaşp sigara içiyordum. Birden bacaklarımın beni taşımayı reddettiğini hissettim. Felç durumu gibi bir şey

135

136

değildi. Bacaklarımı sürüyordum yürürken. Yer çekimi inanılmaz artmış ayaklarımı yerden kaldırıp adım atmam sonsuz bir çabayı gerektiriyordu sanki. Duvara tutunarak yere çömeldim salonda. Sonra bacaklarımı uzattım. Yer soğuktu. Betonun üzerine otuyordum. Ancak o durumda soğuğu dikkate alacak halde değildim. Sigaramı döşemede söndürdüm. Başımı duvara yasladım. Uzun uzun öksürdüm. Derin bir soluk aldım boğulmamak için. Ciğerlerim sökülüyordu. Evde su yoktu, ama musluktan içebilirdim. Ancak kalkacak halim yoktu. Beynim yerindeydi, ama o beynin verdiği emirleri o an için bedenine yerine getirmesi olanaksızdı.

Karşımda bileğimi kesen cam vardı. Kırık, öylece duruyordu yerinde. Sağ yanıma yatak odası düşüyordu. Kapısı açıktı. Sol tarafımda balkon vardı. Sabaha kadar karımı beklediğim ve o dev gibi ağacın yapraklarıyla manzarasını kapattığı yer. Hemen yakınımda kömür sobasının bulunduğu yer. Gürül gürül yanardı bazen soba. Karşısına geçip kitap okurdum bazı geceler ve uyukladığım olurdu. Tatlı bir uykuya dalar, birkaç saat sonra uyanıp karımın yanına giderdim.

Ellerim dizlerimdeydi. Öylece bekliyordum orada. Bakışlarım evi tarıyor sonra hemen kapatıyordum gözlerimi. Bazen içim yanıyor, bazen rahat soluk alıyordum.

Bir şeyi terk etmek istiyorsanız her şeyi terk etmek zorunda kalıyordunuz bazen. O bir şeye ait en küçük bir kırıntıyı dahi alıp götürürseniz, tam olarak terk etmiş sayılmazsınız. O küçük kırıntı bile hatırlatır size her şeyi. Acaba ben her şeyi terk etmiş miydim? Evet, ikimize ait olan hiçbir şeyi

almıyordum. Hayır alıyordum. O birkaç parça mutfak eşyasını da orada bırakmaya karar verdim. Tamamdı. Yalnız gidiyordum.

Saatime baktım. On dakika sonra kamyonet gelecekti. Oturuyordum yerimde hâlâ. Soğuk beton belime attığı bir ağrı darbesiyle hatırlatıyordu kendini ara sıra. Yüzümü buruşturup katlanıyordum acıya. Yaptığım buydu sadece. Böyle savunuyordum kendimi bel ağrılarından.

Elimi yere koyup destek alarak kalktım. Öteki elimle duvarın yardımını aldım. Bacaklarım insafa gelmişti nihayet. Taşıyorlardı beni artık. Balkona çıktım. Kamyonet o sırada sokağa giriyordu. Adamı tanımıştım. Bana geliyordu. Arabadan inip kapıya yöneldi adam. Zili çaldı. Otomatiğe bastım, yukarı çıktı. Kolileri birlikte indirip kamyonetin arkasına attık. Adam hepsi bu kadar mı gibilerinden baktı suratıma evde. Evet hepsi o kadardı.

"Sen in, az sonra ben de geliyorum" dedim adama.

"Tamam abi" dedi ve yöneldi merdivenlere.

Adamın ardından kapıyı kapattım. Evi gezmek istedim son bir kez. Banyo, mutfak, odalar... Hepsine girip çıktım. Çıkmaya hazırdım artık hayatımı sonsuza kadar değiştiren bu evden. Ama çıkamadım! Kapıya yöneldiğimde olduğum yere çakılıp kaldım. Az önce oturduğum yere baktım. Hâlâ oradaydım sanki. Orada oturuyordum. Ellerim dizlerimin üzerinde. Yanımda sönmüş bir sigara izmariti yatıyordu. Gözlerim kapalıydı. Yüz İnatlarımda acı geziniyordu. Bazen kasılıyordu yüz hatlarımdaki damarlar, kaslar. Sakallarımda bir-iki damla yaş vardı. Gözlerime bakmak istiyordum, ama adam gözlerini açmıyordu. İki yerdeydim ben. Hem ayaktaydım hem de orada oturuyordum. Ben gitmeye hazırdım. O hiçbir şeye hazır değildi. Oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Yerimde çakılıp kalmıştım. Onu uyandırmak istiyordum. Sarsmak,

137

138

kendine getirmek istiyordum. Bağırıp çağırmasını, oradan kalkıp benimle gelmesini, gözlerini açmasını, isyan etmesini, ağlamasını, küfredmesini istiyordum. Ama o dinlemiyordu beni. Soluk bile almıyor gibiydi. Bir ara çok ağır hareketlerle sol elini kaldırdı ve sakalındaki ıslaklığı silmeye çalıştı. Çok beceriksiz biriydi. Ellerini kullanmayı yeni yeni öğrenen bir çocuk kadar beceriksiz. Islaklığı silmeye çalışırken yüzüne yaydı. Sonra eli düştü yana. Gözlerim dolu dolu... Yüreğim paramparça... Duygu dünyamda kıyametler kopuyordu. Zil ise defalarca çalıyordu. Bir adım daha atarak zile yanıt vere-miyordum. Sonra klakson sesi doldurdu çevreyi. Beni çağırıyordu kamyonet şoförü.

Gitmeliyim.

Bir bilinmeze, belirsiz bir geleceğe gitmeliydim.

Gitmek için iki adım atmam ve kapıyı arkamdan çekmem gerekiyordu.

Orada oturan kara sakallı adama bir kez daha baktım. Kapıya atıldım hemen ardından ve dışarıya çıktım. Kapıyı ardımdan çektim sertçe. Biraz soluklanmak istedim. Adam habire klaksona basıyordu. Ellerim yanlarımda benden bağımsız sallanıyordu inerken merdivenleri, ayaklarım kendiliğinden

basıyordu merdivenlere. Yüreğim, evde salonun o köşesinde kalan o adam, o küçük kardeşim için deli oluyordu.

Aşağıya indim. Şoförün yanına oturdum. Ve sokaktan caddeye çıktık. Başımı ağır ağır çevirip baktım cehennemime.

Gidiyordum.

Küçük cehennemimde küçük kardeşimi yapayalnız bırakarak...

139

Nisan ortalarıydı. İki yalancı tanık bulunmuş ve ilk celsede boşanmıştık. Tam bir bahar havası vardı dışarıda. Kadının avukatı gelmişti mahkemeye. Üç-beş dakika içinde boşadı bizi hakim. Ve attım kendimi baharın kollarına.

Sultanahmet'te bir çay bahçesine oturdum. Yapacak hiçbir işim yok. Zaman geçirmek için çay içip bir şeyler de okursam iyi olacak diye düşünüyorum. Kitabı yan cebimden çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. O sırada çay da geliyor. Garsonumuz nazik, Allah Allah. Bu memlekette bir şeyler değişiyor galiba. Çayı bırakıp gidiyor garson. Üç-beş sayfa okumuştum ki, birilerine bozuk atan bir kadının sesini duydum. Ben okurken dört metre kadar ötemdeki bir masaya bir çift oturmuştu. Kadında diz üstü bir etek var. Siyah. Üzerinde bluz. Hafif dekolte. Bacak bacak üzerine atmış vaziyette. Erkek ise takım elbiseli, ancak kravatı yok. Gömleğin iki düğmesi açık. İkisi de çay içiyor. Kadının suratı iyi değil. Herifin çekeceği var demek ki diye düşünüyorum. Parmaklarında yüzük var. Evli olduklarını anlatıyor bu durum. Kadın habire bir şeylerden şikayet ediyor. Birkaç saniyelik bu keşiften sonra yeniden kitabı-

140

ma dönüyorum. Ama kadının sesi kesileceğe benzemiyor. Adam daha yeni evlendiklerini söylüyor. Neden bilmiyorum. Kadın aldırıyor adama. Kitabı bir yana bırakıyorum. Bir sigara yakıyor öfkeyle kadın. Adam galiba evlilik öncesi bazı vaatlerde bulunmuştu kadına, adam da yerine getirememiş anlaşılan. Kadın da bunun hesabını soruyor acımasızca. Kadın üstteki bacağını alta, ötekini üste alıyor. O sırada derin bir vadinin görüntüsü çıkıyor ortaya. Gözüme takılıyor vaziyet. Ve kadın yarım saniye kadar bir zaman diliminde bakışımı yakalıyor. Oralı olmuyor. Yeniden çok önem verdiği kavgasına dönüyor. Çevremde kimseler yok. Üç-beş masa boş. Kadın ağız kavgasına devam ederken bacağını indiriyor. Bacaklarını hafif açıyor. Oturduğu sandalyede biraz aşağıya kayıyor. Hafiften de bana dönüyor. Bundan sonrası ağır ritmik bir hareket. Bacaklarını ağırdan açıp kapıyor. Bembeyaz külotu görünüyor. Böyle sahnelerle çok karşılaşmıştım daha önceleri. Ama pek bakmazdım. Ne de olsa sadık bir erkektim. Öyle davranmak zorundaydım. Evlilik bunu gerektirirdi. Ve bu tavırlar zamanla insanın kimliğinin bir parçası oluyordu.

Kadın arada bir adama yine giydiriyordu. Zavallı koca öfkelenmeye başlamıştı. Alttan almayı bırakmıştı. O sıralarda arzu edeceğim en son şey bir kadındı. Onun için de oyun oynamanın anlamı yoktu. Kitabı kapatıp cebime koydum. Garsonu çağırıp paramı ödedim. Ve evli çifti orada kavgalarıyla baş başa bıraktım. Açılıp kapanan bacakları ve beyaz külotun sakladığını da.

Yolda, gel de bir zamanların ünlü yazı işleri müdürü ağabeyimizin sözüne hak verme, diye

söylenerek gülümsedim. Rahmetli, "Söyleyin bakalım bir erkek en pahalıya hangi kadınla yatar" sorar ve hemen arkasından yanıtı kendisi verirdi:

"Karısı arkadaşlar, karısı!"

Onca kavga, alttan almalar, sinir krizleri, kaprisler, hediyeler, küsmeler, en küçük bir hatanın hesabının sorulma halleri, kıskançlıklar. Ve sen bütün bu dertlerden başını kaldırıp kadının eşref saatini yakalayabilirsen yatacaktın karınla. Eziyetin ta kendisi!

141

142

Mayısa az kalmıştı. Ama benim içimde kış ve ilkbahar savaşıp duruyordu. Giyimime önem vermezdim pek. Ancak bu batmaya başladı bana nedense. İçim tükenmişti. Boş bir çuval gibiydim. Kadınlar tepeleri attığında, saçlarını başlarını yaptırırlardı. Alışverişe giderlerdi. Giysi alırlardı. Makyaj yaparlardı. Bir bildikleri vardı herhalde. Acaba doğru düzgün bir giyim kendimi birazcık olsun iyi hissetmeme yardımcı olur muydu? Şöyle iyi bir takım elbise hiç değilse dış görünümünü bir şeye benzetir miydi, bu boş çuvalın? Bazen kravat da takardım. Spor ama hoş giysiler de olabilirdi bu arada. İşte bunlar geçiyordu kafamdan, iyi bir takım elbise bulacağımı umduğum mağazaya giderken.

Bu arada alt tarafı bir takım elbise diyerek geçmeyeceksiniz. İşin bazı ince yanları vardır. Şimdi efendim, aldatılan koca kendini kötü hisseder değil mi? Yani en azından bunu bildiğinizi tahmin ediyorum. O zaman, şayet intihar etmek ya da elini kana bulamak istemiyorsa yapacağı ilk şey, kendini iyi hissetmesi için çaba harcamaktır. Bunun için de üstüne başına baksa fena olmaz, diye düşünmek ge-

reker mantığın gereği olarak. Çok şık olmaya gerek yok tabii ki. İnsanların sahte de olsa saygısını kazanmak, kendine birazcık olsun güvenmek içindir takım elbise.

Genç kadınlar bakar size. Sizi hâlâ adam gibi bir adam zannederler böylece. Yarım bir erkek olmadığınızı düşünürler. Size gülümser kadınlar. İyi giyimli biri her zaman dikkatlerini çeker çünkü kadınların. Yani burada biraz kadınca düşünmek gerekiyor. Nasıl ki onlar, kendilerini kötü hissettiklerinde saç modellerini değiştirir, saçlarını boyatır, kestirir, alışveriş yapar, işte onun gibi bir şey.

Bunun yanında başınıza gelen felaketi öğrenecek birileri çıkarsa karşınıza, sizden çok kadını ayıplar. Siz iyi giyimli, kibar, hoş bir erkeksiniz. O kadın ne halt etmeye sizin yerinize bir başkasını tercih eder diye düşünürler. Ve size iyi tavsiyelerde de bulunurlar. İyi giyimli biri olduğunuzdan, iyi bir işiniz olduğundan söz ederler. Bunun değerini bilmenizi tavsiye ederler. Eh, size de böyle zamanlarda hoş sözler gerekiyor, öyle değil mi?

Takım elbisenin bir başka yararı daha vardır. Bir yerlere gidip zıbarıncaya kadar içmenizi önler. Çünkü adam gibi adam görünümündeyken sağda solda içip sızmaz, kusmazsınız bu durumda. Yani kendinizi ayıplarsınız böyle yaparsanız. Bu düşüncüyü kısa zamanda kafanıza kazırsınız. İçkiye çok ihtiyacınız olacaktır o günlerde elbette. Ancak efendice içip evinize gitmeyi, bilge bir adam gibi başınıza geleni sindirmeyi düşünürsünüz daha çok, iyi giyimli bir bey olarak. Dolayısıyla da içki

içtiğiniz mekanlarda iyi biri izlenimini bırakırsınız. Hikayenizi zamanla öğrenseler de, bravo adama böylesine bir felaketten sonra ayakta kalmayı başarmış, haftada bil-

143

144

mem kaç kez mekanımıza gelmiş, yemiş, içmiş ama maraza çıkarmadığı gibi kadına kıza bakmamış bile diyeceklerdir. Takdir edirsiniz yani.

Bir iyilik daha yapar size takım elbiseniz. İşyerinizde mutlaka duyulur ayrıldığınız. Nedenini bilmeseler bile, boktan bir şekilde ayrıldığınızı tahmin ederler. Bu tür haberler çok çabuk yayılır çünkü. Ama siz sanki hiçbir şey olmamış gibi temiz giysilerle işyerine gidip gelerseniz, ayrılığın çok da yıkmadığını düşünür iş arkadaşlarınız. Onların gözünde güçlü bir erkek olup çıkabilirsiniz de. Hatta yahu adam boşandı kendine geldi vallahi, neydi o kadının tavırları zaten. Çocuğa göz açtırmıyor, doğru düzgün giyinmesine bile engel oluyordu göt korkusundan. Sanki kaşla göz arasında kapacaklardı kocasını gibi sözler de çalınabilir kulağınıza.

Anaç, orta boylu, orta yaşlarda bir kadın tezgahlara yöneldim mağazaya girdiğimde. Sanırım diğerlerinin şefiydi. Kibardı, bakışları duru, bilge bir insan havası vardı ya da bana öyle gelmişti. Neyse, derdimi anlattım ona. Yani nasıl bir takım istediğimi, yoksa kalkıp da hikayemi bir tezgahlara anlatacak değildim durduk yerde. Yanıma bir genç bayan vererek reyona göndermek istedi beni. Anında karşı çıktım. İlle de kendisinin refakat etmesini istedim. Hık mık etti ama sonunda pes etti. Baharlık hoş bir takım beğendim. Tam üzerime oturmuştu. İki güzel gömlek, iki kravat, çorap aldım. Hepsi de birbirine çok uyuyordu. Ka-

dın çok fazla yardımcı olmadı bile. Olmasına gerek kalmadı. Ve hayatımda ilk kez bu işin piri bir kadın giyim zevkimi beğendi. Hoşuma gitti.

Kasaya yöneldik. Bu arada kadınla ayak üzeri epey laflamışız. Mesleğimi sordu kadın kasada. Şehir eşkıyası olduğumu söyledim gülerek. O da güldü. Hesabı neyle ödeyeceğimi sordu. Kredi kartı mı, nakit mi yani. On dörtlü ile dedim gülerek. Göz bebeklerinden korku bulutlan bir an gelip geçti kadının. Zoraki bir gülümseme yayıldı yüzüne sonra. Özür dileyerek şaka yaptığımı söyledim. Parayı nakit ödedim. Yardımcı olduğu için kadına iyi de bahşış verdim. Gözlerinin içi güldü bu kez. Her lafımın bitiminde içten bir efendim çaktı beş-altı kez. Kapıya kadar uğurladı beni ardından.

145

Kılık kıyafetin düzeltilmesi meselesinde bir ayrıntı daha vardır. Aslında tam olarak ayrıntı denemez buna. Çünkü ayrıntı gibi gözükse de önemlidir. Herkes için değil elbette, benim için önemlidir.

Bu ne midir?

Saçlarınız efendim.

Ya o gözlerinizin on santim yukarısında bir ya da iki tutam saç ayağa dikilirse! Ve yolda yürürken gölgenizin bir parçası olup da önünüzde yürümeye kalkarsa? Eeee, ne var bunda diyeceksiniz, değil mi? Normal bir durumda evet, bir şey yok. Ama aldatılmış biriyseniz, elleriniz şimşek gibi harekete

geçer ve dağıtmaya çalışırsınız o saç kümesini. Sanki herkes başınıza gelenin farkındaymış gibi tedirgin olursunuz.

146

Ter basar her yanınızı. Yüzünüz kızarır. Damarlarındaki kan çekilir sanki. Boş bir çuval gibi hissedersiniz kendinizi. İşte bunun önüne geçerek kendinizi madara etmemek için saçlarınızı kısacık kestirmek zorundasınız beyler! Biryantin ve jöle gerek elbette size. Saçlarınızı yapıştıracak hatta mihlayacak bulunduğu yere. Öyle eskiden olduğu gibi saçlarınızı gururla rüzgârların kollarına bırakmak yok artık. O özgürlük çok eski bir geçmişe aitti. Unutacaksınız. Ve sık sık parmaklarınızı yoklayacaktır saçlarınızı. Canınızı o kadar da sıkmayın canım. Bu bir refleks halini alacaktır kısa zamanda. En küçük bir meltem hissettiğinizde bile elleriniz sizden bağımsız harekete geçecektir. Baş kaşınır tatlı tatlı. Ve kaşırırsınız. Olur ya kalkar bir tutam saç teli ayağa. Aman ha...

147

Eveli erkeklerin karılarını konu alan fıkralara da paydos demek zorunda kalırsınız aldatılmış bir erkekseniz şayet. Fıkra sevmeyeni şimdiye kadar tanımadım. Bazıları çok güler iyi fıkralara. Şu zeka ürünü olanlara. Ben de severim fıkraları. Hele bir de iyi bir anlatıcıdan dinlersem. Bir şey daha var. Fıkraların en güzelleri bence belden aşağı olanlarıdır.

Erkeksiniz ve bir araya gelip geyik muhabbeti çevirirsiniz. Zaten memleketi kurtarmak için bir araya gelseniz bile iş bir süre sonra geyiğe döner. Aslında iyi de olur. İnsan kurtlarını döker, böbürlenir, yaptığı zamparalıkları bire on katarak anlatırken keyif alır. Güler, eğlenir. Başkalarının anlattıklarını bile bazen kendinize mal edebilirsiniz. Bu da eğlenceli olur. Anlatıcıların çoğu hikayesini aktarırken işin bir yerinde mutlaka, "Karıya dedim ki..." diye bir şey der. Sonra da "karıya" ne dediğini ballandıra ballandıra anlatır.

Şimdi eğri oturup doğru konuşmak gerek. Böyle derin mevzuların konuşulduğu bir ortamda içki iyi gidecektir tabii ki. Ya bir barda olursunuz. Ya bir meyhanede ya da ocak başının birinde. Yer, içer, kimi nasıl düzdüğünüzü kahkahalar eşliğinde anlatırsınız. Palavra sıkarsınız çoğu kez de. Kimse-

148

nin itirazı olmaz. Çünkü arkadaşlarınız da palavra atarlar. En azından yaptıklarını abartırlar. Atış serbest yani.

Öyle bir an gelir ki anlatıcıların elindeki malzeme bitmeye yüz tutar. Kimisi ise barutu gelecek atışlar için yedek-lemeyi yeğler. Suskunluk fazla sürmez. Birinin aklına hemen bir fıkra gelir. Daha anlatmaya başlamadan adamı bir gülme krizi tutar. Ağız bir karış açık, gülmekten perişan olur. Bir türlü fıkraya giriş yapamaz. Kadehinden bir yudum alır, ağızına bir şeyler atar ve başlar anlatmaya. Nihayet.

Siz de dinlersiniz, mükemmel bir Temel fıkrası...

Temel Almanya'da işçidir. Çalıştığı işyerinde bir Fransız, bir de İngiliz vardır. Patron Alman'dır. Ve Alman zampara bir heriftir. Patron bazı günler öğleden sonra iki saat kaybolur. Hep de aynı saat dilimi içinde. İngiliz işçi uyanır duruma. Ve arkadaşlarına bir öneride bulunur:

"Arkadaşlar patron bugün de kaçacak. Biz de kırışi kiralım işten. Adam iki saat yok. En azından bir saat kafamıza göre takılalım."

Arkadaşları kabul eder öneriyi.

İngiliz, "Ben bir bara uğrayıp viski içeceğim" der ve çıkar.

Fransız, "Ben romantik bir adamım. Nehrin kıyısında bir yürüyüş yapmak istiyorum" der.

Gidecek bir yer düşünemeyen Temel, "Ben de eve gidip Fadime'yi göreyim bari" der ve üçü birlikte çıkarlar işyerinden.

Evine yaklaşan Temel irkilir. Evden garip sesler gelmektedir. Daha da yaklaşır ve kulak kabartır Temel. Karısının hafif çığlıklarını duyar yatak odasından. Bir anlam veremez. Sessizce yatak odasının penceresine yaklaşır ve içeriye bakar. Patronu üste Fadime alttadır. Fadime hâlâ

küçük çığlıklar atmaktadır. Patron bir ara kafasını çevirerek cama bakar. Temel hızla eğilir ve sessizce işyerine giderek işinin başına geçer.

İki gün sonra patron yine kaçar. İngiliz yine kaytarmayı önerir arkadaşlarına. Fransız kabul eder. Temel direnir.

"Yahu" der İngiliz, "sen mi kurtaracaksın adamın işyerini. O kaçyorsa biz de kaytaralım bir saat. Haydi gidelim."

Temel kesin bir dille hayır der. Nedenini merak eder arkadaşları.

Şöyle der Temel:

"Anam avradım olsun kaytarırsam işten ulan! Evde az kalsın patrona yakalanacaktım."

Sizi bilmem ama ben çok beğenirim bu fıkrayı. Ve çok kez de arkadaşlarımla geyiklerde anlatmışımdır bu fıkrayı ya da benzerlerini. Arkadaşlarım katıla katıla gülmüştür fıkraya. Ben daha çok gülmüşümdür belki de. Çünkü anlatırken gülerim ben. Gülüşüm diğerlerini de etkiler ve ortaya bazen inanılmaz bir kahkaha tufanı çıkabilir.

Hayatta önemli şeylerin sayısı iki elin parmağını geçmez ne yazık ki. Özgürlük, demokrasi, aşk gibi kavramları geçiyorum. Onlar kadar önemli iki şeyden söz edeceğim birazcık.

Biri temiz bir vicdandır. Yapmanız gerekeni yapmışsınızdır. Kul hakkı yememiş, kimseyi ezmemişsinizdir. Yalan söy-lemediniz, insanları üzmediniz, dolandırmadınız, sömürmedi-niz. Rahat uyursunuz değil mi? Elbette.

Diğeri ise kaşınacak, gocunacak bir yaranızın olmamasıdır. Yarayı uzak bir geçmişte de almış olabilirsiniz. Üzeri kapanmış bile olabilir. Ya da taze ve kanyor olabilir. Hiçbir şey değişmez. O yara koşullar olgunlaştığında kanar. Çoğu

zaman da ilk günkü gibi. Birileri bilmeden o yarayı kanatır. Hançerin ucu değer yaraya. Ve kabuk açılır. Ve kan, irin, cerahat akmaya başlar.

Sizlere aktardığım fıkrayı birbirimizin sıkıntılarını paylaştığımız bir arkadaşım anlattı o gece Beyoğlu'nda Neviza-de sokağında bir meyhanede demlenirken. O ana kadar iyiydim. Dört ay kadar önce aldatılmışım. Yara her an ka-nayabilirdi ama kabuk bağlamaya başlamıştı da. Öyle düşünüyordum.

Üç kadeh rakı içmişim o ana kadar. Rakıyı fazla kaçırmamaya çalışıyordum. Çünkü başıma gelecekleri biliyordum. Ya rezalet çıkarırdım. Ya elime silahı alıp yollara düşerdim intikam için ya da ağlama krizine girerek kendi yarımı kendim hançerleyip açardım. Belli olmazdı ne yapacağım. Hâlâ.

Arkadaşım fıkraya başlar başlamaz mideme müthiş bir sancı girdi. Fıkrayı iyi biliyordum çünkü. Sonra o sancı kalbimi yoklayıp şakaklarıma çıktı. Buz gibi bir teri anında boşalttı şakaklarıma ve beynime yürüdü. Başım eziliyordu sanki. Arkadaşıma öfkeyle bir bakış attım. Gördü ama aldırmadı. İçkili olmama verdi herhalde. Durumumu bilmiyordu. Bilse fıkrayı anlatmazdı, biliyorum. Ama ona ne diyebilirdim? Yahu usta sus senin ağzına sığarım. Karım beni boktan bir şekilde aldattığı için böyle fıkralar duymaya dayanamıyorum mu diyecektim yani? Hadi bunu dedim. Adamlar kardeşim bu fıkrayla senin durumunun ne ilgisi var deseler ne yanıt verecektim. Hem bu adı üzerinde sadece bir fıkra işte. Hem bu fıkrayı bir yıl kadar önce benden dinleyen iki kişi vardı masada. Bu durumda konuşarak yapacağım hıyarlığı nasıl açıklardım. Hem ne hakkım vardı beş kişinin keyfini

kaçırmaya. Bir de oturup benim başıma gelen bu boktan şeyle mi uğraşsın adamlar içkiliyken. İşin daha boktan bir yanı daha vardı. Arkadaş tam fıkraya başlamışken araya girerek durumu açıklamam insanların fıkra yerine benim durumuma gülebilirlerdi. Kahkaha bile atabilirlerdi. Densizin biri aralarından çıkar ve "Hocam yoksa sen yakalandın mı patrona" derse ne bok yerdim?

Arkadaşımız gülüyor anlatırken fıkrayı. Millet merak içinde, işin nereye varacağını duymak istiyor. Arkadaş gülme krizi geçiriyor. Diğerleri krizin geçmesini beklerken birer yudum alıyorlar içkilerinden. Arkadaş kendine geliyor ve "Temel pencereden bakıyor..." diyor, "bir de ne görsün..." Diğerleri ağzının içine bakıyor. "Karı altta, patron üstünde" diyor arkadaş. Sonra, "Temel, patron kafasını cama çevirirken hemen siniyor olduğu yere" diye devam ediyor. Ve kopuyor arkadaş. Gülerken, boğazında iki damar şişiyor, şişiyor. Patlayacak gibi oluyor damarlar. Ben gülemiyorum. Zorluyorum kendimi ama olmuyor, gülmeyi başaramıyorum. Durumu idare edebilmek için gülmem gerek azıcık da olsa. Ama olmuyor. Masadaki bıçak ilişiyor gözüme. Onu bir anda alıp yıldırım hızıyla o iki damarı yırtmak düşüncesi, filizlendiği yerden ayağa kalkar gibi oluyor. Parmaklarım hareketleniyor. Ancak elimi kaldıramıyorum masanın üzerinden. Düşünce olgunlaşıyor, adamın damarları hâlâ şişkin. Derin bir soluk alıp veriyorum. Elim olduğu yerde kalıyor. Neyse ki millet fıkrayı bildiğim için gülmediğime hükmetmiş olacaklar ki ilgilenmiyorlar benim perişan olmuş suratımla. Arkadaş, "Temel kıçına baka baka, biraz da endişe içinde işyerinin yolunu tutuyor" derken makaraları bir kez daha koyu-

riyor. Elleri ellerimde bir kadın sureti beliriyor gözlerimin önünde, loş bir aydınlıkta ve "Yattım onunla" diyor fısıltıdan biraz daha güçlü bir ses tonuyla. Diğerleri de katılıyor gülmekten. Arkaya atıyorum başımı. Bakışlarım tavana dikili kalıyor kısa bir an için. Acı bir gülümseme yayılıyor yüz hatlarıma. Yine aldırıyorlar. Güzel fıkranın finalini bekliyorlar, sessizce. Kendine gelen anlatıcı son noktayı koyuyor: "Anam avradım olsun kaytarırsam işten. Az daha evde patrona yakalanacaktım diyor Temel."

Nihayet güler gibi yapabiliyor ve tuvaletin yolunu tutuyorum. Lavaboya zor varıyorum. Öfke, utanç, acı, kin kuşatıyor ruhumu. Eziliyorum, büzülüyorum kendi içime doğru aynanın karşısında. Göz bebeklerim küçülmüş, kaybolmuş sanki. Gözlerimin altı simsiyah olmuş. Yanaklarım, şakaklarım, alnım boncuk boncuk ter olmuş. Sırtımdan aşağıya sanki buz gibi soğuk damlalar akıyor. Yüzümü yıkıyorum soğuk suyla defalarca. Saçlarımı ıslatıyorum. Enseme bir süre soğuk suyla ovuyorum. Toparlanıp geri dönüyorum. Ama bacaklarım sanki benim değil. Geri dönmek değil benimkisi, sürükleniyorum. Lavabonun dış kapısının önünde bir adama çarpıyorum. Homurtu halinde özür dilemeye çalışıyorum. Adam kibar birisi olmalı. Gülerek sorun değil diyor.

"Hocam hiç gülmedin fıkraya" diyor anlatıcı, "galiba bu fıkrayı senden iyi anlattım. Kiskandın mı yoksa?"

Rakıyı indirirken bardağa, "bu fıkrayı benden iyi anlatamazsın usta" diyorum, "Aç karnına çok içtim. Sen fıkrayı anlatırken, midemdeki sancıyla boğuşuyordum. Bulandı namussuz mide. Ama sen bitirmeden de kalkmak istemedim."

Fıkra faslını kestik. Son kadehlerimizi de yuvarlayarak

kovulmadan ayrıldık meyhaneden. Onlar birlikte bir bara uğrayıp karı kız işlerine bakacaklarını söylediler. Ben de katılır mıydım acaba? Aletin uzun zamandır uyanmadığını söyledim gülerek. Hep birlikte güldüler. Tanrı yardımcınız olsun dedim ve vurdum kendimi İstiklal Caddesi'ne.

Artık kadınların kocalarını aldatmasını konu alan fıkraları da yasaklamak zorundaydım kendime. Oysa bir zamanlar en çok onları tutardım. Ve onlar fıkraların en lezzetli olanlarıydı.

Hayatımı bir kadın yıkmıştı. Evlilik hakkındaki düşüncelerimin temelden değişmesine bir tek kadın neden olmuştu. Kendimi hadım edilmiş gibi hissediyordum. Aletimi aylarca işemeden işemeye kullanmıştım sadece. Artık onun başka bir işlevi daha olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Hayat sürüyordu. Dostlar böyle diyordu. Ancak dostlar benim yaşadığımı yaşamamıştı. Ama dostlar doğruları söylüyordu. Kendimi toparlamam gerektiğini söylüyorlardı. Artık yaşımın otuza vardığını, büyümem gerektiğini hatırlatıyorlardı. Hayatın tek bir kadından ibaret olmadığını, sevip sevilmem gerektiğini, çivinin ancak bir başka çivi tarafından sökülebileceğini, bir kadının verdiği zararı bir başka kadının tamir edebileceğini söylüyorlardı. Çekici bir adam olduğumu, kadınları etkileyebileceğimi söylüyorlardı. İşim gereği çok sayıda insanla tanışabileceğimi, bunların arasında

ise bana uygun birilerinin mutlaka olacağını söylüyorlardı. Her kadının aldatmayacağını, çok iyi, sadık kadınların da olduğunu söylüyorlardı.

Dostlar doğruları söylüyorlardı. Ama genel doğrulardı bunlar. Benim de bildiğim ve o sıralarda hiçbir şekilde işime yaramayan doğrulardı bunlar ne yazık ki.

Haklıydı dostlar, bir kadına ihtiyacım olduğunun farkındaydım. Ama bir şeyin daha farkındaydım. O sıralarda ancak bir fahişeye yatabilirdim. Çünkü kadınlardan nefret ediyordum. Fahişe ise düşkün bir kadındı. Her türden aşağılanmaya hazırdı. Zaten kırk bin kez başına geldiği için aldırılmazdı bile. Parasına bakardı o. Ona kötü davranabilirdim. Döv-mezdim tabii ki. Ama istediğim şekilde hakaret edebilirdim ona. Sevişmezdim onunla. Buna mecbur değildim. Parasını verir düzer geçerdim. Ama ne boka yarardı ki bu?

Hem ben 17 yaşındayken ilk kez randevuevine gitmiştim. Ve orada bizimkini kaldırına kadar akla kararı seçmiştim. Fahişe yardım etmese madara olacaktım daha o yaşta. Kalkmayınca nereli olduğumu sormuştu kart orospu. Trabzonlu olduğumu söylemiştim. Kızmıştı bana bu yanıt üzerine. "Ulan it oğlu it" demişti orospu, "Trabzonlu olsaydın şu ana kadar hem beni delerdin hem de şu akımdaki yatağı. Siktir yalancı, bok seni." Çok utanmışım zaten. Daha fazla üzerime gelmemiştii. Aleti parmaklarıyla garip numaralar yaparak uyandırmayı başarmıştı. Ve ben ondan sonra bir daha asla böyle bir yere gitmemeye yemin etmişim. Aslında yemine de gerek yoktu. Zira oradan ayrıldıktan sonra yanımdaki arkadaştan izin istemiş, tuvalete gitmiş ve küsmüştüm.

Yani bir fahişeye yatamazdım.

Üniversite okumuş bir adamdım. Tonla kitap da okumuştum. Solcuydum. İnsan sevgisi vardı içimde. Kadın erkek eşitliğini savunan biriydim. Hayatımı böyle yaşamışım. Aldatıldıktan sonra her ne kadar kadın düşüncesinden nefret etsem de penisimi bir tecavüz, intikam aleti olarak kullanamazdım. Bir erkektim. Erkek mantığında ise avcılık vardı.

155

156

Kadını avlardık bizler ve onun için diğer erkeklerle rekabete giriyorduk binlerce yıldan beri. Dövüşüyorduk, hayatımızı ortaya koyuyorduk. Ona sahip olmayı, onu kayıtsız şartsız teslim almayı çok istiyorduk. Kadının başlarda direnmesi tahrik ederdi bizi. Ve katıksız bir tecavüzü kendimize yakıştırmazdık. Onun için de bütün hünerlerimizi cepheye sürerek eninde sonunda kadının razı olmasını beklerdik, bunu sağlamaya çalışırdık. İşte o an geldiğinde içine girmenin tadına doyum olmazdı. Birer kahraman olurduk o anda. Ancak artık bu dönem de çoktan geride kalmıştı, içimizde o uzak geçmişin tortulan olarak bu dürtü hâlâ varlığını sürdürüyordu, ancak olgun, eğitimli bir erkek böyle davranamazdı. Artık bizler yarı hayvan değildik. Şehvetin emrine koşulmuş insansılar olamazdık. Ben olamazdım.

Şimdi gel de günahı sadece benden hoşlanmak olan bir kadına kötü davran bakalım beyim! Yapamazsın evlat. Olmaz!

İyi de geriye ne kalıyor mastürbasyondan başka?

Hiçbir şey!

İşyerime uzak, ancak iyi bir evde oturuyordum o sıralarda. Bir bayan doktorundu ev. Gazeteye ilan vermiştim. Ev arıyorum diye. Çalıştığım gazete saygın bir basın organıydı. Çok sayıda yanıt gelmişti. Bayan Anadolu'da küçük bir ilde memurdu. Babasıyla birlikte geldi buluşma yerine. Çay içtik, konuştuk. Birbirimize ısındık. Babasını çok sevdim özellikle. Mert, sözünün eri, insan halinden anlayan, kibar bir beyefendiydi. Küçük bir fabrikanın sahibiydi. Kızı pek konuşmuyor-

du. Onun adına işi babası hallediyordu. Durumu anlattım. Boşandığımı, kafamı dinlemek istediğimi, gazeteci olduğumu söyledim. Paramın yeterli olmadığını da vurguladım. Anlayışla karşıladi adam. Depozit, peşinat filan almadı benden. Kaloriferli bir evdi. Buzdolabı dışında her şey vardı evde. Eşyaların sayımını yaptık ve ben evi o gün tutmuştum. Kız bana evi gezdirirken hayat öyküsünü de anlatmıştı kısaca. İki yıl evli kalmıştı bizim Karadenizli biriyle. Adam bunu çok dövmüş. Zorla ilişkide bulunmuş. Kapıya atmış. Kadıncağız her odada başına ne geldiyse anlattı bana. Acıdım ona. Güzelce bir şeydi. Ama kedi gibiydi. Sessiz, iyi, hanım hanımcık bir insan.

Ulan başıma gelene bak be diye hayıflanıp duruyorum evin içinde dolaşırken. Fahişeyle yatamıyorum. Benden hoşlanacak bir kadınla da yatamayacağım. Eeee, ne kalıyor geriye? Otuz bir. Bu yaşta otuz bir çekeceğiz. Aman tanrım! Beni o hallere koyan kadının ne ölüsünü ne dirisini bırakıyorum. Ana avrat dümdüz gidiyorum. O gece elime geçse işkenceye tabi tutar, bir yere bağlar, elimden çekeceklerine kadeh kaldıracaktım. Bir saatlik öfke nöbetinden sonra otuz bir için vaziyet almayı akıl edebiliyorum.

Bu arada otuz bir deyip geçmeyeceksiniz. Her ne kadar erkeği tümüyle özgür bıraksa da, çekenler bilir, zor ıstır. Bir kere arzulayacağınız bir kadının varlığı gerekiyor. Varsa ne ala. Yoksa yaratmanız gerek. Sık sık bu işi yapanlar için sorun yok aslında. Onların her zaman ellerinin altında hayal edebilecekleri kadınlar vardır ve onların yardımına sıkça başvurmuşlardır. Kadrolu otuz bir kadınlarıdır onlar. Ama ya benim durumum? İki aydır bir kadına dokunmamışım. Alet bir kez olsun uyanmamış. Dünyanın en güzel kadını hayal

157

158

etsem ne olacak? Ne kadar faydası dokunacak ki, bizimki ayağa dikilsin. Hadi dikildi diyelim, sonuna kadar ereksiyon halinde kalması çok zor.

Önce tanıdığım insanlardan başladım. Kimin neresi, ne kadar uyarırdı beni acaba? İlk başta aklıma gelenler bir işe yaramadı. Alet tınmadı bile. Yatağa uzandım, daha seksi kadınları hayal ettim. Yabancıları, film yıldızlarını, mankenleri, zencileri, Uzakdoğulu kadınları, kevaşeleri. Olmadı. Tık yok. Işığı açarak hayal ettim. Kapattım sonra. Yeniden açtım. Tuvalete gittim. Aleti aynada izledim. Mümkün değil. Salonda dolaştım bir süre. Çıplak kadın dergilerine göz attım. Sonra aklıma bir dergideki erotik öyküler geldi. Oldukça soft başlayan, içinde duygu da olan öykülerdi bunlar. Birini bitirdiğimde ufaktan heyecanlanmaya başlamıştım. Kasıklarımda hoş bir sancı yavrusu gezinir gibi oldu. Bu çok iyiydi işte. İlk büyük adımdı. Dev bir adım. Az kalmıştı demek ki. Önemli olan küçük bir kıpırdanmaydı. O da olmuştu işte. Birkaç öykü daha okudum. Kıpırdandı. Söndü. Kıpırdandı. Söndü. Sonra iç dünyanın karanlıklarına doğru ilerlemeye başladım. Gençecik birini düşlemeye başladım. Yarı tecavüz yarı aşk, yarı sevişme, yarı düzme gibi bir şey oluştu kafamda belli belirsiz.

Birden heyecanlanmaya başladım. Ve yarı yarıya sertleştım. Sonra yeniden eski tas eski hamam.

Artık pes etmek üzereydim ki, içimin karanlıklarında artık uzak geçmişimdeki bir anıya, yaylalara gittim. Gözlerimi kapattım ve kendimi Eşref ağabeyimizin otuz bir akademisinde buldum. Çimen akademisi. Duvarları olmayan, maaşsız, gönüllü bir öğretmenin ders verdiği eğitim kurumu. Çimenlerin üzerinde ders aldığımız bilim yuvası!

Eşref abi biraz daha büyüktü bizden. On ya da on iki küçük hergeleydik. Yayla evlerine çıkardık yazları. Çimenlerde oyunlar oynardık. Kavga ederdik. İneklere çobanlık ettiğimiz de olurdu arada bir. Eşref 16 yaşlarındaydı. Bizler de 13 ya da 14. Yani erkeklığe ilk adımı atmamız gereken yaşlardaydık. Ve bu adımı self servis atmak zorundaydık tabii ki. Erkek olduğumuzu önce kendimize ispatlamak zorundaydık. Bu işi bize öğretmek ise bir abi olarak Eşrefin göreviydi. O da zaten gönüllüydü bu işe. Otuz bir çekmeyi ondan öğrenecektik.

Oyun da oynadığımız bir çimenlikte toplardı bizi Eşref. Karşısında oturuyorduk. Önce işin nasıl yapılması gerektiği üzerine bir konferans verirdi bize. Düşünmemiz gereken kadınları bıkcıncaya kadar anlatırdı sonra. Daha sonra da uygulamalı derse geçerdi. Aletini çıkarır, okşar, avucunun içine alır kaldırır bir süre sonra. Biz de taklit ederdik kendisini. Daha sonra el hareketlerini, tutturmamız gereken ritmi nasıl ayarlayacağımızı anlatır ve gösterirdi. Bazen gülerdik ya da ayağa dikemezdik aletleri. Böyle durumlarda çok kızardı Eşref. Bağıırıp çağırırdı bize. Eğitimi yarıda kesmekle tehdit ederdi bizi. Daha da olmadı basardı tokadı.

Günde iki-üç kez yapardık bu ayini. Ve o gün kendini boşaltmayı başaranı kutlardı hoca. Ve bir daha ders almasına gerek kalmadığını söyleyerek gönderirdi. Bu muhteşem bilim yuvasının en çok gülen ve en başarısız öğrencilerinden biri de bendim. Birkaç kez aleti gerektiği gibi tutmadığım ve güldüğüm için dayak yedim hocadan. Sonunda başarmıştım bir

159

160

öğle vakti. Bu arada söylemeden geçmek olmaz tabii ki. Hayallerimizi süsleyen bir kız da vardı. Babası Almanya'ya işçi olarak gitmişti. Kız bizim ülkede doğmuş orada serpilip gelişmişti. Hoş bir kızdı. Pantolon giyiyordu. Poposu güzeldi ve pantolonun içinde neyin bulunduğunu bilmek heyecanlandırıyordu bizi. Bu arada hepimizin elinin altında porno dergiler de vardı. O zamanlar bizim ülkede pek yoktu bunlardan. Eşref ağabeye Almanya'dan getiriyormuş bir arkadaşı. Onların üzerinde de çok talim yaptık elbette.

Milli olarak sınıfı geçen bizler, artık kendi işimizi kendimiz gördüğümüz için gururluyduk ve hocamızın yeni öğrencilerinin hallerine gülmekten krizlere giriyorduk. Bazen Eşref çok öfkelenir kovalardı bizi. Yakalanan dayağı yerdı, ama gülmeye devam ederdi dayak yerken bile.

İşte gece belki elli kez aklıma düştü geçmişte aldığım bu sıra dışı eğitim. Ama o da bir işe yaramadı. Artık yorulmuştum. Pes ettim. O uğursuz gece başarısız olsam da bu derin hocaya şükranlarımı sundum ve gidip yattım.

161

Dostları dinlemem gerektiğinden emindim artık. Ama iktidarsız bir erkeğe has korkular yakama yapışmıştı bir süredir. Daha otuz yaşında bir adamdım. Birkaç gün önce otuz bir çekmeyi başaramamıştım. Ya bir kadınla birlikte olmaya kalktığımda ereksiyon olamazsam. Tam anlamıyla çuvalla-dık demektir. Kadın gülmekten kriz geçirebilir. Alaylarıyla itin götüne sokup çıkarabilir beni. Suratıma tükürebilir. Karşıma geçip bir güzel mastürbasyon yapabiliirdi. Ne yapardım bu durumda? Ulan gel de deli olma! Düşüncesi bile ürkütücü, korkunç!

Ancak cinsellikle yeniden yüzleşmem de gerekiyor. Hayat sürüyor, dostların da dediği gibi. O gün iş çıkışı bir kokteyle gittik. Tanıdık tanımadık çok sayıda insanla oradan da barın birine gittik. Cinsellikle yeniden barışmak istiyorum ama çekiniyorum. Kadına kur yapmak, onunla birlikte olmak istediğimi bir şekilde anlatmak ya da hissettirmek korkunç zor geliyor bana. Umarım kadının biri harekete geçer de kurtarır beni bu işkenceden diye dua ediyorum o gece. Sohbet ettik, şarkılar söyledik, içtik. Gece yarısına doğru çiftler belli olmaya başladı. Orta boylu, kumral, mavi gözlü,

162

burnu hafif kemerli, benim yaşlarda hoş bir kadın ilgi gösterdi bana. Önceleri şaşırdım. Korktum. Ne yapacağımı kes-tiremedim. Bir ara kalkıp gitmek istedim. Üç aydır elim kadın eline değmemişti. O sırada arkadaşımın biri tuvalete gitti. Hemen ben de attım kendimi tuvalete ve arkadaşına kadını sordum.

"Senden hoşlandı galiba" dedi, "ben de farkındayım." "Evet, hoşlandı" dedim, "ama lanet olsun usta korkuyorum. Yahu otuz bir çekmeyi bile başaramadım. Kadına madara olmayalım sonra."

"Tamam ulan" dedi arkadaşım, "durumunu biliyorum. Ama artık hıyarlığın anlamı yok. Ayrıca kız sana asla sorun çıkarmaz..."

Kadının yanına dönerken bakışları üzerimdeydi. Heyecanlandım. Yanına oturdum ve koyu bir sohbete daldık. Hayat, mesleklerimiz, hobilerimiz, ilerleyen dakikalarda da ilişkiler üzerine konuştuk. Çekici bir adam olduğumu söyledi. Yeni boşandığını söylediğimde ise bırakıp giden kadının aptallık ettiğini söyledi. Sesimi çıkarmadım. Vaziyet tamamı. Bakışlarıyla soyuyordu beni kadın zaten bir süre sonra. Hep birlikte kalktık bardan. Çiftler ayrılmaya başladı. Biz de hatunla birlikte ayrıldık oradan. Bir başka bara uğramamızı teklif etti. İyi bir bardı. Arkadaşlarına rastladık. "Arkadaşım" diye tanıttı beni. Orada da sohbet iyiydi. Kızın biri ilgisini açıkça belli edince bizimki sinirlendi. Bu iyiydi. Demek ki eve gidebileceğiz. Ey ulu tanrım yüzümü kara çıkarma ne olur! Bedelini ödeyeceğim sana sevgili tanrım! Artık yeter, bu kez yüzüm gülsün. Ağlamaktan, kendi kendime konuşmaktan, nefret etmekten, kendime

acımdan bıkip usandım. Duyuyor musun sevgili tanrım? Artık benim için de bir şey yap lütfen! Dualarımı duydu mu acaba? Umarım.

Geç bir saatte evime gittik hatunla. Evi gezdi ve beğendi. Ve de bir bekar evi olarak düzenli bulduğunu söyledi. Epey içmiştim o aşamaya kadar. Bir yandan korkularıyla boğuşurken, boşandıktan sonra ilk kez milli olacağım için içten içe seviniyordum da. Ne sevinmesi içim içime sığmıyordu. Artık hatun elimdeydi, evimdeydi, yatacaktık onunla. Arzuluyordum da kendisini. Karşılıklı oturmuş konuşuyoruz. Bir yandan da içkilerimizi yudumluyoruz. Bir ara fazla içmemem konusunda uyarıyor beni. Hak veriyorum ama dinlemiyorum onu. Erkekliğe bok sürmenin alemi yoktu. Bizimki istediği zaman iş görürdü hanımefendi, sen kendi içmene bak tavır-larındaydım. Bir

ara ayağa kaldırdı beni ve dans ettik. Heyecanlandım yeniden. Ama canım ille de içki istiyordu. Kendimi kutlamak ve heyecanlarımı yenmek için ille de içki. Oturduk ve devam ettim içkiye. O da eşlik etti bana. Bir ara resmen üzerine atladım. Biraz ağırdan almamı istedi. İştahım kaçtı anında. Biraz daha içtim. Bu kez onun 'rahatlığı' kafama takıldı durduk yerde. O ana kadar beğendiğim, arzuladığım bu kadında kusurlar aramaya giriştim içimden. Ve bir yığın kusur da buldum. Biraz daha içtim.

Ayağa kalktı yanıma geldi. Öpüştük. Bende tık yok. Hiç uyanmadım. Yatak odasına geçtik sonra. İçki artık iyice etkisini göstermeye başlamıştı. Ama o buna aldırmadı. Karşısında dirilebileceğimi düşünüyordu. İkimiz de bayağı uğraştık benim delikanlıyla. Bir ara aklı başına gelir gibi oldu. Sonra yeniden sönüp gitti. Kendimi hazırlamak için

163

164

aklıma gelen bütün numaralan denedim. Kadını şekilden sekile soktum. Biraz dirildikten sonra ebedi istirahatgahı-na çekildi bizimki.

Sinirleri gerilen kadın attı kendini yataktan. Salona geçti bir içki koydu kendine. Ardından da ben seğirttim. Bakışları bozuk atıyordu bana. Gücü kuvveti yerinde biriydim. Neden ereksiyon olamıyordum ki? Bunu soruyordu bana. Ayrıca kendisinin hoş bir kadın olduğunu ve ilk kez benim gibi bir hıyara rastladığını anlattı.

Acaba içinde bulunduğum durumu anlatsa mıydım ona? Önce anlatmayı düşündüm. Sonra vazgeçtim. Beni anlayacağını hiç sanmıyordum. Hoşlanmıştı benden ve hayal kırıklığına uğratmıştı onu.

Salonda buz gibi bir hava esiyordu. Kadın azmıştı. Ben onunla yatmak istiyordum ama ereksiyon olamıyordum. Deli olmamak elde değildi. İçki içmeden bir deneme daha yaptık. Sonuç yine hüsrandı. Bu kez başıma geleni anlatmaya karar verdim kadına. Sonuna kadar dinledi beni. Acıdığını düşündüm. Anaç yanlarını harekete geçirmiştim galiba. Ve bir bok olmayacağını anlamış olmalıydı o kadar içkiden sonra. Şu hale bak ey ulu tanrım. İlk kez bir kadınla yatacağım. Kendimi kutlamak ve heyecanlarımı yenmek için içkiye sarılıyorum ve kepaze ediyorum kendimi.

Ondan samimi bir şekilde özür diledim. Gitmek isterse istediği yere bırakabileceğimi söyledim. İsterse ayrı yatakta da yatabilirdi. Ya da sarılıp yatardık. Kim bilir gece bir haltlar yiyebilirdim belki de. Oldu olacak şişenin dibini bulduk ve yattık. Biraz sonra uyudu kadın. Gözüme tövbe Allah uyku girmede. Başım dönüyor, zihnim işkence ediyor bana. Sa-

baha karşı ayıldım. Kadını okşayıp uyurdum. O da uyandı. Yarım yamalak bir şeyler yaptım. Ancak boşalamadan yeniden uykuya daldı bizimki. Ardından ben de...

Saat on sularında uyandım. Kadın gitmişti.

Masanın üzerinde kısa bir not vardı:

"Seni anlıyorum. Ama karının neden başkasına gittiğini de sen anla. Erkek kılıklı yumuşakça!"

Deliye döndüm. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Kendimi yatak odasına attım. Yüzü koyun yaptım. Ellerimi göğsümde kavuşturdum ve bir süre kaldım öylece. Sonra içimde patlayan küçük düşmenin yarattığı o fırtına, sağanak yağmur gibi yağdı bir süre gözlerimden yastığa.

Sonra kendimi topladığımda kalktım yataktan. Duşumu aldım, giyindim ve kahvaltı için yakınlardaki bir kafeteryanın yolunu tuttum.

165

166

1990'lı yılların başları. Ekim ayının son günleriydi. Tam bir sonbahar havası. Ilık, güneşli, akşamları biraz tatlı bir serinlik. O sıralarda maddi durumum hiç iyi değil. Bunun için de içki ihtiyacını karşılamak için kokteylleri kaçırmıyorum. Mesleğimiz gereği çok da davet geliyor zaten. Birini tercih edip gidiyoruz. Geberinceye kadar içmek gibi bir derdimiz yok elbette. Ama günlük nevale çıkarsa da fena olmazdı. Bu arada görüşemediğimiz meslektaşlarla oralarda bir araya gelme şansını yakalayabiliyorduk.

Sanırım o akşam ekonomi ağırlıklı bir kokteyl vardı otelin birinde. İşyerinden iki arkadaşla gittik. Kendimi iyi hissediyordum. Bu arada bu tür kokteyllerde içkiyi fazla kaçırmamak için dikkat ediyordum. Önemli bir yığın adam vardı elbette kokteylde ve biz de bir kurumu temsilen gidiyorduk oralara. Akıllı uslu davranmak gerekiyordu. Öyle de davranmayı başardım her defasında. Ancak başa geleceği her zaman bilemiyor insan. Hesaplayamıyor. Düşünemiyor. Bu hayatta olmaz denen çok şey olup bitiyor bir anda.

Rakıyı severdim. Kokteyllerde de şaşmazdım bundan. Uç kadeh filan içmiştim. Ki üç kadeh sigara altlığı bile sayılmaz-

dı benim için o sıralarda. Kafayı bulmamıştım. Kendimdey-dim. O akşam nedense çok girgin biri olup çıkmıştım. Çok sayıda etkili konumdaki insanla tanışıp sohbet etmiştim. Ta ki o esmer kadını görene kadar. Ve o esmerin bir saniye kadar gözlerimin içine bakmasına kadar. Önce pek bir şey düşünmedim. Sonra kadına bir daha bakma ihtiyacını hissettim. Kafasını hafif yana atışı, esmerliği, saç şekli, bedenini saran giysileri, kadehi tutuşu, gülüşü çok benziyordu ayrıldığım kadına. Birden bütün neşem kaçtı. Suratım asıldı. Kahrolduğum anlar gözümün önünden gelip geçmeye başladı. Bir anda ayakta durmak bile güç bir sorun olup çıktı. Birkaç adım ötede bir sütun vardı. Ona gidip yaslanmak için harekete geçtiğim sırada, aralarında bizim müdürün de bulunduğu gurup içinden bir adam ani bir dönüş yaparken kolunu da kaldırdı. Bir şey anlatırken el kol hareketini seviyordu galiba. Ve o anda olan oldu. Adamla çarpıştık. Ellerimizdeki ka-dehlerdeki içkinin bir kısmı üstümüze ve yere döküldü. Adam sinirlendi. Ben utandıkça utandım. Müdür ters ters baktı bana bir süre. Adamdan defalarca özür dileyerek hemen oradan uzaklaştım. Ve sırtımı kolonun birine vererek rahatlamaya çalıştım. Başaramadım. Elinde tepsiyle gelen garsona bardağımı verdim ve lavaboya yolladım dikkatli adımlarla. Yüzümü gözümü yıkadım ve çıkıp gittim oradan.

O gece çok geç saatlere kadar uyuyamadım. Kısacık ve kesik uykularımda müdür canıma okuyup durdu. Sabah kalktığımda da keyifsizdim. İşe gittiğimde ise öğle vakti işten atılmaktan son anda kurtulduğumu öğrendim. Arkadaşlarımdan biri müdürün benim yaptığım "hıyarlığa" çok kızdığını ve işten atmayı düşündüğünü söylemiş. Arkadaş da benim

167

168

çok içki içmediğimi, son zamanlarda baş ağrısı çektiğimi ve bir anda başımın döndüğü için dengemi kaybettiğimi söylemiş müdüre. O da uzun bir süre kokteyllere katılmamam gerektiğini söyleyerek işten atmaktan vazgeçmiş beni. Ve o işyerinden ayrılana kadar adamın tavırları hiç değişmedi. Her zaman gözü üzerimdeydi. İyi bir açığımla yakalayınca kovacaktı beni, bunu iyi biliyordum.

İşyerinde onca felakete göğüs gererken bile hata yapmamayı başarmıştım. Ama kaderim, kokteyilde müdürümün gözü önünde merkez bankası başkanına çarptırarak ve de içkisini adamın üzerine dökerek silkelemişti beni bir kez daha...

169

Rüyalarımnda beni asla terk etmeyen, kimi zaman kabusum kimi zaman da meleğim olan o terk ettiğim cehennemde yapayalnız bıraktığım delikanlıyı çok özliyordum. Onu düşündükçe içim acımıyordu. Kanıyordu. Onun o çaresizliklerini düşündükçe deli oluyordum. Gözyaşlarını silmek istiyordum. O şaşkın halleri gitmiyordu gözümün önünden. Ne zaman onu düşünsem, aldatan ve sevilen bir kadın karşısında deliye dönen, ne yapacağına bir türlü karar veremeyen o halleri yakıp kavuruyordu beni. İnsanları seviyordu. Hayatı seviyordu. Ama sevmeyi iyi bilmiyordu diye düşünüyordum. Ve bu korkunç bir fatura olarak konuyordu önüne. Öldürmek istiyordu. Silah elinde deli danalar gibi dolaşıyordu o evde. Ama kimi öldürecekti. Bilemiyordu. Neyi öldürecekti? Öldürmekle nereye varacaktı? İhanet gerçekte neydi? Bir kadının kocası olmak tam olarak neyi ifade ediyordu? Evli bir kadın severse başka birini ne yapmak gerekiyordu? Bu soruların yanıtlarını içine sindirerek veremeyen o küçük kardeşi düşünüyordum sık sık. Elinde silahıyla kadının tepesine dikilmesini, kadının itirafı karşısında dilinin tutulmasını, güç bela yatağın içinde oturabilmek için harcadığı o büyük çaba-

170

yi, karısının parmaklarını okşamasını, neden ihanet itirafının ardından karısıyla yatmak istediğini düşünüyordum.

Tümüyle şaşkın, acıdan perişan olmuş, erkeklik onuru yerlere çalınmış bir erkeği düşünüyordum.

"Annneeeeeee! Beni niye doğurdun anne!" diye inlediği andaki çektiği acı kazanmıştı beynime. Duvarlara, banyo kapısının camına yumruk attığı o an ve kanın fişkırdığı bileğini tutarak merdivenleri inmesini düşünüyordum. O garibanı öz-lüyordum. Onun o temiz yüreğinden öpmek istiyordum. Bilerek, isteyerek bir karıncayı bile ezmek istemeyen o küçük kardeşi yeniden görmek istiyordum...

O zamanlar oturduğum apartmanın önünde geçen caddenin karşısındaki yan sokakta bir kahvehane vardı. Sahibiyle tanışırđık, ama nerede oturduğumu bilmezdi. Karabatak gibi bir adamdım, bir yere dalar belirsiz bir zamanda bir yerlerden çıkardım. Kahvehanenin önüne bir sandalye atıp oturduğunuzda bizim apartman görünüyordu. Dallarıyla evimizin balkonunu kapatan

ağaç da. Bir pazar günü on yıldan beri ilk kez sakalımı kestim. Güneş gözlüklerimi taktım. Takım elbisemi çektim ve eski oturduğum semte gittim. Kahvehaneye girdim. Patronla selamlaştık. Görünmediğimi, gelip gitmediğimi söyledi. Eskiden bazen orada kahvaltı yapardım, kavgalı olduğumuz zamanlarda karımla. Laflardık adamla bu sırada. İşlerimin yoğunluğunu öne sürdüm ve bir demli çay istedim.

Çınar ağacı henüz yapraklarını dökmemişti. Sararan yapraklar düşüyordu arada bir ama hâlâ yaprakla örtülüydü dallar. Hafif bir rüzgâr geziniyordu yaprakların arasında. Birbiri-

ne çarpan yaprakların sesini duyar gibi oluyordum oturduğum yerden. Balkon beyaza boyamıştık biz. Ama şimdi açık maviydi rengi. Demek birileri taşınmış ve bizim zevkimizi beğenmemişti diye düşündüm çayımı yudumlarken.

Dışarıda yalnızdım.

Akşam güneşi ağacın dallarında konaklıyor, rüzgârın yapraklara saldırısıyla gölge oyunları çıkıyordu ortaya. Ve ben öylece bakıyordum ağaca. Onun gölgelediği balkona. Bir zamanlar karımı sabaha kadar beklediğim, acılarımdan kurtulmak için annemin rahmine, o güvenli, günahsız yuvaya yeniden dönebilmek için dua ettiğim yere bakıyorum. Balkona. Ve oradan içeriye doğru süzülüyor bakışlarım. Ve tamam. İşte orada. Onu görüyorum. Küçük kardeşim orada, bıraktığım gibi. Oturuyor. Hiç değişmemiş. Elleri dizlerinde. Gözleri kapalı. Evde başkaları da olmalı. Ama ben sadece onu görüyorum. Oracıkta oturuyor.

Onu terk ettiğim yerde, karşısında, ayakta duruyorum. Boğazıma dizili sözcüklerin gücü dilimi döndürmeye, dudaklarımı aralamaya yetmiyor. Çevremdeki her şeyi bir sis perdesinin, ıslanmış, buğulanmış bir camın ardından görüyorum ve gözlerim acıyor. Çok acıyor gözlerim. Çayımı çarçabuk bitiriyor ve ayrılıyorum kahvehaneden.

171

172

Baharlar, yazlar, sonbaharlar, kışlar gelip geçti. Bir kez daha, bir kez daha gelip geçtiler. Dünya tam beş kez dolaştı güneşin çevresini. Ve ben artık yolun yarısının kapısını çalmıştım. Sorunumu dondurmuş, aldatılmışlığımı derinlerde bir yerlere kapatmış, kendimle hesaplaşmayı ertelemiştim. Gücüm yoktu çünkü. Olumsuzlukları görmezden gelerek acıya katlanabiliyordum. Sağlıklı bir yol değildi elbette. Ama her zaman sağlıklı yolu tercih edemiyordu ki insan!

İyi değildim aslında. Hâlâ yalnızdım. Hâlâ ruhumu aç bırakan sevişmelerle idare ediyordum. Hâlâ çok okuyordum. Hâlâ durmadan yazıyordum. Hâlâ güzel kadınlardan uzak duruyordum. Hâlâ aşık olmaktan korkuyordum. Hâlâ anneme durumu anlatmakta tereddüt içindeydim. Hâlâ hayatın anlamını sorguluyordum. Hâlâ mesleğimi icra ediyordum. Hâlâ borçlarım sırtımda bir kamburdu. Hâlâ hiçbir kadına güvenmiyordum. Hâlâ ağlıyordum içkiyi fazla kaçırdığımda. Hâlâ o korkunç itiraf gecesini rüyalarımda görüyor, ter içinde uyanıyordum. Hâlâ karımdan nefret ediyordum. Hâlâ aldatılmayı yediremiyordum. Hâlâ yara içimde tazeydi. Hâlâ, aldatılmış erkek psikolojisini yenememişim. Hâlâ küçük kardeşi-

nün o korkunç çaresizliği yüreğimi dağılıyordu. Hâlâ bazı fıkraları dinlemekten nefret ediyordum. Hâlâ sıkı bir rakıcıydım. Senin gibi biri öldürürdü sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. Hâlâ kendimle ve korkularıyla yüzleşmeye korkuyordum. Hâlâ sevilmemek için her şeyi yapıyor ve sevemiyordum. Hâlâ bazen kabul edilebilir bir seviyede, bazen de başa çıkılması zor bir depresyonun pençesindeydim. Hayatımın bir parçası olan melankoli hâlâ yol arkadaşım.

Her şeyin olduğu gibi kaldığı ya da çok ağır devindiği bir yarı uykulu dönemdi benim için o yıllar. Her şeyi gömmüş, varlıklarından haberdar ama yoklarmış gibi davranarak geçirdiğim yıllardı bunlar. Yaralar her an kanamaya hazır ve ben o son dokunuştan kaçınarak kanatmıyordum onları. Hayattan inadına saklıyordum kendimi.

173

174

Güneşli, ılık, insanın ruhuna akan bir bahar günüydü ve çalıştığım gazetede hayatımın en önemli projelerinden birine start verdi yayın müdürü. Artık 36 yaşındaydım. Ve hayat uzun yıllar sonra ilk kez gülüyordu yüzüme. Hayır, gülmek az kalırdı. Kahkaha atıyordu hayat.

"Sen" dedi yayın müdürü, "bundan böyle yazarlık yapacaksın. Hadi kolay gelsin."

O anda ne mi hissettim?

Bunu anlatmak o kadar kolay değil. O sırada kalkıp yayın müdürünü kucaklayıp candan bir teşekkür etmek istedim desem, sanırım çok şeyi anlatmış olurum. Ve içimin dolup taşıdığını, kalkıp ilk imzalı yazımı kaleme alacağım masama giderken bütün duyularımın ayakta olduğunu ve sırtımın terden sırlıklam olduğunu söylesem yeter mi?

Ya da inanmadığım tanrıya dua ederek ilk cümleme başladığımı söylesem, yeter mi duygularımı anlatmam için?

Empati yeteneğimin güçlü olduğunu söylerdi dostlar ve hocalarım. Cesurdum. Duygularımı ifade ederken korkmu-yordum kendimden. Birileri ne der gibi kaygılarım çok azdı. Ve alanım insan olacaktı. İnsanın hayatın karşısındaki halle-

ri olacaktı. İnsanı harekete geçiren dürtülerle ilgilenecektim. Korkular, hayal kırıklıkları, açmazlar, aşk, sevgi, yalnızlık, özlemler, evlilik, ayrılıklar, ihanet, yaşam biçimleri, acı, utanç, başarı, başarısızlık, kin, nefret, intikam, şiddet, kadınlar, erkekler, hergelelik, serserilik, aylaklık, tembellik, günah, yasak, cinsellik gibi tümüyle insanın doğasında varolan şeylerle ilgilenecektim. Bir anlamda kendime, yaralarım, hayata meydan okuyacaktım artık. Kendimle, insanlarla, toplumla hesaplaşacaktım. İçimde hep akacak bir mecra arayan ama bulamayan o güç, akıp gidecekti. Güç bazen şefkat olacaktı, bazen bilgi. Bazen aşk olacaktı, bazen tutku. Bazen alışkanlık olacaktı, bazen hayranlık... Güç göstermeliydi kendini.

O itiraf gecesinden sonra ancak o gün, yazımı yazıp bitirdikten ve kendimi tek başına kutlamaya karar vererek Dolma-bahçe'de bir çay bahçesinde Boğaz'ı seyre dalıp çayımı yudumlarırken derin bir soluk aldım ilk kez. Güç insanı rahatlatıyordu. Öfkem azalmıştı sanki aniden. Daha bir hoşgörülü

olduğumu hissediyordum. Daha mütevazı bir kimlik gelip kuşatmıştı beni. Her türden insan halini yazacağım için önce onları anlamam gerektiğini düşündüm uzun uzun, o çay bahçesinde.

Boğaz'ın suları nazlı nazlı çarpıyorlardı önümdeki beton bariyerlere.

Yüz hatlarımın hiç o kadar gevşediğine tanık olmamıştım yıllardan beri. Sevişirken bile kendinde olan bir adamdım yıllardır. Bir anlık bir gevşemenin ardından yeniden o toplumdışı yaratık alıyordu pençesine yüz hatlarımı. Eksiyor-du suratım. Öfke hüznle harmanlanıyor, bakışlarım gölgeleniyordu.

175

176

Çaya doycak gibi değildim. Bir demlik istedim garsondan. "Bana bir demlik çay getir usta" dedim. "Emriniz olur abi" demişti garson gülümseyerek.

Heyecanlıydım. Yüz binlerce insanın karşısına çıkacaktım. Öyle sıradan bir çıkış olmayacaktı bu. İddialı çıkacaktım. Ne kendimi ne de okurlarımı aldatacaktım. Yalın olacaktı yazılarım. Herkes bir kez okuyunca ne dediğimi anlayacaktı. İlkokul mezunu ev hanımlarından felsefecilere herkese hitap etmek zorundaydım. Ve bunun yolunu sözcükler gösterecekti bana. Yalın, anlamlı, ama vurucu sözcükler. Okuyan herkes yazılarımda kendine dair, kendi hayatından bir şeyler bulmalıydı. Bunu sağlamak zorundaydım. Bu işi yapacaktım. Günün birinde olmadı ne yapalım, buraya kadarmış diyerek pes edip kaçmayacaktım. Gönüllere akacaktım. İnsanlar yırtılıp perişan oluncaya kadar taşıyacaktı yazılarımı çantalarında. Evlerinde duvarlara asacaklardı. Gençler sevgililerine gönderecekti. Yaşlı insanları gençlik günlerine götürecektim. Okurlarıma bazen kendimi bazen de kendilerini anlatacaktım. Birlikte üzülecek, birlikte sevinecektik okurlarımla. Ben bir yazıyı gözyaşlarına boğularak yazabilmişsem şayet, okurlarım da gözleri buğulanarak okuyabilecekti o yazıyı ancak. Çok sayıda insan yazımı okuduktan sonra "Tam da beni yazdınız" demeliydi bana. Okurlarımın evlerine girecektim. Onlardan biri olacaktım. Kendilerinden biri olarak göreceklerdi beni. Sıradan insanların abisi, kardeşi olacaktım. Param hiçbir zaman olmamıştı. Ve daha uzun yıllar da olacağı benzemiyordu. Ama olsa bile o sokaktaki insandan kesinlikle kopmayacaktım. Manevi annelerim, manevi kızlarım olacaktı. Yazılarımı hayatın ta içinden alacak ve aldığım yerlere geri verecektim.

Sert bir dalga gönderiyor Boğaz bariyerlere bu kez.

Kendime bile acımasızca saldıracaktım gerektiğinde. Hile, entrika, büyüklük kompleksine geçit vermeyecektim. Hata da yapacaktım elbette. Ama hemen ardından samimi bir özürle çıkacaktım okurlarımın karşısına. Genel doğrular diye bir derdim olmayacaktı. Her insanın kendi doğruları olduğunun bilincinde olacak ve insanı anlatacaktım. Ukalalık etmeyecektim. İnsanlara akıl fikir vermek, doğruları gözlerinin içine sokmak gibi bir niyetle çıkmayacaktım yola.

Bir kadın tarafından yıkılan hayatımın küllerinden yeniden doğarken kadınları koruyacaktım yazılarımda, erkek okurlarımın tepkisini çekmek pahasına. Ama kadınların yüzlerine aynaları tutmaktan da çekinmeyecektim.

Hayat olduğu gibi, doğal haliyle akıp gidecekti satırlarımda kısacası...

Ve başarırım, asla şımarmayacaktım.

Peki bütün bunları başarmam zor olmayacak mıydı?

Bunu da düşündüm o çay bahçesinde, dalgaların türküsünü dinlerken.

Hayır zor olmayacaktı. Olmayacağına emindim.

Çünkü bütün bunları kendim olarak, olduğum gibi davranarak, insana saygı göstererek yapabiliirdim.

Zor olmayan buydu işte!

Bir demlik çay bitti. Bir kez daha baktım kalkmadan önce uzun uzun, pencerelerine akşam güneşinin yansıdığı Üsküdar evlerine. Binlerce yıldan beri hiçbir şeyi umursamadan akıp giden suya. Gelip geçen irili ufaklı teknelere. Kız Kulesi'ne. Ve "Tanrım yüzümü kara çıkarma" diye bir dua

177

178

döküldü sessizce dudaklarımdan. Ve hemen yakınlardaki camiye baktım nedense hemen, ilahi bir emir almışçasına. Sonra da güldüm iki elimi yana açarak...

Aradan iki yıl bile geçmemişti...

Başarmıştım! Dahası da vardı. Umduğumdan çok daha fazlasını vermişti bana okurlarım. Bağırlarına basmışlardı beni. Bir yazara göre, şayet bir yazarın sadık tek bir okuru varsa bile o başarmış sayılmalıydı. Oysa benim çok kısa sürede binlerce sadık okurum olmuştu. Onlarla gönül bağı kurabilmişim. Bir sonraki yazımı bekler olmuşlardı. İçten, sıcak, samimi, doğal insanlar kendilerini bulmuşlardı bir şekilde yazılarımda.

Evet başarmıştım. Tanrı yüzümü kara çıkarmamıştı. O çay bahçesindeki duam kabul olmuştu. Ve tanrı bu tanritanımaza, neden bana dua ettin diye hesap sormayacaktı. Biliyordum bunu.

Bu memleketin hemen her yerinden okurum vardı artık. Köşemde telefon numaram da vardı. Ve arayan okurun karşısına doğrudan ben çıkıyordum. Sekreterim yoktu. Okurlarımla iki dakika içinde kırk yıllık dost gibi oluyorduk. Bana isimle hitap etmelerini istiyordum. Usta, hoca, baba, fakir demeleri de hoşuma gidiyordu. Ben de onlara isimleriyle hitap ederdim. Sık sık bir araya gelirdik okurlarımla. Çok sayıda ilimizden okurum çıkıp geliyordu İstanbul'a. Kimi görmeden aşık olduğu için geliyordu. Kimi sadece cinsellik için geliyordu. Kimi rakı içmek için geliyordu. Kimi görmek için

geliyordu. Kimi düşünce alışverişi için geliyordu. Belki inanmayacaksınız ama kimisi de yanımda tatlı bir serseriliğin stajını yapmak üzere geliyordu. Ve bir sevgiliyi yakıştırmıyorlardı bana okurlarım. Evli olanlar bile hayatıma giren birini kıskanıyordu. İş isteyenler çıkıyordu aralarından. Yardım isteyenler oluyordu. Edebiyata düşkün çocuklarını alıp geliyordu anneler, babalar. Ayrılık acısı çekenler geliyordu. Terk edilenler, terk edenler. Kocalarından dayak yiyenler. Haklarında

aileleri tarafından infaz kararı verilenler geliyordu. Duygusal ilişkilerde akıl almak isteyenler geliyordu. Aldatılanlar, intihar etmek isteyenler, birkaç kez intihara teşebbüs edenler geliyordu.

Platonik aşk yaşayanlar vardı benimle. İnce belli bardaklar, kalemler, rakı mezeleri, içki, tespah gönderenler oluyordu. Bir fidan dikip fidana adımı verenler oluyordu.

Haftada birkaç kez sohbet etmek için arayanlar oluyordu. Sırlarını paylaşmak isteyenler arıyordu. Yargılanmadan, kendini olduğu gibi ortaya koyarak konuşmaya özlem duyanlar arıyordu. Sesimi duymak isteyenler arıyordu. Yazılarımla ses tonumun uyumunu merak edenler arıyordu. Rakıyı nasıl içmesi gerektiğini öğrenmek isteyenler arıyordu. On beş yıl önce asker ocağında bir arada bulunduğum arkadaşlarım arıyordu.

Liseden arkadaşlarım arıyordu. Öğretmenlerim arıyordu.

Babam yazılarımı seviyordu. Gözlüklerini burnunun üzerine indirip öyle okuyordu yazılarımı kahvede. Gurur duyuyordu benimle.

Yazılarım radyolardan canlı yayınlarda okunuyordu. Dergilerde kullanılıyordu. Alıntılar yapılıyordu. "Yazılarınızla

179

180

güne başlıyorum" diyordu bazı okurlarım. Telefonu ben açmadığımda ses vermeden telefonu kapatan okurlarım vardı. "Seni çok seviyorum" diye haykıran okurlarım vardı telefonda. Sağlığımla ilgilenen ve ilaç tavsiye eden okurlarım vardı. Evlerine konuk olduğum okurlarım vardı. Sabah kahvaltılarını birlikte yaptığım okurlarım vardı.

Yazı yazıyordum. Okurlarımla ilgileniyordum. Aşık ola-madan sevişiyordum. Hayatı gözlemliyordum. Kitap okuyordum ve içki içiyordum. Artık aşık olmak istiyordum.

Keyfim yerinde sayılırdı. Yazmak kendime getirmişti beni. Hiçbir zaman tadamayacağım o manevi hazları tattırmıştı bana yazılarım. Okurlarım dünyanın en güzel armağanını sunmuşlardı bana. Sevgilerini vermişlerdi. Artık güçlüydüm ve her şeyle savaşılabildim. Her şeyle yüzleşebildim diye düşünüyordum. Kendimle bile. Bu kapı ardına kadar açılmıştı.

I

Tam olarak bir kural mı bu bilmiyorum. Ama neyi yaşadığın daha doğrusu hayatı nasıl algıladığın biraz da yaşadığın yere ve kahramanı olduğun olaylara bağlıdır diye düşünüyorum. Dostların, arkadaşların kimler? Onlarla ne kadar yakınsın? İlişkilerinde ne durumdasın ve kimlerlesin? Ne tür mekanlara takılıyorsun? Hangi kitapları okuyor, hangi fıkralara gülüyorsun? Hedeflerin nedir? Hayattan ne bekliyorsun? Kendine uygun bir hayat mı yaşıyorsun? Sorular çoğaltılabilir elbette. Ancak temel olarak bu ve benzeri soruların yanıtları senin hayatta nerede durduğunu gösterirdi. Hani bir yerden başlayacaktık ya, geciktirmenin anlamı yok. Önce en yakından, yaşadığım yerden ve olaylardan başlayalım dedim.

Buz gibi bir hava var dışarıda. Karakiş dedikleri bu olsa gerek. Çok fazla sigara içtiğim için pencereyi açıp havalandırmak gerekiyor evi sık sık. Bu anlarda anında içeriyle dalıyor karakiş soğuğu. Ama evin içi de soğuk olmasına karşın nedense üşümüyorum. Elimde ince belli bardak. Sımsıkı tutuyorum onu. Avucumu ısıtıyor. Sonra öteki elime alıyorum bardağı. O da ısınıyor. Sonra da içimin ısındığını his-

181

182

sediyorum. Pencereyi kapatıyorum ve bir koltuğa atıyorum kendimi. Önce evi düşünüyorum. Sonra o evde başıma gelen olaylardan bazılarını. Daha sonra da karışık bir hal alıyor durum...

Eski koltuklar. Neredeyse bir yıldan beri temizlenmemiş iki halı. Haftada iki kez ancak yıkanan bulaşıklar. Sağı solu sakat kalmış sandalyeler. Parasını zamanında yatırmadığım için sık sık kesilen sular. Su kaçıran musluklar. Üç dört ayda bir kesilen elektrik. Mutfak dolabında hemen hiç kardeşi olmayan tabaklar. Takım olmayı asla başaramamış tencereler. Böcekler. Kullanılmayan bir odayı mesken tutan ve her yere sılmış kuşlar. Birkaç tahtası eksik bir yığın konuğu ağırlamaktan yorgun düşerek yaylarını ikide bir öksürten yatak. Üzerinde bir yığın sevgilinin hatıra ve resimlerinden oluşan bir koleksiyona yataklık eden ahi gitmiş vahi kalmış bir vitrin. Duvarlarda çocuklu kadınların çocuklarının yaptığı kara kalem çalışmaları. Evde çılgınlık atarak bana saldıran kadınları boğazladığımı düşünerek evi ziyaret etme gereği duyan polisler. İntihar edeceğim diyerek sabaha karşı evden kaçan ve don gömlek peşine düştüğüm yarı kaçık kadınlar. Okuduğum şiirleri beğenmeyerek havlayıp duran pencere altı köpekleri. Kızlarıyla evlenirsem miras olarak bana kalacak malların listesini sunan yaşlı cadılar. Açık bıraktığım mutfak penceresinden girerek evde nevale arayan fareler. Böyle bir evi bile beğendiğini söyleyerek yaşam biçimime övgüler düzen entelektüel kadınlar. Kocalarından dayak yiyen ve evi-

me sığınan çaresizler. Yüzlerini bir daha asla göremeyeceğim, görsem de tanıyamayacağım özgür kız ayakları çeken bar insanları. Memleketin uzak köşelerinden sırf benim yaşadığım yeri görmek için çıkıp gelen yarı aydın, yarı deli kadınlar. Derin sarhoşluklarımda tavanlara fırlattığım ayakkabılarımla izleri. Yanlarındaki küçük çocuğun benim olduğunu iddia ederek kapiya dayanan kadınlar. Platonik aşkı benimle aldatmak istediğini iddia ederek çıkıp gelen evli kadınlar. Kıskançlık krizleri geçirip penisimi sabaha karşı kesmeye çalışan deli sevgililer. Yanlarında diğer kadınlarla konuştuğum için hücre kadar küçük mutfağı ağlama duvarına çeviren 'seven' kadınlar. Benim gibi bir adamla evlenip çoluk çocuğa karışma hayalini kuran şaşkınlar. Gecenin yarısında rakıyı kapıp gelen sanatçılar. Yanındaki ucuz kadınla yatacak yer bulamayınca bir yalan uydurarak evimde kalmaya çalışan uzak dostlar. Öfkesinden saldıracak yer bulamayınca hıncını buzdolabından alan eski sevgililer. Başkalarına hitaben yazıldığını iddia ederek yazılarımı gözümün önünde yırtmaya kalkan serseriler. Her zaman sigara izmaritleriyle dolu kül tablaları. Yerlerde sigara yanıkları. Bira kapaklarını açmakta kullanılan kapı kolları. Sevgililerine yanımda olduklarını gururla söyleyerek onları kışkırtan, delirtmeye çalışan ama ruh orospusu olmadığını iddia eden kadınlar. Rakı parasına kurban giden kitapların kitaplıktaki yerlerine bakarak hüzünlenmeler. Çevrenin evi sürekli olarak gözaltında tutma sevdası. Gelip giden kadınlara yönelen aç ve meraklı bakışlar. Yıllarca aynı apartmanda oturduğum halde tanımadığım komşular. Dairenin birini mesken tutarak genel hizmet veren kadınlar. Hırsızların insafına terk edilmiş kapı kilitleri.

183

Donlarımı bile alma cüretini gösteren hırsızlar. Evi zor bulduğum gecelerde açık unuttuğum kapılar. Kışın bile halının üzerine uzanıp sızmalar. Böyle bir evde bir yazarın nasıl yaşayabildiğine, neden yaşadığına şaşırıp kalan tamirciler. Pislikten artık dışarıdan bakıldığında evin içini göstermeyen suya hasret pencere camları. Yatak yerine banyo küvetinde sızıp kalmalar. Sık sık gerçekleşen alacaklı ziyaretleri. Kendi hayatlarının celladı tiplerle sonu gelmez sanat, edebiyat, şiir sohbetleri. Sabah bir kadının bakkala bıraktığı, akşam ise bir başka kadının oradan alarak kapıyı açtığı anahtarlar. Evli kadınlarla birlikte olmama kuralını bir kez bozmak. Ve kadınla her yattıktan sonra "Ben bir orospuyum" diyerek dövünmeleri. Yanımdaki kadınların sık sık değiştiğini görerek ayıplayan, ama birisi uğruna on karı boşamaya hazır aç gözlü mekan sahipleri. Bir gün değişirim umuduyla hâlâ beni sevmeye direnen anaç kadınlar. Sabaha karşı şair dostu uyandırıp sevgiliye şiir yazması için diretmeler. Kavgalar, sigarasız geceler, ihanetler, kendi hayatımdan yola çıkarak yazdığım ve okurken gözlerimin dolduğu yazılarım. Uzak illere ansızın verilen kararlar çıkılan seyahatler. Aşık kadınlarla geçirilen iki günün ardından bir an önce çekip gitmesi için dua etmeler. Mide sancıları, bel ağrıları, birbirine karışmış saç sakal. Başa gelen her şeye eyvallah çekmeler. Yarının ne getireceğini yarının kendisine bırakma pervasızlığı. Sinir krizleri, duvarları yumruklamalar.

Bazı hayatlar yorar insanı. Zor hayatlardır bunlar. Hayatın zorluğunun kimin kabahati olduğunun önemi yoktur burada. Sert bir hayattır yaşanan. Nice fırtınalarda savrulmuş, uçurumların kenarlarından düşerken son anda bir eğrelti otuna tutunmayı başarmış ve daha sonraları yeniden oralara düşmüş bir hayattır yaşanan. Ve bu hayatları yaşayanlar yorulur elbette. Ve sanırım okuyanlar da alır bu yorgunluktan payını. Ve her iki taraf da biraz soluklanmak ister. Durup dinlenmek, yaşananların ne anlama geldiğine bakmak ister. Ve binlerce harfin ahenk içinde biraraya gelerek oluşturduğu yollarda biraz gezinmek...

Kadıköy'ün gece yarısı serserileri bile tanıdı beni o zamanlar. Onun için dışarıda olmaktan korkum yoktu. Sahilde kocaman bir kayanın üzerine oturup sigaramı içerek düşünebilirdim. Vapurların, aşıkların, işçilerin, insanların, serserilerin elini eteğini çektiği kara bir gecede bile olsa.

Uzaktan bir gemi düzenli bir şekilde homurdanarak yarıyordu suları. Marmara Denizi'nden çıkıyor ve boğazın sularına giriyordu. Burnunda bir ışık vardı. Ve ışık taşıyordu denizi. O taşıyor vapur da ardından sürüklüyordu kendini, suların üzerinde hedefine doğru. Martıların beyaz kanatları seçilebiliyordu karanlıkta.

Ve ben orada oturuyordum. Yıllardan beri hedefsizdim. Bir gemi kadar olamamıştım. Bir dişi kuşu idare etmeyi başaramamıştım. Kuş uçup gittiğinde ise dehşete kapılmış, şaşırılmış, tam anlamıyla çökmüş, mahvolmuştum. Kanatları daha güçsüzdü benden, daha gerideydi, daha donanımsızdı, ama uçup gitmeyi başarmıştı. Ve ben o salonda, duvarın dibinde, elleri dizlerinde kalakalmıştım. Sonra orada da bannamaya-çağımı anlayınca ayağa dikilmeyi denemiş, elimde bir bastonla hayatın içine karışmaya çalışmıştım. Ve hayatla resmen tekme tokat birbirimize girmiştik. Çatışmadan kayıtsız şartsız teslim olmaya kadar bir yığın ara istasyonlarda bulunmuş, kendimi tüketilmeye

bırakmıştım. Ve tam sekiz yıl sonra karanlık soğuk bir gece, yıldızların o sönük ışıkları altında bir taşın üzerinde oturuyordum.

Bunca kadın tanımıştım o yıllar boyunca. Ama bir sorunun yanıtını arıyordum hâlâ. Bir kadınla evli olmak neydi? Ve ben nerede yapmıştım muhteşem hatayı?

Evlilik bir kale gibiydi diye düşünüyordum. İçinde gürültülü patırtılı ya da sessiz kıyametler kopardı ve içerde bulunanlar dışarıya kaçmaya çalışırdı, dışarıdakiler ise

içeriye girmek için uğraşıp dururdu. Kendine özgü kuralları olsa da izlenecek bir yol haritası vardı her zaman evliliklerin. Erkeğin ve kadının rolleri belliydi üç aşağı beş yukarı.

Erkekten koruma beklerdi kalenin içindeki kadın, dışarı-dakilerin içeriye girmesini engellemek erkeğin göreviydi. Erkek güvenlik görevlisiydi. Kadının başında bekleyecekti. Saldırıları savuşturacaktı. Yuvayı koruyacaktı. Bunu yaparken tam anlamıyla gerçek bir erkek gibi davranması gerekiyordu. Sert erkek olması şarttı. Her ne kadar erkek her zaman tetikte beklese de her an saldırı olmuyordu elbette. Dışarıdakiler de her an pusuda değildi. Onlar da mola veriyordu. İşte o anlarda erkek erkekliğinden taviz vermeliydi. Kadın beklerdi bunu. Kapıdan içeriye girerken erkekliğinin bir kısmını dışarıda bırakması beklenirdi erkekten. O aslan gibi kükreyen adam gidecek yerine karısına yardımcı olan, sevecen, parmakları bir kadının ince parmakları gibi narinleşen biri olup çıkacaktı. Karısını sevecek, okşayacak, incitmeye-cekti çünkü. Kılıcı pençelerini hemen tımandan geçirip kadife yumuşaklığına taşıyacaktı. Çünkü kadın aynı zamanda aşk da bekliyordu erkekten. Erkek, erkekliğinin bir kısmından vazgeçerek aşk adamı olacaktı. Aşk insanı biraz kadınsılaştırırdı çünkü.

Erkek ne kadar güvenilir biri olursa olsun, her zaman kadının kuşkulu bakışlarını üzerinde hissedecekti. Ona tam olarak güvenmeyecekti kadın, hiçbir zaman olmayacaktı bu. Ve erkek sürekli olarak kendini aklamak zorunda kalacaktı. Bir kadının güvенеbileceği tek şey çocuklarıydı çünkü. Ve erkek günün birinde çekip gidebilirdi. Kadının erkeği olma-

187

188

yabilirdin günün birinde. Ama çocukları hep onun olacaktı. Belki de bunun için çocuk doğduğunda koca kendini dışlanmış hissediyor, huzursuz oluyordu.

Kadın çoğu kez isteklerini doğrudan söylemeyecekti. O istekleri erkeğin anlamasını bekleyecekti. Bir kocanın temel görevlerinden biriydi bu. Ve burada muazzam bir tehdit vardı erkeğin karşısında. Sen bir koca olarak kadının o masum isteklerini anlayamazsan kalenin dışında "anlamak" için bekleyen erkek çoktu. Radarlarını dikmiş bekleyen çoktu. Açık ya da gizli bununla tehdit edilirdin işte.

Duygulu, kırılğan, çabuk incinen bir erkek olman yetmez. Hatta başına bela bile olur bu güzelliğin. Sert bir kavga edersiniz. Kişiliğine saldırır kadın. İncinirsin. Ve sen karşısına geçip durumu tartışırsın. Çoğu zaman seni aslında dinlemediğini anlarsın çok sonraları. Sorun önemli değildir o sırada. Gidip ona sarılmayı bekler. Sanki o incinmiş gibi yapar. Ve sen gidip sarılmazsan ve de bunu alışkanlık haline getirirsen, sarılmaya hazır birilerinin varlığı düşmeye başlar zamanla kadının

zihnine. O sırada sorunun çözümü hiç önemli değildir kadın için. Çünkü kadın o sorunun çözülmeyeceğini bilmektedir. O sorunla birlikte yaşayacaksınız. Öyle ya da böyle değişik kılıflar altında, farklı ambalajlarda önüne çıkacaktır o sorun. Ve sen her seferinde kavga edecek, kendini haklı bulacak ama gidip karını saracaksın.

Her zaman becerikli olmak zorundasın. Aksi durumda kalenin dışındaki erkeklerle karşılaştırır seni karın. Gerçi başarılı olsan da yapar bunu mutlaka. Ama sen bilmezsin en azından. Yüzüne vurulmaz. Çok çalışırsan yorulursun. Hele bir de beyninle iş yapıyorsan daha çok yorulursun. Ve sen-

den kaliteli bir seks istenir. O anda. O yorgunluğun üstüne. Birkaç gün başım ağrıyor dersen şayet, bittin demektir. Para kazanıyorsun, bu iyi. Takdir edilirsin karın tarafından. Ama öteki cepheyi de hiç mi hiç çıkarmayacaksınız aklından. Yoksa komşunun tembel, hiçbir halt düşünmeden yiyip içen kocasının performansıyla seninki koyulur teraziye.

Bilmediğim bir şey daha vardı o zamanlar. Hiçbir erkek bir kadını tam olarak mutlu edemezdi. Çünkü kadının iç dünyasının zengin labirentlerine inerek, onu mutlu edebilecek gizleri arayıp bulmak hiçbir erkeğin yetenekleri arasında değildi. İşini gücünü bırakıp karın istediği için o gününü ona ayırırsın. İsteddiği her yere gider, onu mutlu edebileceğine inandığın her şeyi yaparsın. Ve bir dondurmacının önünden geçersiniz bir ara. Daha önce defalarca geçmişsinizdir oradan. Ve sen ona dondurma isteyip istemediğini hep sormuş-sundur. Ve sana hayır demiştir. Ama o gün o saatte onun dondurma isteyebileceğini bilmek zorundasın. Bunu hissedeceksin. Hissetmezsen o gün yaptıklarından sakın bir daha söz etme. Onlar çoktan çöpe atılmıştır. Kadın için önemli olan o andır. Canı dondurma çekmiştir. O gün istemiştir. Ve sen oralı bile olmamışsındır.

Evlenmekle, sosyal hayat, -kendine ait küçük de olsa- bir dünya hayallerinden vazgeçmek zorundaydın bir erkek olarak. Bu sana doğrudan söylenmezdi elbette. Satır aralarında söylenirdi. Arkadaşlarıyla gereğinden fazla zaman geçirdiğinde kavga çıkarılarak ya da küsülerek ya da o gece sevişil-meyerek ya da surat asılarak ya da seni sinir edecek bir laf edilerek hissettirilirdi sana bu özgürlüğünün, kendine ait zamanının olmaması gerektiği. Evet, başarılı olmanı isterdi ka-

189

190

din. Ve başarı da sosyal bir ilişkiyi gerektirirdi. Sosyal ilişkilerin güçlü olması şarttı. Ama bu ilişkiler kadının denetleyeceği sınırların içinde kalmalıydı. Ve görüşeceğin insanların içinde kadınların olmaması gerekiyordu. Olursa da karın onlarla tanışmak, onları yakından tanımalıydı. İki ayağın bir pabuçta olacaktı. Ama başaracaktın. Evlenmekle daha baştan küçük bir dünyaya razı oluyordun. O dünya sana yetmeyebilirdi. Ama karının istediği tam da buydu işte. İkinize ait küçük bir dünya. O dünyanın sınırlarını zorlayarak başarmaya kalkarsan ilişkin bozulurdu. Çünkü o sınırların dışında çok sayıda avcı kadın vardı ve her an üzerine atlayabilirlerdi. Bu durumda geriye tek bir seçenek kalıyordu. Az olsun bizim olsun. Ve erkeğin başarısı o küçük dünyaya zarar verdiği anda kadının düşmanlığını üzerine çekiyordu. Erkeğin ilgisi bölünüyordu çünkü.

En haksız olduğu durumlarda bile karını savunmakla yükümlüydün bir koca olarak. Çünkü siz bir aileydiniz. Doğruyu savunmak size kalmamıştır. Önemli olan doğru değil, ailenin korunmasıdır.

Karının gelişimi için ne yaparsan yap bir önemi yoktur. Ha sana içten teşekkürlerini sunar elbette. Ama burada önemli olan onun için ne yaptığın değil, ne yapmadığıdır. Başkalarının karılarına yaptığı ve sen düşüncesizliği nedeniyle unuttuğun şeylerdir önemli olan. Ve bunlar her tartışmanızda önüne konur cami avlusunda bırakılan bir çocuk gibi.

Çok az kadın kayıtsız şartsız severdi kocasını. O da bir süre için. Çünkü erkek hem bir aşık hem de koruyan sert erkek rollerini bir arada uzun süre götüremezdi. Böyle bir şey

imkansızdı. Ama kadın imkansızı isterdi. Ve sen birinden ötekine çabucak geçebilmeliydin. Başaramazsan halin harap demektir. Güven daha kolay verilir. Erkeğin gücü sağlardı bunu. Ama aşk cephesi zayıf kalırdı zamanla. O andan itibaren karın katlanmaya başlardı sana. Senden daha iyisini arama zamanının geldiği düşerdi ufaktan karının bilincine. Ve dışarıda bu tür durumları algılayacak, karının o zayıf, aşka muhtaç hallerinden "anlayacak" çok sayıda erkek bulunurdu. Ve karın zamanla algılamaya başlardı, farkına varırdı o erkeklerin. Karına aşkı verirken yeterince kadınlaşmıştın sen. Ve sıra başka bir erkekteydi. Kadınlaşma sırasını o alıyordu. Ve kadın burada temel bir hata yapardı. O dışarıdaki erkeğin, o yabancı, o çekici yarattığın, o kocanın sunamadığı aşkı sunmaya hazır adamın da çok geçmeden kocası gibi olacağını, olmak zorunda kalacağını bilemiyordu. Çünkü o erkek de bir süre sonra kadınlaşmaya isyan ederek eski erkeksi halini almak zorunda kalacaktı. Ve kadın artık kocasına benzemeye başlayan o erkeği de silecekti defterden.

Sen bir erkektin ve karını kadınlardan da kıskanacak halin yoktu elbette. Ama karın seni erkeklerden de kıskanırdı. Hayır, senin cinsel tercihinden kuşkulandığı için yapmazdı bunu karın. O erkeklerle geçirdiğin zamanı kıskanırdı. Kendisine ayırdığın zamandan çaldıkları için kıskanırdı arkadaşlarını karın. Ve sen sevdiğin arkadaşların ve karın arasında heder ederdin kendini.

Kendine bakmak, iyi giyinmek zorundaydın bu arada. Ama giyim zevkin karının zevkine uygun olmalıydı en başta. İyi giyinen erkeklerin kadınların ilgisini çekeceğini bilirdi karın kuşkusuz. Hem de adı gibi bilirdi. Ve seni çaktırmadan

191

192

sınava sokardı böylece. Hem kadınların ilgisini çeken bir erkek olacaktın, hem de karından başka birini görmeyecekti gözün. Ve karın gurur duyacaktı seninle.

Başkalarının yanında sana hizmet etmekten zevk alırdı karın genellikle. Bir mekanda ondan başka bir kadının, çok samimi olduğunuz bir kadının bile sana bir bardak çay vermesi başlanacak bir tavır olamazdı. Sen onun biricik koca-sıydın çünkü. Alt tarafı bir çay deyip geçemezsiniz yani.

Ne kadar sert bir erkek olarak nam salarsanız salın, konu komşunun, dostların, tanıdık tanımadık herkesin yanında iplerin karınızın elinde olduğunu hissettireceksiniz. Herkesle başa çıkabileceğinizi, ama bir tek karınızın önünde baş eğdiğinizi söyleyeceksiniz. Sizi tek dize getiren odur. Ve bu hazzı tam yeri geldiğinde yaşatacaksınız karınıza. Öyle ulu orta her yerde değil.

Doğada çok az hayvan türünün dışında tüm erkekler çok eşlidir. Ve yuvayı dişi kuş yapar. Siz bir erkek olarak eğer bir yuvaya sahip olmak ve orada mutlu olmayı umut ediyorsanız eğer evlenirdiniz. Ancak hayvanlar aleminin tersine siz tek eşli olmak zorundasınız. Bir kadını seçtiğiniz

için diğer tüm kadınlardan vazgeçtiğinizi ilan ediyorsunuz demektir. Karınız için de aynı şey geçerlidir tabii ki. O da tüm erkeklerden vazgeçecek ve mutluluğu sizinle yaşamak isteyecektir. Bir erkek olarak burada da başınız dertte olacaktır, elden ayaktan düşünceye dek. Zira binlerce yıllık avcı geçmişinizden bugünlere sarkan bir iz olup olmadığı karınız tarafından hep izlenecektir. Geçmişte çok fazla ceviz kırıp çapkınlıkta nam sahibiyseniz şayet, işiniz gerçekten çok zordur evlendiğinizde. Geçmişiniz pek çok nedenle karşınıza çıkarılacaktır. İzah etmek-

te en küçük bir zorlukla karşılaştığınız her tavrınıza kuşkuyla bakılacaktır. Ve siz her zaman savunma durumunda kalacak, aydınlanmamış her ayrıntının hesabını vermek zorunda kalacaksınız. Bu arada kadın arkadaşlarınızdan ebediyen vazgeçmeniz gerektiğini söylemeye gerek bile yok tabii ki. Çünkü siz çapkın biri olarak uçkuruna düşkün ve kadınlar tarafından "kolay" bir hedefsinizdir. Zaaflarınız vardır çünkü kadınlara karşı. İlle de kadın arkadaşlarınız olacaksa, karınızın güvenilirlik testlerinden kesinlikle geçmek zorundadırlar.

Cinsellik sanıldığı gibi her erkeğin başa çıkabileceği bir iş değildir. İnce iştir cinsellik evlilikte. Ne zaman harekete geçmek gerektiğini iyi hesaplamanız şarttır. Karınızın hem bedenini hem ruhunu doyurmak zorundasınız. Onu fantezilerine yanıt vereceksiniz. Sevişmeleriniz usta işi olacak. Ama bir profesyonel seks uzmanı olmayacaksınız. Karınızla büyük bir aşka sevişeceksiniz. Ve onu bağrınıza basacaksınız. Sadece şehvetle sevişmeyeceksiniz. Aşkınızın, şefkatinizin, sevginizin, saygınızın, sadece ona duyduğunuz arzunun, bağrınıza basmanın bir sonucu olarak gündeme gelecek sevişmeleriniz. Ve karınıza aşkla sarılacaksınız. Onun bütün ruhunu ve bedenini kuşatacak, içinize hapsedeceksiniz. Ve burada tek bir numara bile yapamayacaksınız. Zira kadınlar hayatın bu alanında sizden çok daha ustadır. Onlar rahatça orgazm taklidi yapar ve siz çoğu kez bunu yersiniz. Ama bir kez yalancıkta, profesyonelce, içten gelmeyen bir sarılmanız anında fark edilir kadın tarafından. Ve kara kaplı deftere kaydedilerek altı kalınca çizilir. Ve asla unutulmaz.

Her evli erkek karısıyla konuşurken dikkatli olmak zorundadır. Sizin hiç önem vermediğiniz sıradan bir lafın arka-

193

194

sında bir yığın anlam bulup çıkarabilir karınız çünkü. Ettiğiniz hoşla gitmeyecek, nahoş bir kelam unutulmaz. Ve günü geldiğinde pat diye önünüze konur. Kadına hâlâ orada mısın, bunun üzerinden bilmem ne kadar yıl geçti gibi lafları boşuna etmeyin sakın. Çenenizi yormuş olursunuz.

Evli her erkeğin bir geçmişe sahip olma hakkı vardır tabii ki. Ama karınız buna saygı göstermeyecektir. Katlanacaktır sadece. Ve siz o geçmişi hiç yaşanmamış gibi yapacaksınız. Ve o ana kadar hiçbir kadını karınız kadar sevmemiş olacaksınız. Böyle bir durum varsa bile en büyük sır gibi saklamaya azami dikkat göstereceksiniz. Yani en çok karınızı seveceksiniz.

Sizin önceliklerinizle karınızın öncelikleri farklı olacaktır. Yolda yürürken siz hayatınızın en önemli projelerinden birinde ulaştığınız parlak bir çözümü heyecanla anlatıyorsunuz diyelim. Karınız sizi dinlerken bir anda karşıdaki markette pirincin kaliteli ve daha ucuz olduğunu araya sıkıştırırverir. Sakın öfkelenmeyin böylesi durumlarda.

Ona değer verdiğinizi elbette hissettirecek, gösterecek, kanıtlayacaksınız. Bu zor değil zaten. Ve

de yapmanız gereken bir şey. Ancak yine de ince bir durum vardır burada. Ona verdiğiniz değeri sıkça belirteceksiniz. Her fırsatta. Durmadan. Bıkmadan.

Siz ne kadar yetenekli ve büyük adam olursanız olun, karınız sizi her zaman koca bir bebek olarak görecektir. Ve aslında her erkek öyledir de. Ne kadar büyürse büyüsün bir yanı hep bebek kalır erkeğin. Ve bunu en iyi kadınlar bilir. Erkeklik gösterileri kadınlara sökmez. Eninde sonunda yola getirirler sizi çünkü, aklınızın ucundan bile geçmeyecek yön-

temlerle... Koca bir bebek olduğunuzu kabulleneceksiniz. Bu size çocukça davranmak ve zararsız saçmalıklar yapmak hakkını verir. Ancak çok dikkatli olacaksınız çocukça davranırken bile. Bu çocukluğunuzun evliliğinize asla zarar vermemesi gerekmektedir.

Her erkeğin başında olmayan göreceli bir dert daha vardır evlilikte. Şayet karınız, alımlı, güzel, çekici, akıllı, şuh, seksi birisiyse tanrı yardımcınız olsun. Bir kere herkesin gözü üzerinde olacaktır. İlişkiniz merak edilecektir. Yakışıp yakışmadığınız dedikoduları alıp başını gidecektir. O güzel kadının sizin gibi bir erkekte ne bulduğu derinlemesine düşünülecektir. Karınızı elinizden kapmak isteyen koca bir çakal sürüsü her yerde pusuya yatmış olacaktır. İlişkinizdeki en küçük bir çatlak bile çakalların iştahını kabartacaktır. Gittiğiniz her yerde gözler üzerinizde olacak. İnsanlar çoğu kez bakışlarıyla rahatsız edecek sizi. Birlikte katıldığınız bir etkinlikte çok sayıda erkek karınıza karşı centilmenlik gösterilerine girişecektir. Ve size böyle bir kadının kocası olduğunuz için ne kadar şanslı olduğunuz söylenecektir. Hayatın her alanında tacize uğrayacaktır karınız. Açıktan ya da ambalajlanmış sarkıntılıklar canını sıkacak ve bu ilişkinize az ya da çok yansıtacaktır.

Dışarıda bunlar olurken kalenizin içinde de rahat olacağınızı sanıyorsanız aldaniyorsunuz maalesef. O güzelliğin faturasını karınız öyle ya da böyle koyacaktır önünüze. Bu açıktan olmayacaktır elbette. Ama siz bunun baskısını her zaman hissedeceksiniz üzerinizde. Zira o size çoğu erkeğin asla sahip olamayacağı bir hazine olan güzelliğini vermiştir. Ve siz o güzelliğin kıymetini bilmek zorundasınız. O güzelliğe

195

196

taptığınızı bilecek kadın. İltifatı elden bırakmayacaksınız. Saçından ayak tırnağına kadar yaptığı en küçük değişiklikleri bile anında fark etmek zorundasınız. Kaçırduğunuz bir ayrıntıyı bir başka erkek yakalayabilir dışarıda çünkü. Ve bu size sıkı bir kavga olarak geri döner. Üstelik de karınız bu iltifattan hoşlanmışsa şayet, bir de kıskançlık krizleriyle yiyip bitirirsiniz kendinizi. Ve karınız sizi kiskandırmayı başardığı için keyif alır. Bir erkek olarak hemcinslerinizin çoğunun güzellik budalası olduğunu bilirsiniz kuşkusuz. Buna da önlem almanız gerekecektir elbette. Güzel bir kadının taliplisi çok olacaktır kuşkusuz. Ve o da bunu biliyor olacaktır tabii ki. Yani seçeneği çok fazla olan bir kadınla evlisiniz siz. Ve onu elinizde tutabilmek için normalden daha çok çaba harcamaktan başka çareniz yoktur.

Bu dünyada pek az kadın elindekiyle yetinmeyi başarmıştır. Kadın doğası gereği hep daha fazlasını ister. Daha ise her zaman vardır. Ne kadar mutlu olursa olsun dahasını ister. Sahip olduklarının keyfini sürmek yerine, sahip olmadıklarının özlemine çeker. Bu arada kadının özlemine çektiği şeyler sıradan ya da sizin için önemsiz şeyler olabilir. Ama siz bu görüşlerinizi söylemeyeceksiniz ona elbette. O dahâlardan ne kadarını bulabiliyorsanız getirmeye çalışacaksınız.

Başarılarınız ve kariyeriniz ne olursa olsun evlenince karınızın sadece kocası olursunuz. O dev adam gider yerine sadece koca kalır. Karınızı bir koca olarak mutlu etmekle yükümlüsünüz. Şunu da bilmelisiniz ki, şayet sizi sevmiyorsa karınız dünyanın en önemli adamı olmanızın hiçbir değeri yoktur.

Onu anlamayı hayatınızın en önemli görevi olarak göreceksiniz. Ancak ne yaparsanız yapın bunu başaramayacaksınız-

nız. Çünkü bunu şimdiye kadar en önemli davranış bilimcileri dahil kimse başaramamıştır. Ancak siz uğraşmaya devam edeceksiniz.

Ve bir kadın yazarın şu sözünü asla unutmayacaksınız: "Tanrıya şükürler olsun ki bir kadıyım. Erkek olsaydım bir kadınla yaşamak zorunda kalacaktım."

197

Taşımından kalkıyorum belimi tutarak. Denizi seyre dalıyorum bir süre. Evlilikte genellikle bunlar istenirdi erkekten işte. Kimi açıktan söylenirdi, kimi hissettirilirdi.

Peki ben nerede mi hata yapmıştım?

Biraz sabır lütfen, şu sigaramı bir yakayım. Güzel, izniniz için teşekkür ediyorum.

Hatalarım şunlardı diye düşünüyorum.

Kadının, erkeğin ve evliliğin doğasını anlamamıştım. Evli bir erkeğin mutluluğu ele geçirmek için bedel olarak erkeğinin ve özgürlüğünün bir kısmından vazgeçmesi gerektiğini bilmiyordum. Evli ve mutsuz bir kadının önünde iki seçenek vardı. Biri mutsuzluğunu azaltacak bir şeyler icat ederek oyalanmak ve katlanmaktı. Diğerisi ise gitmek. Biriyle ya da yalnız, işte bunu düşünmemiştim. Sadakatin evliliğe değil, eşe karşı saygının bir gereği olması gerektiğini düşünmemiştim. O zaman...

198

Artık o taşın üzerinde değilim. Ve aradan da birkaç ay geçti. Ve size şimdi yanıtlarını benim vermem kaydıyla bir soru soracağım.

Yıllar önce aldatılmış bir erkek, aynı şeyi yaşamak zorunda kalmış yaralı bir erkekle karşılaşınca ne yapar? Nasıl davranır? Neler anlatır? Teselli mi eder adamı? Yoksa başını çevirip yoluna mı gider, eski yaralarının kanamasını engellemek için?

Gelin bu soruların yanıtları için bir kitabımın imza gününe ve oradan da evime gidelim.

O yaralı adamla imza günümde karşılaştım. Bir adam duruyordu karşımda. Mavi gözleri ölgündü sanki. Ölü bir balığın gözleri kadar donuktu gözleri. Utangaç bir hali vardı. Uzun boyluydu. Dizleri öne doğru çekilmiş, küçük bir darbeye yıkılacak gibiydi. Kitabımı almış iki eliyle öylece tutmuş bekliyordu. Çok sayıda belirgin damarlar vardı ellerinde. Yanakları çökmüştü. İki yanağında da sarı

bıyıklarının hemen

yanında geniş iki çukur vardı. İyi giyinmişti ama. Kravatlıydı. Sırtında siyah bir palto vardı. Ve öylece ayakta bakıyordu bana karşımda. Oturmasını rica ederek bir sandalye istedim. Nazikçe karşı çıktı. Bana doğru eğilip adını söyledi ve kitabı imzalamamı istedi. Ardından da şayet vaktim olursa birkaç saatini kendisine ayırıp ayıramayacağımı sordu. Kendisi için hayati bir sorun hakkında konuşmak istediğini söyledi ve telefon numarasını verdi. Kabul ettim. Ve yaşlı adam geldiği gibi sessizce çıkıp gitti kitabeviden.

199

Akşama doğru aradım adamı. Yakınlarda bir yerlerde çay içiyormuş. Ertesi gün ise Ankara'ya dönecekmış. Acaba biraz sonra görüşebilir miydik. Yerini öğrendim. Bir saat sonra birlikteydik. Aslında hoş bir tipi vardı. Ancak uzun aylar boyunca kendine işkence etmiş biri olmalıydı. Atletik bir beden, ağır iç saldırılar, kötü beslenme ve çektiği yoğun acı karşısında yenilgiyi kabul etmiş olmalıydı. Çok fazla zamanım olmadığını, bunun için de bir an önce konuyu girmesi gerektiğini hissettirdim. Bir süre bekledi. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Çayını yudumlarırken gözlerinde öfke birikiyordu. Bir yabancıya bir sırrını verecek insanın acaba nasıl karşılanırım tedirginliği vardı bakışlarında.

Parmaklarını sıkıca kenetledi birbirine ve yüzüme bakarken, "Bizim oralısınız. Yazılarınızdan biliyorum. Ve bizim orada hayatın nasıl olduğunu da bilirsiniz. Ama sizi aramam-daki asıl neden bizim oralı olmanız değil. Beni anlayacağınızı düşünüyorum. İnsan halleri üzerine yazıyorsunuz. Yaklaşık

200

altı aydan beri hep okuyorum sizi. Çok rezil bir durumdayım hocam!" dedi. Son cümlesi çok acı vermişti ona. Gözleri buğulandı. Boğazındaki kıkırdak birkaç kez oynadı yerinden, gidip geldi. Ellerin titremesini gizlemek için daha da sıkıyordu parmaklarını.

"Evet hemşeriyiz" dedim, "abi ne oldu? Başına berbat bir

şey mi geldi?"

"Hem de ne berbat bir şey" derken boğazı doldu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Özür diledi. Sonra ağır ağır konuşmaya başladı...

"Size güvenebilirim. Zaten güvenmesem ne olacak? Belki birkaç gün sonra hapisanede olacağım. Ya da kafama bir mermi sıkacağım. Birazcık daha izin verin. Birer çay daha içelim" dedi.

Çaylarımız geldi. "Hocam" dedi, sanki kullanacağı her sözcüğü özenle seçeceğinin işaretlerini vererek, "rezil bir durum var başımda. Yaşım elli dokuz. Emekli bir devlet memuruyum. Binlerce çocuk yetiştirdim. Ama galiba kendimi ye-tiştiremedim. Hayatı anlamadım herhalde. Bir şilliği sevdim, evlendim ve aldatıldım. Hem de defalarca." Sağ eliyle yüzünü, gözlerini kapattı ve sessizce bir süre hıçkırarak ağladı. Hiçbir şey yapmadan, bir şey söylemeden krizin geçmesini bekledim. Hep böyle yapardım. Bırakırdım itiraf eden erkekler biraz ağlasın, içini boşaltsın diye. Bitmiş biri vardı karşımda ve altmışına gelmişti. Kravatı vardı boynunda. Temiz giyimli, saygın bir adam. Ve içini

bitiren, onu boş bir çuval haline getiren bir hikayesi vardı. Hayatının en önemli hikayesi. "Lütfen, ağlamadan konuşun. Ve söyleyin ne olduğunu" dedim.

Mendilini çıkarıp sildi gözlerini. Çayını yudumladı, ama boğazından zor geçtiği belliydi aşıya renkli sıvı. Yutkundu birkaç kez.

"Artık ağlamayacağım hocam" dedi.

"Seni dinliyorum abi" dedim.

Ağır ağır dökülmeye başladı sözcükler bir kağıt kadar ince dudaklarından...

"Emekli olduktan sonra bir ev alacak kadar tazminat aldım. Evi aldık. Ancak karımla anlaşamıyorduk. İki oğlumla da öyle. Gerçi okumuş meslek sahibi olmuşlardı. Onları okutmuştum. Yoksulluk çekmiş ama bunu yapmışım. Oysa onlar hep annelerinin yanında yer aldı. Bazen haksız olan bendim. Bazen de anneleri tabii ki. Ama beni sevemediler. Savruk bir adamdım onlara göre. Aşırı duygusal, hayalci biriydim. Evet duygusal biriyim. Ama bu suç değil ki. Neyse karımla ayrılma kararı verdik ve boşandık. Evi ona bıraktım. Bir miktar da nafaka bağladı mahkeme. Artık emekli maaşının bir kısmına sahiptim. Başka hiçbir şeyim yoktu. Altmış yaşından önce huzurevleri kabul etmiyor insanı. Ama ben bir yolunu buldum ve girdim bir huzurevine. Altı ay kadar rahattım. Sonra her şey değişmeye başladı. Bir karı koca çalışıyordu orada. Samimi olmuştuk onlarla. Cahil insanlardı. Ama iyi niyetli bulmuştum onları. Bir de bizim gibi yalnız insanlar dostluklara ihtiyaç duyardı. Sevdim bu çifti zamanla. Bir de kızları vardı. Kız sık sık gelip gitmeye başlamıştı huzurevine. Zamanla aramızda garip bir yakınlaşma oldu. Sevdik birbirimizi. Ben böyle zannettim daha doğrusu. Çok geçmeden de kız bana evlenme teklif etti. Düşünsenize. Yirmi yaşındaki bir kız bana evlenme teklif ediyordu. Hoş bir

201

202

kızdı. Cilveliydi, gencecikti, hayat doluydu. Benimse içim ölmüştü çoktan. Hayatın ışığını gördüm o kızda. Büyüsüne kapıldım. Ayrıca kız çok zor durumdaydı. Hem onu o kötü koşullardan da kurtarabilirdim. Bir yuvamız olabilirdi diye düşünmeye başladım."

Burada uzun bir süre susuyor. Yutkunuyor, cebinden bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerine koyuyor. Gencecik bir kızın fotoğrafı. "İşte bu" diyor acı içinde inler gibi. Fotoğrafa iyice baktığıma emin olduktan sonra alıp cebine koyuyor ve devam ediyor...

"Ama kıza her şeyi açık açık anlattım. Boşandığımı, malımın mülkümün olmadığını, bazı hastalıklarımın olduğunu, kendisinden tam otuz dokuz yaş büyük olduğumu anlattım. Cinsel performansımın artık iyi olmadığını söyledim. Hiçbirini önemsemedi bile. Belki de hiç dinlemedi beni. Bilmiyorum. İlle de evlenelim diye tutturdu. Ve bir ay sonra nikah yaptık bununla. Bir süre Ankara'da kaldık. Sonra bizim ilçeye gidip yerleştik. İlk zamanlar her şey iyi gitti. Bana karşı saygılıydı. Sevgi dolu davranıyordu. Babası, kocası, sevgilisi, abisi, hamisi, her şeyiydim kızın sanki. Gelirim iyi değildi, söylemişim ya. Ek işler yapmaya çalıştım. Onun için de her zaman yanında olamıyordum. Habire iş kovalıyordum. Üç aylık evliydim ve dedikodular başlamıştı. İlçede bir memurla adı çıkarılmıştı. Konuşturmaya çalıştım. Öfkelendi, inkar etti. Daha fazla üstüne gitmedim.

Bu kez bir başka birisi çıktı ortaya. Dedikodu alıp başını gitti. Takip ettirdim ve adamın evinden çıkarken fotoğraflarını çekttirdim. Eve erken geldim o gün. Her şeyiyle açıklı durum. Aldatıyordu beni. Konuşmaya çalıştım yine. Küstahlaştı birden. Kendimi tutamadım öldüresiye döv-

düm onu. Kanlar içinde yatakta bıraktım ve çekip gittim. Gece yansına kadar içtim. Eve gelirken ölmemesi için dua ediyordum nedense. Artık kanun korkumdan mı onu hâlâ sevdiğimden mi bilmiyorum. Yaşıyordu. Çok sevinmişim. Yeniden sorular sordum. Yine inkar etti. Bu kez kuşkuya düştüm. Doktora götürdüm onu. Bir hafta hastanede kaldı. Dayak örtbas edildi. Sonra eve geldi. Ertesi gün ev eşyalarını alarak kaçıp gitti. Bir de not vardı. Hakaret ediyordu bana, erkekliğime, adamlığıma. Çılgına döndüm. Bir silah edindim. On gün sonra nerede olduğunu öğrendim. Bu arada ikinci sevgilisi de onunla birlikteydi. Biraz daha araştırdım durumlarını. Çocukla evleneceklermiş. Sonra yaşadığım ilçeye döndüm. Ancak durum çok farklıydı artık. Dünün saygın hocasına davrandıkları gibi davranmıyordu insanlar bana. Bakkal yüzüme bakmıyordu sigara alırken. Kasap öyle, manav öyle. Kahvede selamımı alan olmuyordu. İnsanlar kaçamak bakışlarıyla boynuzlandığımı hatırlatıyordu her yerde. Orda kalamayacağımı anladım. Kalırsam karımı öldürmek zorundaydım. Hatta sevgilisini de. Gitmeye kalkarsam, gidecek hiçbir yer yok. Yarım bir emekli maaşı ile ne yapabilirdim? Ama asıl önemlisi namus meselesiydi. Ben öğretmen bir adamım. Tabii ki öldürmemem gerekiyor. Ama bunu kendime bile anlatamıyorum çoğu zaman. İki ay oldu yedim bitirdim kendimi. Kendimi öldürmeye kalktım, olmadı. Onları öldürmeyi defalarca düşündüm. Ama son anda bir engel çıktı. Ya da vazgeçtim. Hocam ne yapacağım ben? Allah aşkına söyle bana ne yapacağım?"

Artık onun ağlamasına kimse engel olamazdı. Bir süre sessizce ağladı o kafeteryada. İnsanların bakışları ise umurunda değildi. Zaten kendinde de değildi. Ancak orada daha

203

204

fazla kalamazdık. Bu ihtiyarlığa erken adım atmış adamla o gece içmeliydik. "Hadi gidelim buradan, bu gece uzun olacağı benziyor" dedim.

O gece dostlarımla bir araya geldik. Bu yaralı dostu da tanıştırdım onlarla. Neşeli değildi elbette. Ama en azından birkaç saatliğine kabusları dayanılır hale gelmişti. Gece yarısı benim evdeydik. Bu adam birini öldüremezdi diye düşündüm evde defalarca. En küçük bir şeyde gözleri doluyor. Köpekleri seviyor, çocuklara bayılıyor, dost biri, saygılı.

Koltuklarda karşılıklı oturmuştuk. Arada bir sehpa vardı. Ve nevaemiz de üzerindeydi.

"Neden öldüremedin kadını" dedim.

"Bilmiyorum. Yanına gidene kadar inanılmaz kararlı oluyordum. Ama onu görünce bakıp bakıp yüzüne geri dönüyordum her defasında" dedi.

"Neyse, çok iyi yaptın. Peki sonra neler oldu?" dedim.

"Kadını Ankara'da ele geçirdim. Zaten sürekli gel gitler yaşıyordum. Orada temizlemek istedim onu. Bütün mermileri boşaltmak istedim kafasına. Ama yine yapamadım. Konuşmayı tercih ettim.

Bu arada ailesiyle de konuşmuştum zaten. Çok şey karışık. Onun için kıza geçmişini sordum. Ve ısrar ettim. Anlatmasa başına gelecekleri biliyordu. Boğazlayacak-tım onu. 17 yaşındayken bir adamla birlikte olmuş ve hamile kalmış. 18'inde anne olmuş ve çocuğu bir doktor aileye evlatlık vermişler. Halbuki bana kız olduğunu söylemişti. İlk gece içkiliydik ikimiz de."

İlk kez gülümsüyor. Başına bir şey gelmiş de o anda salaklığı yüzünden bunu anlamamış ve pişmanlık duyan bir adamın gülüşüydü bu.

Sesimi çıkarmadım, devam etti:

"Ayrıca dardı vajinası. 20 yaşındaydı o, geniş olacak hali yok tabii! Bir şey anlamamıştım. Ha, bakire olmasa da dert edecek değildim tabii ki. Birkaç damla kan vardı yatakta ve bu canımı sıkmişti."

"Peki daha sonra bu bakirelik işini yüzüne vurdun mu hiç" dedim.

"Hayır" dedi, "bunu hiçbir zaman yapmadım." "Hocam" dedi, "sana bir şey söyleyeyim. Ben bu hayvanların ikisini de öldürmek istiyorum. Ama kafam karışık. Kararım kesin de hangisini önce öldürmem gerektiğine karar veremiyorum. Kadını buldum nasıl olsa. Önce onu öldürüp daha sonra herifi de bulabilirim. Ya da herifi öldürmekten vazgeçebilirim. Sonuçta bizim orospu kuyruğunu salladığı için adam da yatırdı onu altına. Ama şöyle de yapabilirim. Bunlar nasıl olsa evlenecekler. Bekleyeyim diyorum, evlensinler ve evi basıp ikisini de öldüreyim."

"Bak hemşerim" dedim, "sana bir şey sormak istiyorum. Diyelim ki karın o genci sevdiğini düşündü ve sana gelip vaziyeti anlattı. Senden boşanmak isteğini de ekledi. Ne yapardın? Boşanır mıydın? Yoksa yine de öldürmeye kalkar mıydın karını?"

"Hayır" dedi, "bütün samimiyetimle söylüyorum, hayır. O kadar da vahşi değiliz hocam! Döverdim, bağırp çağırırdım, yüzüne tükürürdüm, ama elden bir şey gelmeyeceği için lanet olsun defol git derdim."

"Yani seni çileden çıkararak bu işin senden gizlenmesi, öyle mi?" dedim.

"Aldattı beni işte" dedi hoca, "kahpece, haince, bir şıllık gibi davrandı."

205

206

"Anladım hoca" dedim, "ama sana yine de demem o ki, benim evime bir kez geldiyse eğer bu boku artık yiyemezsin. O küçük ilçenden ayrıl. Bırak arkandan konuşup dursun insanlar. Kendine yeni bir hayat için şans tanı."

"Ne hayatı hocam. Hayattan hiçbir beklentim yok ki. Kafamda varsa yoksa intikam" dedi yarın kendini de öldürecek kadar vazgeçmiş bir adamın pervasızlığıyla.

Bazen ölüm kalım meselelerinde ayrıntılarda çok fazla gezindiğinizde tasarı komik bir hal almaya başlar. Ve kendinize gülmek durumuyla karşı karşıya kalırsınız. O andan itibaren de kafanızdaki

sabit fikir yara almaya başlar. Bunu denemeye karar verdim.

"Diyelim ki ikisini de öldürmeye karar verdin. Pratikte nasıl yapardın bunu?" dedim.

Hiç düşünmeden aynen şunları söyledi. Tane tane, üstüne basa basa:

"Sadece kadını öldüreceksen, iki mermi yeter. Biri alınına, diğeri de vajinasına. Ama evlenmelerini beklersem durum değişecek o zaman. En az on mermiye ihtiyacım olacak. Önce herifin kafasına bir mermi çakmayacaktım. Karıyı bağlayacaktım bir yere. Gözlerinin önünde herifin iki dizine birer mermi. Birkaç saat öyle kıvranıp böğürecekti orospu çocuğu. Sonra penisine bir tane. Biraz daha bekleyecektim. Bir sigara yakardım o arada. İkisini bir süre izlemek isterdim. Sonra adamın bir kalbine, bir ağzına, bir de beynine sıkardım. Sevdiği için kalbine, düşündüğü için beynine, düşündüğünü söylediği için de ağzına. Sonra yine mola verirdim. Sıra gelirdi bu sefer kadına. Bacakları çok güzeldi, onun için onları vuramazdım. Ancak vajinasından başlayabilirdim. Sonra üst dudağından, kalbinden ve beyninden çıkardım."

"Temiz bir iş. Abi sen bayağı düşünmüş olmalısın bunları daha önce. Sıkı plan yapmışsın" dedim. Yüzüme yayılan zehir gibi bir gülümsemeyi yakalamayı başarmıştı hoca. Ama bir anlam veremedi.

"Valla hocam" dedi, "ne yalan söyleyeyim, bitmiş bir adamım ben zaten. Ve bunları inanır mısın tam iki ay her gece düşündüm. Bazen bunca caniliği yapabilir miyim diye sorguladım kendimi. Bazen öğrendim kendimden. Bazen hak verdim kendime. Onların hak ettiğini düşündüm. Duygularım yap diyordu, en kötüsünü, en vahşisini yap. Ama aklım kaç git diyordu. Dinleme kimseyi diyordu. Elini kana bulama diyordu. Sana yakışmaz diyordu."

İki saattir yerinden kalkmamıştı. Ve biz bu arada cinayet planları dışında hayatın farklı alanlarından da konuşma fırsatı bulmuştuk. İlk evliliğini, çocukların doğumunu, ilk gülüşlerini, yürüme çabalarını, okula gidişlerini, büyüyüp koca birer yetişkin olmaları için yaptıklarını, çocuğunun altını temizlerken hiç de öğrenmediğini anlattı. Bazen gülümsedik, bazen üzüldük. Gözlerimizin dolduğu anlar oldu.

"Bu kez rakı koyma sırası sende abi" dedim, "hadi şuradan bir kalk bakalım artık."

Ağır çekim yaptı işini emekli hoca. Yerine oturdu ve bir süre baktı gözlerimin içine.

"Hoca" dedim sigaramı elimde evirip çevirirken, "seni onları öldürürken hiç düşünemiyorum. Binlerce öğrenci yetiştirmiş bir adam elinde silah iki insanı müthiş işkencelerle öldürüyor. Sigara içiyor bu arada. Sen hiç kendini bu durumda hayal ettin mi?"

207

208

"Binlerce kez" dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. Hoca başına gelene değil, kendi başına getireceği felakete acıyordu bu kez de.

"Hoca" dedim "sen bu işi yapamazsın. Çünkü bu tür cinayetler anlaktır. Bir öfke patlaması sonucu öldürür bir erkek ihanet eden karısını genellikle. O anda yapamazsan geçmiş olsun. Daha sonra

eninde sonunda aklın başına gelir. Süre ne kadar uzarsa, o kadar mantıklı düşünmeye başlarsın. Ve genellikle de acını içine gömerek çekip gidersin. Zamanla onların seviyesine inmemek gerektiğini anlarsın. Lanet edersin. Sana yakışmayan bir kadınla evlenerek başına iş açtığını, yani hatanın büyük kısmının sende olduğunu ve felaketi senin davet ettiğini düşünürsün. Ve de bu konuda ikna edersin kendini. Çünkü kendine yakışmayacak bir evlilik yapmış, boktan bir kadını hayatına sokmuşsun. Bunu kendin yapmışsın. Kimse silahı kafana dayamadı ki. Bunları sen de biliyorsun. Onun için artık yapamazsın."

"Demin ben cinayet tasarımı anlatıp bitirdiğimde yüzünde çok acı bir gülümseme yakaladım hocam" dedi.

"O gülümseme tam dokuz yıl önce yapıştı yakama hem-şerim" dedim, "bir gece sabaha karşı."

Bir anda kendi derdini unutmuş gibiydi. Merakla açtı mavi gözlerini, "ne oldu hocam?" dedi.

"Dur" dedim, "sana çok uzak bir geçmişte kalan bir hikaye anlatacağım şimdi. Sözümü kesmeden dinlersen sevinirim."

Tam sırasıydı. Ona başıma geleni genel hatlarıyla anlattım.

"Desene hocam" dedi ben bitirince konuşmamı, "ben seni ortak yaralarımız olduğu için bulabilmişim. Ulan şu dünyanın haline bak be!"

Dik dik baktım gözlerinin içine. Küfür ettiği için ezildi. Özür dilerdi. "Siktir et, söv sövebildiğin kadar. Burası özgür bir ev hoca" dedim kayıtsızca.

Bir süre sustu hoca. Önüne bakıyordu. Belki bir şeyler sormak için hazırlık yapıyordu. Belki neyi sorması gerektiğine karar veremiyordu. Ya da kendi yaşadıklarının bir yerlerine takılıp kalmıştı kafası. Bilmiyordum. Yerimden kalktım. Duvarda, benden önce evde yaşayan ressamın unuttuğu ya da bilinçli olarak beğenmeyip bıraktığı bir tablo kalmıştı. Çerçeveletip duvara asmıştım onu. Bir adamın yüzünü çalışmıştı ressam. Bir süre inceledim tabloyu. Hayatımda gördüğüm en hüzünlü, en acı dolu yüzdü bu. Ve sonra hocaya baktım. Ve çok uzaklara uzanarak ağır yara aldığım o evimde, o gece defalarca baktığım aynada görmeye çalıştım kendimi. Ve acı bir gülümseme yayıldı yüz hatlarıma.

"Hoca" dedim, "sana bir şey soracağım."

Başını hiç kaldırmadan bardakla oynamaya başladı parmakları. "Nedir hocam" dedi diyaframdan çıkıp gelen bir ses tonuyla.

"Ben karımla neden vahşice yattım sence?" dedim.

Yanıtı hazırды hocanın. "İntikam için tabii ki" dedi.

"Haklısın hoca" dedim, "ama galiba sadece intikam için değildi. Madalyonun öteki tarafında çok daha berbat şeyler vardı diye düşünüyorum."

Hoca hareketlendi. Göz bebeklerinde merak vardı. Bakışları bir süre gezindi yüz hatlarımda. Bir şey

diyecek gibi oldu sonra sustu.

"Hoca" dedim yeniden bizim unutkan ressamın eserine bakarken, "biz erkekler garip yaratıklarız. Hayatı biraz düz

209

210

yaşıyoruz. İnce ayrıntıları önemsemiyoruz. Ama aslında hayatın esasları oralarda gizlidir. Ve o ayrıntılar daha sonra hayatlarımızı cehenneme çevirmeye yetiyor. Kazdığımız kuyulara daha sonra kendimiz düşüyoruz. İntikam alayım derken zavallı durumuna düştüğümüz oluyor. Kirletiyim derken kirleniyoruz. Kirlettiğimizi düşündüğümüz insanlar bizden çok daha önce ayağa kalkıyor ve yaralarını çok daha erken sarabiliyor. Yani asıl darbeyi biz yemiş oluyoruz."

"Sanırım o gece karınla yatmış olman başına işler açtı sonra hocam, öyle değil mi" diye araya girdi hoca. Sonra sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanlar arasında kaybolup gitti.

"Hem de ne işler hoca, hem de ne berbat şeyler yaşadım" dedim, "şaşkınlığımın, tükenmişliğimin faturasını ağır ödedim daha sonra. Sevişmek ilahi bir eylemdir hoca aslında. Bir ayındır. Ve iki insan ancak sansürsüz konuşmayı becerebilirlerse sevişebilirler. Hayvani bir düzüşmeden değil hoca, gerçek bir sevişmeden söz ediyorum. O gece artık benim olmayan, başkasını seven ve daha bir gece önce onunla yatan bir kadınla yatarak, kendi duygularımın ırzına geçmiş oldum. Gelecekte gerçekleştireceğim her sevişmeyi peşin olarak ipe çekmiş oldum. Kirletmiş oldum. O kadını aşağılamak isterken aslında hançeri kendi sırtıma sapladım. Harakiri yaptım hoca. Kendi ruhumu bıçakladım. Ve daha sonraları her sevişmem içinde şehvetten başka hiçbir şey barındırmayan bir kepezelikti sadece. Ruhum hiçbir zaman doymuyordu. Çünkü ruhumu yatak odasına girerken dışarıda bırakıyordum."

"Hocam sanırım birlikte olduğun kadınlar da bunu anlıyordu, onlardan kaçmaz böyle şeyler" dedi hoca. Bu kez arkasına yaslanmış parmaklarını birbirine kenetlemiş öyle duruyordu.

"Tabii ki" dedim, "bunu anlamaları için zeki olmalarına gerek yoktu. Bir süre daha katlanıp, yatak odasına ruhunu da getirecek insanlara gidiyorlardı zaten. Gördüğün gibi sen benden daha iyi durumdasın hoca. Yıllarca hiçbir kadını doğru düzgün dudağından öpmedim. Öpemedim. Dudaktan öpülmek bir kadın için benimsenmenin olmazsa olmazıdır. Onu insan yerine koymak demektir sevişirken. Ve ben sarhoş olmadan üç dört yıl bunu yapamadım, içimden gelmedi bir türlü. Hoca, kadınla seviştikten sonra çoğumuz kalkarız yanından. Ya da hemen yanı başımızdaki sigaraya uzanırız. Oysa kadın o sırada şefkat bekler bizden. Ona sarılmamızı ister. Dokunmamızı, onu sarmamızı ister. Koynumuzda yatmak ister bir süre. Zaten bir erkek de o kadını seviyorsa ve ruhu doymuşsa o sevişmeden, hemen kalkıp kaçmaya kalkmaz. İşte ben bu güzellikleri de yasaklamış oldum kendime. Nasıl olsa günün birinde sevgilisine gidecek olan karım, kısa bir süre benim hoyratlıklarına katlandı. Sonra sevgilisiyle bu yarayı çabuk sardı. Öyle olmalı diye düşünüyorum. Çünkü onu seven biri vardı. Benim ise yoktu. Ve anlayacağın yıllarca kadından kadına gezip durdum ve her kadında aynı ya da benzer şeyleri yaşadım. Her kadın özeldi aslında ve her kadın unutulmazdı. Ama ben hepsini unuttum. Çünkü o gece kendi ruhumu kirlettiğim için, her kadının içindeki o özel kadını göremedim, o unutulmazlık gizini çözemedim."

Kendimi çok üzdüğümü anlamıştı hoca, konuyu değiştirmeyi düşündü. Ancak ben daha bitirmemiştim, birkaç şey daha söylemek gerekiyordu.

"Bir şey daha var hoca" dedim, "biliyorum yoruldun, çok da içtik, ama gel bu deliyi iki dakika daha dinle. Kadınla ya-

211

212

tarak bilinçaltında kendimi aşağılama isteğini yerine getirmiş oldum. Birden aklıma geldi bu yatma işi biliyor musun. Durduk yerde. Önce bir intikam dürtüsü olduğunu sandım. Bak sandım diyorum, düşünmedim üzerinde. Takdir edersin ki öyle bir gecede olmayacak tek şey düşündürmektir. Ancak çok sonraları, normal koşullarda sevebileceğim bir kadına rastladığımda düşündüm konuyu. Bir insan kendini neden aşağılamak gereğini hisseder hoca hiç düşündün mü?"

"Hayır" dedi hoca kayıtsız, "düşünmedim bunu."

"Dibe vurmak için hoca. En dibe vurmak için yaparsın bunu. Oraya inmek, başına gelebilecek her türden kepezeliği yaşamak için. Bir şey daha var burada. Bunu hak ettiğini düşünürsün bilinçaltında. Kendini dünyanın en aşağılık, en yenilmiş, en rezil yaratığı olarak görürsün. Yani bir tekme de sen vurursun kendi kıçına. Ben de bunu yaptım işte o gece."

"Sonra da o en dipten yukarı çıktın. Yani kendi küllerinden doğmak gibi bir şey öyle mi hocam" dedi.

"Bu bir sonuçtu aslında sevgili hoca" dedim.

Kendi derdinden biraz olsun uzaklaşmıştı hoca. Biraz daha rahattı artık.

"Peki hocam, o küçük kardeşe ne oldu?" dedi.

"Onu alacağım oradan. Bir gün alacağım. Ama az kaldığını hissediyorum hemşerim. Az kaldı. Çok az" diye yanıtladım sorusunu.

Küçük misafir odasında yatağını hazırladım hocanın. Yatmadan önce bir kadeh sek rakı içmesi için ısrar ettim. Rakıyı içti. Rahatça uyuyabilirdi artık. Çok bitkindi. Yatağına yatırdım onu sonra. Üstünü örttüm. "İyi geceler ortak"

dedim ve salona içkimin başına döndüm. O gece ağır ağır demlendim sabaha kadar. Hoca ise horultu resitaliyle geceye renk katmayı uygun bulmuştu uykusunda.

Ertesi gün öğle vakti uyandırdım hocayı. Kahvaltının ardından elini kana bulamayacağına dair söz verdi bana, bütün içtenliğiyle olmasa bile. Hayatta olduğunu bilmem için her hafta telefon etmesini de istedim. Altı ay kadar telefonları aksatmadı. Ben de her gün gazetelerin cinayet sayfalarını didik didik ettim. Sonra hoca bir huzurevine yerleşti. Boşandığı genç karısıyla sevgilisi ise evlenip güney illerimizden birine yerleşti.

213

214

Bir adamı elini kana bulamaktan, iki genç insanı da ölümden kurtarmıştım. Yaşlı intikamcının son telefonu teyit ediyordu durumu. "Hocam sen on yıl önce öyle bir geceden katil olarak çıkmadıysan, benim buna hakkım olamazdı. Seninle o gece konuşmamızı çok düşündüm. Biliyor musun böylesi bir felakete karşılaşan bir insana bir dost bile yetiyor. Samimi olarak uzanan bir el. Seni anlayacak bir beyin yetiyor. Kendinde olan ama farkına varamadığın bir şeyler keşfediyorsun. Ve lanet olsun deyip geçmekten, hayata bir yerlerinden tutunmaya çalışmaktan başka yapacak bir şey olmadığını an-lıyordun. Haklıydın. Elimde silah karımın ve aşığının başında rezil bir işkenceci gibi düşündükçe kendimi utandım. Benim işim değildi bunlar. Teşekkür ederim" demişti ortak.

Arada bir ihanete uğrayan erkekler arardı beni. Perişan haldeydiler. Gözyaşları içinde anlatmaya çalışıyordu duygularını. Aşağılanmış birer yaratık gibi çıkıyorlardı karşıma genellikle. Utanca boğuluyorlardı, kendilerini hadım edilmiş gibi hissediyorlardı, felaketin neden kendi başlarına geldiğine anlam veremiyorlardı. Asla hak etmediklerini düşünüyor-

lardı. O ana kadar karılarında keşfedemedikleri yepyeni "güzellikler" keşfetmiş oluyorlardı. Kanları birden çok değerli bir mücevher olup çıkıyordu! Kaçan balık büyük oluyordu. Bir daha hiç kimseyi sevemeyeceklerini, güvenemeyecekleri-ni düşünüyorlardı. Buna yemin edebilirlerdi o sıralarda. Ama hayatın böyle olmadığını, verilen bu sözlerin gün geldiğinde yenilip yutulacağını bilmiyorlardı.

Erkekler dünyanın her yerinde aynıydı aslında. Ana damarları aynı kumaştan dokunmuştu. Karısı bir başka adam tarafından çalınan erkek, kendini küçük düşmüş olarak buluyordu. Aşağılanmış. Erkeklik onuru yere çalınmış, elinden oyuncağı alınmış bir zavallıdan başka bir şey değildi artık. Bir yandan kadınlara şiddetli bir öfke taşıyorlardı içlerinde, diğer yandan ise aşık olacakları, karılarının açtığı o büyük yarayı iyileştireceğine inandıkları bir kadın arayışına giriyorlardı.

Karılarını çalan adama sıra dışı bir öfke içinde sürdürüyorlardı hayatlarını. Ama o adamı ölesiye de kıskanmaktan geri kalmıyorlardı. Ama bunu itiraf edemezlerdi elbette. O adam daha güçlü çıkmıştı. Üstelik sen her gün karının yanın-dayydın. Onu kazanmak için çok şey yapabilecek durumdaydın. Mutlu etme şansın çok yüksekti. Ama bunu başaramamıştın işte. Karını kendine bağlayamamıştın. Ve o adam, gizli bir şekilde, çok kısıtlı zamanlarda bunu başarmıştı. Senin olan bir şeyi adım adım, ince bir çalışmayla almıştı elinden. Yarışma koşulları onun aleyhineydi, ama başarmıştı. Sen elli metreden başlamıştın yüz metrelik koşuya. O ise sıfır noktasından. Ama gelip geçmişti seni işte. Yenilmiş bir erkektin sen. Hem de utanç verici bir yenilgi. Biraz daha sağlıklı düşünmeye başladığında ise yeni bir şey keşfediyordun. Aslında

215

216

diye düşünüyordun yarışta avantajlı olan sen değildin. Öteki adam elli metreden başlıyordu, sen sıfır noktasından yola çıkmak zorundaydın. Hatta daha da geriden, eksi bir yerden. İlişkin ağır yaralar almıştı çünkü. Karın ruhen kopmuştu senden ya da kopma süreci başlamıştı bir süre önce. Bir zamanlar ne yapsan jest olarak algılayan karın, aynı şeylere sinir oluyordu artık. İlişkin yıpranmış, heyecanlar ölmüş, alışkanlıklar her şeyi kaplamıştı. Sayısız tartışmalar yapmış

oluyordunuz geçmişinizde. Ve hepsinden de yara alıyordu ilişkiniz. Birbirinizi kırıyordunuz, öfkeleriniz taşıyordu bazen. Neden evlendiğinizi düşünüyor, ilişkinin size yakışmadığına kanaat getiriyor, pişman oluyordunuz. Birbirinize artık aşkla sarılamıyor-dunuz. Karınız bunu istiyordu. Sımsıcak bir sarılma istiyordu. Her zaman, her yerde, her sorunda, her kırılmasında bunu istiyordu. İçten, sımsıcak bir sarılma. Ve siz artık o aşamadan sonra bunu karşılayacak birisi değildiniz. O birisi dışarıdaydı! Antenlerini iyi ayarlamış, mutsuz bir kadının sarılmaya aç bedenini görüyordu. Yarışmada madalyonun arka tarafında işte bunların olduğunu anlıyordunuz.

Önceleri karınızın aşığıyla kesinlikle mutsuz olacağını, çünkü onun rezil bir zamparadan başka bir şey olmadığını düşünürdünüz. Bazen haklı da çıkardınız. Karınızın süngüsü düşerdi bir süre sonra. Bu kez aldatılan kendisi oluyordu. İçin için sevinir, haklı olduğunuzu düşünürdünüz. Ama hemen ardından aklınız başınıza gelirdi ve ne için sevinmekte olduğunuzu düşünürdünüz bu kez. Ve kendinize gülersiniz. Sizi aldattı, kendini seveceğini düşündüğü bir adama gitti diye ilelebet lanetli bir varlık olarak mı kalmak zorundaydı eski karınız? Uzun yıllar için evet derdiniz elbette. Ama bu sü-

renin de sonu gelirdi. Ve kendinizi karınızın yerine koyardınız. Siz olsaydınız ne yapardınız? Çok mutsuz olduğunuzu düşünseniz ne kadar katlanırdınız? Bir kadını sever miydiniz? Hayır, bu asla olmaz mıydı? Peki sevgiye aç bir durumdayken sırf evlisiniz diye vaz mı geçerdiniz sevgiden? Peki bu sizin elinizde olan bir şey miydi? Aşk, yasak, evlilik, düzen dinliyor muydu? Zor sorulardı bunlar tabii ki. Ama yanıtlarını bulmak zorunda kalıyordunuz. Çünkü başka türlü sevezdiniz bir kadını. Gönülden sevezdiniz. Bu sorulara sağlam yanıtlar veremediğiniz sürece eski karınıza nefretiniz hâlâ sürüp girerdi. Ve bir kadından nefret ederken ötekini sevemeyeceğinizi anlardınız.

İki kadını hiçbir zaman unutamazdınız. Biri ilk aşık olduğunuz kadındı. Öteki ise sizi aldatan kadın. Ve her ikisi de kendilerinden sonra gireceğiniz ilişkilerin üzerinde birer şemsiye gibi kalırlardı. İlki aşkı. İlk aşkı. Unutamazdınız, ama zamanla çok güzel bir anı olarak yerleştirirdiniz onu içinizde güzel, özel bir yere. Size zarar vermezdi artık. Aldatan kadından ise ölesiye nefret ederdiniz elbette. Ve bu nefret kadınlarla ilişkilerinize gizliden gizliye damgasını vururdu kaçınılmaz olarak. Ve zaten siz sevgiyi anlamadıkça sağlam bir ilişki kuramazdınız. Sevgiyi anlamak içinse ihaneti de anlamak zorundaydınız. Sevgiyi anlamak ve nefretinizi yenmeyi başarırırsanız yeniden aşık olabilirdiniz. Değilse aşık olduğunuzu zanneder ve kendinizi kandırılmış olurdunuz. Ve hayat size aşkın sınır tanımadığını öğretirdi. Sorunu özel olmaktan çıkarıp teorik düzeyde düşünürdünüz artık. Karınızın bir başkasını gönülüne almasının çok üzücü, sarsıcı, yıkıcı bir olay olduğunu kabul etmekle birlikte bir sürecin sonucu ol-

217

218

duğunu kabul ederdiniz artık. Ve geri kalan her şeyin birer ayrıntı olduğunu... Gönülüne ilk kıvılcım düştüğünde gelip bunu insanca, dostça, mertçe itiraf eden bir insana, yıkılsa-nız da, içiniz yansa da, deli olsanız da hiçbir şey diyemeyeceğinizi bilirsiniz artık. Ve yıllar sonra ancak bu düşünceye ulaşırdınız. Sizden gizlenmiş ilişki sizi aşağılaşmıştır. Her şey aslında gözünüzün önünde olup bitmiştir ve siz bunu görmemiş, anlamamışsınızdır. İşte asıl ihanet buydu. Tam anlamıyla eşek yerine konulmak. Aldatılmak. Sizinle birlikteyken, kafasında başka birini taşıyan ve size bunu haber vermeyen bir kadınla yaşamak zorunda bırakılmak. Aldatılmak. Saygısızca, edepsizce, sinsice yaşananlardı aslında sizi en az karınızın gönülünü bir başkasına vermesi kadar kahreden. Saygısız

biriyle evlenmişsiniz. Sizi hiçe sayan, hem sevgilisini hem sizi idare etmeye çalışan, cahil, ahlaksız, insafsız, iki yüzlü biri.

Ve bir hata daha yapardı erkek. İşte böyle bir insanı yeniden kazanmak için çırpınıp duruyordunuz o şoku yaşadığınız ilk zamanlar. Ve zaten aşağılanmış bir erkek durumundayken bir de kendi elinizle biraz daha aşağılara çekiyordunuz kendinizi. Acı olan bir başka şey de buydu. Velhasıl, kafası karışık insanlar yaşıyordu ülkenizde ve insanlar sevgiye açtı. Ve bulduklarına inandıklarında ise ona doğru koşuyorlardı. Çoğu kez de saygıyı, insanlıklarını, inceliği ve vicdanlarını unutarak...

İşte bunları düşünüyordum, o sonbaharın kapıyı çalmak üzere olduğu güneşli günde. Tatile gidiyordum, güneye. Onca kadınla birlikteydim. Ve yalnızdım. Tatile kendimle gidiyordum. Ve otobüsün mola verdiği tesislerde çay içiyordum. Çocuklara bakıyordum. Uzaklardaki ormana. Ve gökyüzüne.

On yıl demiştim otobüse doğru yürürken, tam on yıl hiçbir kadını aşkla sevememiştim. İdare etmiş, yatmış, sevmiş gibi yapmış, aşık olan kadınlara saygı duymuş, samimiyetle ama aşksız sarılmıştım. Ve hayatımda ilk kez, henüz yaşım kırk olmasına karşın yalnız yaşlanacağımı düşünerek korkuya kapılıyordum.

219

220

Korkularım o küçük tatil kasabasında da bırakmadı yakamı. Rüyalarım da bazen bir huzurevinde berbat bir yalnızlık içinde buluyordum kendimi. Kimsem yoktu. Kimseler ziyaretime gelmiyordu. Oradaki yaşlıları hem seviyor, hem de nefret ediyordum onlardan. Yaşlılığı kabul edemiyordum. Belim çok ağrıyordu. Omuzlarım düşüyordu önüme artık. Sigara içemiyordum. Bir kadeh rakı bile sarhoş ediyordu beni ve doktora görünmek zorunda kalıyordum. Kan ter içinde uyanıyordum sabaha karşı. Pansiyondan çıkıp sahile inerdim böyle rüyaların ardından. Sahilde oturup küçük çakıl taşlarını okşardım avuçlarımda. Yıldızlara bakardım. Uzak, yalnız yıldızlara. Sabah güneşini seyredirdim sonra. Hayatın yeniden doğuşuna tanıklık eder, kıskanırdım güneşi. O her şeye hayat veriyordu. Oysa ben kurumuştum. Bana bir faydası olmuyordu güneşin. Ve ben kendime bile hayat veremiyor-dum. Karnım acıkmış olurdu sonra. Pansiyona gider iyi bir kahvaltıyla avuturdum kendimi. Sonra yeniden sahile. Ve yorgun, orta yaşlı bedenimi bırakırdım ılık sulara.

Birlikte bir hayat için son yıllarda yaptığım denemeler hüsrarla sonuçlanmıştı ne yazık ki. Bir de bu durum üzüyor-

du beni o küçük tatil kasabasında. Sevememiştim onları. Başaramamıştım. İlk zamanlar sevdiğimi düşünüyordum. Ya da çok sevmesem de olabilirdi. Ancak bir ay sonra artık katla-namıyordum onlara. Onlarla olmayacaktı. Bunca acıdan sonra artık çok daha değerli olan yıllarımı onlarla geçiremezdim. Geçmişimin gölgesi bir türlü tam olarak çekilmiyordu üzerimden. Bazen görünüyor, bazen kayboluyordu. Ama o vardı. Hâlâ yaşıyordu. Bunu biliyordum, içimin derinliklerinde bir yerlerdeydi o. Onu duyumsuyordum.

221

Ancak her şeye rağmen hayattan umudumu tam olarak hiçbir zaman kesmemiştim. On yıl önce o

evde, o duvarın dibinde bıraktığım küçük kardeşim hâlâ yaşıyordu. Onun o temiz, saf, çocuk kalbi hâlâ yaşıyordu ve içimdeydi. Bir gün, hiç ummadığım bir gün, o çocuk gülecekti. Gülmesi gerekiyordu. Yeterince acı çekmiş, çetin sınavlardan geçmişti çünkü.

222

Bir sabahıtı. Heyecanlıydım. Hâlâ tam olarak aylama-mıştım. Duşumu almış, bir bardak suya bir limonun suyunu sıkmış, indirmiştim mideye. Sonra vapurda kahvaltımı martılarla paylaşmış, çayımı yudumlamıştım. Sonra da misafirimi almaya gitmiştim.

Genç bir kadın geliyordu bana doğru. Gencecik, ceylan gibi süzülerek bir kadın geliyordu. Yüzünde çocuksu gülüşleriyle. Heyecandan dışarı çıkacakmış gibi gümbürde-yen kalbiyle. Taze bir fidan gibi yürüyordu bana doğru. Geldi, geldi, baktı, bir daha baktı. Sonra açtı kollarını. Sarıp sarmaladım onu bütün benliğimle. İlk kez gördüğüm genç kadını sarıp sarmaladım. Sırtı terden sırlıslıkladı. Heyecandan titriyordu kollarımda. Ayrıldım ondan ve yüzünü ellerimin arasına alarak uzun uzun baktım yüz hatlarına, kocaman gözlerine, uzun kirpiklerine, utangaç gamzesine. Elini tuttum sonra. Sımsıkı. Islak avuçlarını hissettim. Bir taksiye bindik. Sonra vapura. Bakışları, duruşu, sokuluşu, güzelliği, gençliği, heyecanları, yumuşacık dokunuşları büyülüyordu beni. Sımsıcaktı. O başka biriydi. Öyle olmalıydı.

Ve bir şişe şarabı bile bitirmeye vaktimiz olmadı o koca gecede. Bütün ruhumla ve bedenimle birlikteydim onunla. Bedeninin her zerresini kana kana sevdim. Korkunç bir kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı aç duygularım ruhuna. Kayıtsız şartsız sevişmelerdi yaşadığımız o gece.

Ve ben sabaha karşı iki göğsünün arasında dalmıştım uykuya. Yıllar sonra. Nihayet. Korkusuzca. Hesapsızca.

223

Bir ırmağın kenarında oturuyordum. Küçük kardeşim yanımdaydı. Gülüyordu. Küçücük bir şelalenin çağıldaması geliyordu kulağıma o çimende otururken. Suyu bakıyordum. Berrak, nazlı nazlı akıp çağlayana kavuşmaya çalışan suya. Hemen karşıda eğrelti otları vardı. Rüzgâr küçük fiskeler vuruyordu bedenlerine. Kavak fidanlarının yaprakları hisirdiyordu. Serçeler uçup gidiyordu başımın üzerinden. Cilveleşiyorlardı birbiriyle. Yaza hazırlık yapıyordu doğa bütün giziyle. Ve uyanıyordum sonra. Yumuşacık parmaklar saçlarımda geziyordu. Sonra yüzüme iniyorlardı. Çenemi okşuyorlardı. Ve dudaklar gözlerimi öpüyordu. Sımsıkı sarılıyordum sıcacık bedene. Aynı sıcaklıkla karşılık veriyordu bana genç kadın. Bir boşluktaydım. Hiçbir şeyin beni etkilemeyeceği, üzemeyeceği bir yerdeydim. Ve yeniden sevişmeye duruyorduk. Duraksız, dünyadan elimizi eteğimizi çekerek. Birbirinin içine akarak. Ruhlarımız sarılıyordu, ruhlarımız cilveleşiyor, ruhlarımız sevişiyordu.

Hiçbir gölge yoktu o sabah. Uyandırdım onu öperek. Gözlerinin içine baktım uzun uzun ve sardım onu belki bininci kez. Ve doya doya öptüm, öptüm, öptüm...

224

Ve bütün ruhumun ve bedenimin koca bir nehirden boydan boya yıkandığını, arındığını hissettim. Ve o gün gitmek zorundaydı. Ve gitti.

Ve ben iki gün duş almadım. Ve yastıklarda kokladım onu. Ve üzerimde.

Ve onu hayatıma çağırdım. Ve geldi...

Romantik isyankar

Halim Bahadır

Aldatılan Erkeğin Dünyasına Soluksuz Bir Yolculuk

Sevdiği genç ve güzel karısı tarafından aldatılan erkek, inanılmaz bir kaosun içinde bulur kendini. Duygu dünyası paramparça olur, şaşkına döner, delicesine öfkelenir, herkesten gizlediği gözyaşları sel gibi akar, evinde bir duvarın dibinde.

Kime öfkelenir erkek bu durumda? Karısına mı, kendine mi, öteki erkeğe mi?

Kadınların acıklı aldatılma öykülerini okuduk daha çok. Tutunuş ise aldatılan erkeğin soluksuz iç karmaşasına, çevresine, ilişkilere bakışına ayna tutuyor.

Bu topraklarda yaşayan erkekler aldatıldıklarında ne yaparlar?

Hayata yeniden sarılabilmek için neye tutunabilir aldatılan erkek?

Evli erkekler ilişkilere nasıl bakar?

Entelektüellik ve bilinçlilikle, toplumun dayattığı erkek imajı

arasında sıkışıp kalan kentli erkek aldatıldığında ne yapar?

Roman kahramanının gözünden topluma, aldatılmaya ve erkek dünyasına farklı bir bakış Tutunuş...

Yaşanmış bir erkek öyküsüdür Tutunuş...

ISBN =I7S-B_ŞMD-D1-Ş

7 8 9752